

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

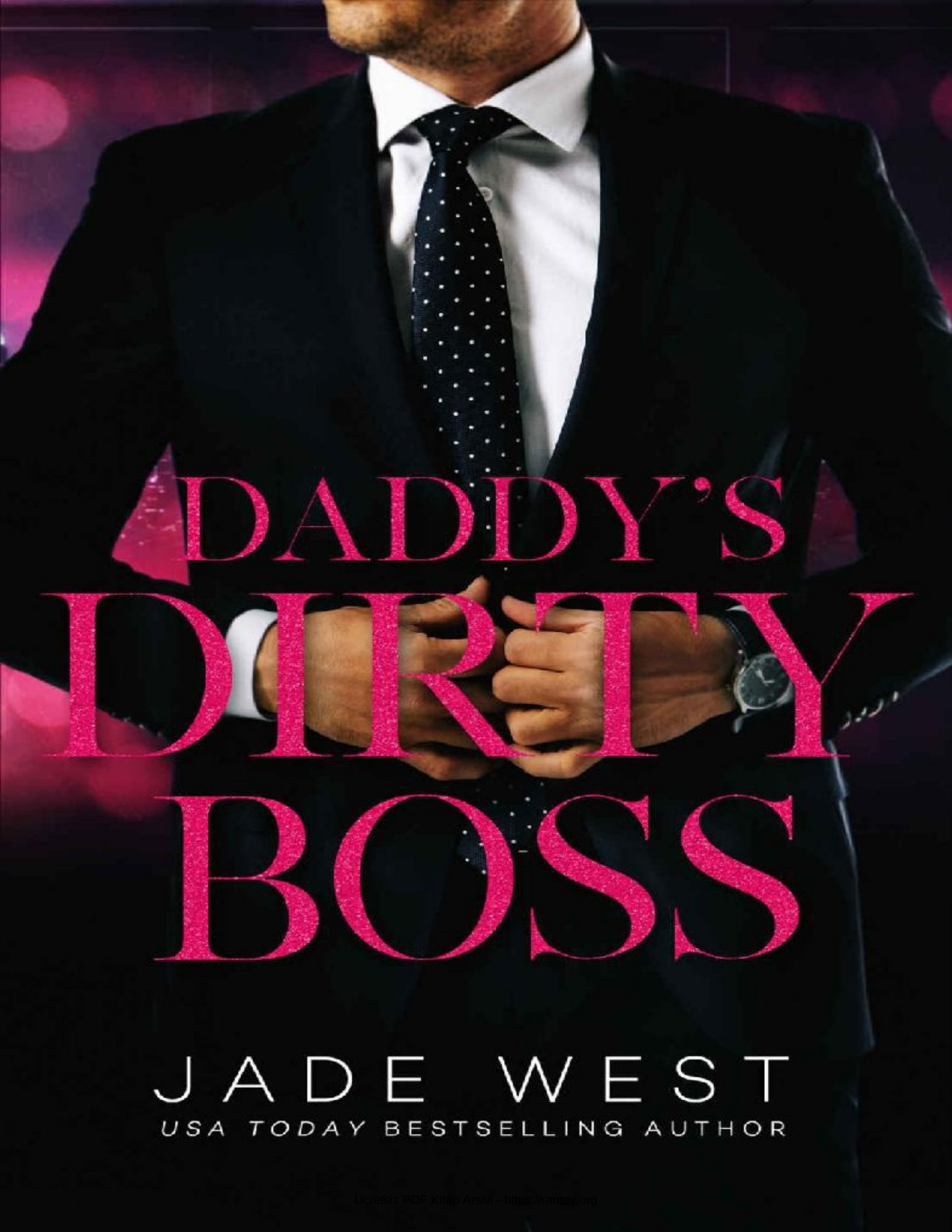
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DADDY'S DIRTY BOSS

JADE WEST
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

BABANIN PİS PATRONU

JADE WEST

İÇİNDEKİLER

Önsöz

Önsöz Bölüm

1 Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Sonsöz

Teşekkür

West Yazarın manevi hakları ileri sür÷lm÷ştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
<http://www.johnhudspith.co.uk>
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2019

ÖNSÖZ

Jade geri döndü ve bundan çok memnun.
Umarım Bay Lindon için hazırsınızdır.

PROLOGUE

İNANÇ

Yine pespembe bir doğum günüydü. On altıncı. Güneş genç sarışın buklelerimin üzerinde parlarken arka bahçemdeydim. Doğum günü mumlarının parıltısı eşliğinde yüksek sesle *doğum günün kutlu olsun* şarkıları söyleniyordu.

Hevesli gözlerim kalabalığın içinde kahramanımı ararken kalbim hızla atıyordu.

Babam ya da onun yanındaki amcalarım değil. Onlar harikaydı. Tabii ki öyleydiler. Babam benim gibi bir kızın örnek alması gereken destansı bir kahramandı.

Hayır. Bu farklıydı. Bu kahraman farklıydı.

Aradığım adam, hatırlayabildiğim her doğum günü partisinde yer alan yakışıklı, takım elbiseli kahramandı. Sert çenesi ve şakaklarındaki tuz ve biberi tamamlayan buz gibi gri gözleri olan adam. Soğuk ve sert bakışları olan adamdı. Adımı her söylediğinde bacaklarımda küçük bir ürperti hissettiren adam.

Bay Miles Lindon. Lindon Associates ve Enterprise'in Genel Müdürü.

Babamın patronu.

Onu görebilmek için izleyicileri taradım, kalbim bir çentik daha atarken gülümsemem sabit kaldı. Şarkı yüksek sesle söylenirken annem güzel pastayı yüksekte tutuyordu ve ben oradaydım, o ana sıkı sıkıya kapılmıştım, mumları üfleme ve onun bana doğru bakmasını izlemeye hazırdım.

Ama orada değildi.

Bay Lindon kalabalığın içinde yoktu. Bir fısıltı bile duymadan kaçıp gitmişti.

"Bir dilek tut, tatlım," dedi annem ama kendimi tatlı hissetmiyordum. O anda değil. Bay Lindon'a duyduğum arzu içimde bu kadar canlıyken olmazdı. Bay Lindon'un masumiyetime sahip çıkmasını dilemek aklımdan geçerken kendimi hiç de tatlı hissetmiyordum.

Hayır, böyle bir dilek kabul edilemezdi. Benim gibi güzel pembe elbiseli iyi bir kız için değil. Bu düşünceleri bir kenara ittim, bunun yerine yaklaşan sınavlarımda iyi sonuçlar almayı ve yaklaşan

ilçe hokey maçını kazanmayı diledim. Kirli fantezilerimi bir kenara ittim ve herkese yardımları için teşekkür ettim.

İnanılmaz hediyeler ve inanılmaz iyi dilekler... Gözlerim hâlâ bahçeyi tarıyor, geceleri beni pis rüyalarla uyutmayan adamı arıyordu.

Ve sonra yaptım. Nefesimi içime çektim ve teslim oldum.

Mumları üflediğimde alkış sesleri yükseldi. Okul arkadaşlarım alkış ve tezahüratlarıyla eşlik etti, babam gülümseyerek yanımıza geldi, annem pastayı yan masaya yerleştirdi ve porsiyonları dilimlemeye başladı ama ben çoktan hareket etmiştim. Arka tarafa doğru süzülüyordum. Merak beni peşinden sürüklüyordu.

Cesetlerin arasından geçerken otomatik pilottaydım, sevimli saten eteğimi düzeltiyor ve kıkırdamalara eşlik ediyordum. Parti müziğinin sesi yüksekti ve kahkahaların tınısı canlıydı, ama merak hala beni çağırıyordu, daha yüksek sesle ve daha yüksek sesle.

Sanki biliyordum. Sanki Bay Lindon'un gerçekten orada bir yerlerde olduğunu biliyordum, sanırım bir seviyede biliyor olmalıydım. Merakı bir yaramazlık gibi hissetmiş olmalıyım, derinlerde bir yerde sertçe gıdıklanıyordu.

Ben gözden kaybolurken herkes sohbet etmek, gülmek ve şakalaşmakla meşguldü. Bahçemiz uzundu. Göletimiz, şelalesi ve köprü geçişi olan küçük, şirin bir havuzdu. Annemin çalıları, orkideleri ve doğal çiçek tarhları sola, yazlık eve ve armut ağaçlarına doğru kıvrılıyordu.

Ve Bay Lindon.

İtişlerine ve homurtularına. Onun pisliğine, isteklerine ve hırıltılarına.

Benden ancak bir yaş büyük görünen ince, küçük sarışın kıza.

Soluk mavi giysiler içindeydi, küçük sevimli göğüsleri benimkilerden daha büyük sayılmazdı. Onu kabul ederken armut ağaçlarından birine sıkıca tutunmuş, gözlerini kapatmış ve dudaklarını dişlerinin arasına sıkıştırmıştı. Adamın ona vermek zorunda olduğu her şeyi aldı ve bu acı verici görünüyordu. Acı verici ama güzel.

Parmakları kızın boynunu sıkıca sarmış, ağzını kulağına dayamış, homurdanıyordu. O kadar soğuk ve sert homurdanıyordu ki amım yanıyordu.

Sözleri pislikti.

Vuruşları vahşiydi.

O pis ürpertiği derinden hissettim.

Islaklığı hissettim ve bacaklarım gerildi. Nasıl da gerildiler.

Maviler içindeki o kirli sarışın kız olmayı nasıl da istiyordum.

Ama bu yıllarca okuldan tanıdığım Bay Lindon değildi. Sırıttığım, çiçek açtığım ve hikâyeler okuduğum Bay Lindon değildi. Kendi duygularıyla savaştığım Bay Lindon değildi.

Yedi yaşındayken bana bir kedi yavrusu veren ve çocukluğumda kazandığım prenseslik için beni tebrik eden adam değildi.

Beni kucağına çekip ne kadar iyi bir kız olduğumu söyleyen adam değildi.

Bu, uzun geceler boyunca hayalini kurduğum ve yapmamam gerektiğini bildiğim adamdı.

Bu, parmaklarımı nemli kalçalarımın arasına soktuğum ve defalarca kirli hissettiğim adamdı.

Ve şimdi de ben bir dala basarken başını çevirip bana bakan adamdı. Çatırtı yüksek sesle geldi. Çok yüksek.

Durduk. İkimiz de. Gözlerimiz çitlerin arasındaki boşlukta birbirine çarparken o anın içinde hapsolmuştuk.

Sonra bakışları aşağı kaydı. Yavaşça. Pembe satenden aşağı, kabaran göğsümün üzerinden kaydı ve parmakları bacaklarımın arasına sıkıca bastırdı.

Her şeye.

Doğum günümde olmaya cüret ettiğim kirli küçük kızın her parçasına.

Parmakları diğer kızın boynunda sıkıca duruyordu ve ben onu tanıdım. Onu, babamın bir hafta önce okuldan sonra eve bıraktığı ofis yöneticisi kız olarak tanıdım.

Gözleri benimkilerle eşleşecek şekilde büyüdü, ben geriye doğru adım atarken ağzı benimki gibi açık kaldı. Ama o hareket etmedi. Kılını bile kıpırdatmadı.

Bay Lindon onu çok sıkı tuttu.

Başımı salladım ve ardından özürlerimi mırıldandım ama babamın kirli kahraman patronu karşılığında tek kelime etmedi. İticiliği yavaştı ve gözleri pislik içindeydi.

Pisliğin tekiydi.

İşte o an, *üzüntüler* mırıldanarak geri çekildiğim andı. O an, Bay Lindon'un sadece babamın patronu olmadığını ilk keşfettiğim andı. Yakınından bile geçmedi.

Bay Lindon babamın pis patronuydu. Babamın *çok* pis patronu.

Meğer *benim* de çok pis patronum olması o kadar uzun sürmeyecekmiş.

BİRİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

İKİ YIL SONRA... *Neredeyse...*

O pazartesi sabahı babamı Bay Lindon'un ofisine kadar takip ederken içimde bir ürperti vardı. Peki, tamam. Sadece sinir değil. Sinir ve heyecan. Çılgınca baş döndürücü bir kombinasyon. Uzun zamandır beklenen bir şeydi.

Ana ofis bankosundaki resepsiyon görevlisi Fiona'nın yanından geçerken gülümsememi korudum ve elimi salladım. O da bana karşılık olarak kendi elini göğsüne doğru kaldırdı, sanki ben yeni küçük iyi kız bluzum ve kalem eteğimle bir tür ödül örneğiymişim gibi ve son birkaç yıldır hepsinin benim ne kadar büyüdüğümü gördüğünü bir kez daha fark ettim.

Daha uzundum. Daha kıvrımlıydım. Üniversitedeki yıllarımda daha sarışın bir genç kadındım.

Son birkaç yıldır hepsi benim büyüdüğümü görmemişti. Bay Lindon'un kendisi o doğum günü öğleden sonrasından beri benden uzak duruyordu. Ağzım açık bir şekilde ona bakarken gördüğüm Penny Andrews'a dalıp gitmişim, sonra da saçmalayan bir aptal gibi oradan uzaklaşmışım.

Yaltaklanma.

Gerçekten de içimi ürpertmişti ve o zamandan beri kızdan genç kıza dönüşen yönlerim üzerinde dönüp duruyordum. Parmaklarım yanaklarımı yakacak kadar çok külotumun içine girmişti. Yine de Bay Lindon konuyla ilgili tek kelime etmeden uzak durmuştu ve ben de ağzımı kapalı tutmuşum.

Evet, uzak durdum. Sessiz ve iyi bir kız olarak notlarımın iyi olmasını sağlarken bir yandan da gelecek hayali kuruyordum. Bir gün Penny Andrews kadar kirli olabileceğim bir gelecek. Penny Andrews kadar kötü bir kız. Gelen bu yeni günler... farklıydı...

Sonunda üniversite bitmiş, babam yaz işi fikirlerini ortaya atmaya başlamıştı ve nihayet Bay Lindon'la kaderimin bir parçası olarak gerçek bir zaman geçirme ihtimalim belirmişti. Lütfen. Oh, lütfen...

Lütfen, lütfen kader beni sonunda Bay Lindon'la bir kader seviyesinde buluştursun.

Lindon Associates ofislerinin arka tarafındaki yönetim süitine doğru adım atmadan önce babamı ateşli patronuna doğru takip ederken, toplanan finans ekibine başımı sallayıp el sallarken avuç içlerim nemli bir hal almıştı. Yüzümdeki sırıtışın ağırlığıyla yanaklarım ağrıyordu ve dosyamı göğsüme bastırıp yoluma devam ederken adımlarım kısa, hızlı ve aptalca geliyordu.

Babamın yaz işi fikrimi patronuna çoktan ilettiğini ve onay aldığını biliyordum ama yine de bir şekilde tehlikeli bir fırsat gibi geliyordu. Kırılğan. Keşfetmeye can attığım kırılğan bir hayal.

Bu yetersiz bir ifade.

"Unutma," dedi babam omzunun üzerinden bana. "Bay Lindon her zaman meşguldür. Onun her küçük içgörüsünden en iyi şekilde yararlandığınızdan emin olun. Ondan çok şey öğrenebilirsin."

Ben de ona sertçe başımı salladım. Bay Lindon'dan çok şey öğrenebileceğimden hiç şüphem yoktu. En ufak bir şey bile.

Bay Lindon sadece yüz mil yarıçaplı bir alanda en seksi görünen kişi olduğu için bir milyon yıl içinde sahip olabileceğim en büyük kahraman aşkı değildi. Aynı zamanda ülkenin en iyi antika ve müzayede uzmanıydı ve süper keskin zekasıyla ülke çapında ünlüydü. Çok şey biliyordu ve pek çok insandan büyük saygı görüyordu. Antika dünyası bir uzmandı - uzmanlara saygı duyan pek çok uzman vardı ve o da en tepede yer alıyordu.

Ve çok yakındım, çok daha yakın olma potansiyeline sahiptim.

Benim de bu kadar yakın olmaya ihtiyacım vardı. Sadece çılgın aşkım için değil, ilgi alanlarım için de. Gerçek ilgi alanlarım. Antika zengini bir ailede antika meraklısı bir çocuk olduğumdan beri sahip olduğum ilgi alanlarım.

Antika tarihine sadece babam değil, büyükbabam da ilgi duyuyordu. Her ikisi de kendi dünyalarında onları takip eden kıza içten coşkularını aktarıyorlardı.

Babam beni doğruca Bay Lindon'un özel ofisine götürürken duvarları süsleyen çok sayıda antika sanat eseri vardı ve buraya gelmeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu tekrar fark ettim.

Neredeyse iki yıl oldu.

Bu doğruydı. On altıncı doğum günü partimde Penny Andrews'u siktiğini gördüğümünden beri buraya bir kez bile gelmemiştim.

O zamandan beri sadece benden uzak durulmakla kalmamış, kızın kendisi de bu olayın üzerinden bir ay geçmeden işinden ayrılmıştı. Anlayabildiğim kadarıyla o zamandan beri burada onun yaşına yakın kimse de çalışmıyordu. Sadece uzun etekli ve gözlerinde yaramaz bir pırıltı olmayan orta yaşlılar çalışıyordu.

Bugüne kadar

değil. Bana

kadar değil.

Bu düşünce yanaklarımı yeniden yaktı.

Babam bana Bay Lindon'un ofis kapısına doğru ilerlememi işaret etti. Omzumun üzerinden uzandı.

ve gülümseyerek tahtaya vurdu ve kalbim çarpmaya başladı. Gerçekten çarpıyordu.

Bir nefes aldım ama kapıyı açan ve başıyla işaret ederek kenara çekilen Bay Lindon değildi. Asistanıydı. Ofis müdürü asistanı, Erica Tate. Onunla bir geçmişini olan kırklı yaşlarındaki sarışın.

Onunla bir sürü geçmişimiz var.

Belki de aralarında *hâlâ* bir sürü geçmiş olduğu düşüncesiyle karnım biraz düştü.

Geçmemize izin vermek için kenara çekilirken bir kaşını kaldırdı.

"Vay, vay. Görünüşe göre bugünden itibaren yeni bir küçük ofisiniz var," dedi omzunun üzerinden ve bize içeri girmemizi işaret etti.

Eşikten adımımı atarken dosyayı göğsüme daha sıkı bastırdım, yanaklarımın pembeleşeceğinden emindim. Babam beni patronuna gösterirken gururla gülümsüyordu ve ben de gerçekten gurur duyulacak biri olduğumu umuyordum.

"Tatlı küçük Faith'imiz burada ve hazır Miles," dedi. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca seni gururlandıracağına inanıyorum."

Ve orada beni selamlıyordu. Adamın ta kendisi. Aşkın ta kendisi. Yıllardır geceleri beni eğlendiren adam.

Sert çene. Keskin takım elbise. Maun masanın karşısından beni selamlayan sağlam omuzlar.

Ayağa kalkıp bana doğru uzanan sağlam elini sıktığında gülümsemem aptalca geldi.

Parmakları sertti. Gergindi.

Tuz ve karabiber rengi şakaklarında daha belirgindi. Kara kaşları da bir o kadar karaydı.

"İnanç," dedi Bay Lindon ve ben de başımı salladım.

"Benim efendim," diye yanıtladım kendimi aptal gibi hissederek. "Burada olmaktan gerçekten çok memnunum. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Güçlü yönlerim hakkında bir fikir edinmeniz için bazı belgeler hazırladım."

Ne demek istediğimi anlatmak için dosyayı uzattım, ona özgeçmişimden ve şehirdeki küçük hafta sonu işlerinden çıkardığım önceki referanslarımdan bahsettim. Ona antikalar ve müzayedecilik hakkında yepyeni bir dünya öğrenmek için heyecanlı olduğumu ve bilgisini paylaşacak inanılmaz değerli bir kişi olacağını bildiğimi söyledim. Ve sonunda çenemi kapattım ve Bay Lindon tekrar yerine oturup dosyayı karıştırırken sessizce bekledim.

Babama riskli bir bakış attım, gülümsüyordu. Yaz için harika bir genç öğrenci olacağımı tekrarlarken başını yana eğmişti. Erica Tate tüm bu düzene, değerine ve bu şirkette herhangi bir yerim olup olmamasına şüpheyle bakıyordu ama sanırım bunu önümüzdeki aylarda kanıtlamam gerekecekti.

"Burada iş deneyiminin değerini gerçekten anlayacağından emin misin?" Bay Lindon zorladı ve ben

başını salladı.

"Evet, Bay Lindon, efendim. Burada kesinlikle iş deneyiminin değerini bulacağım. Müzayedeci olmak istiyorum. Ne olursa olsun uzun vadede istediğim kariyer bu."

Kaşı yukarı kalktı. Çenesi hâlâ sertti. "Müzayedeci mi olmak istiyorsunuz, Bayan Martin? Şimdiye kadar bu küçük hayalden kurtulmuş olabileceğinizi düşünmüştüm. Bunun yedi yaşındaki Faith Martin'in daha geniş bir dünyanın tadına varmadan önceki tutkularıyla sınırlı olabileceğini düşündüm."

Başımı sertçe salladım. "Bu hayalden asla vazgeçmeyeceğim," dedim ona. "Antikaları severim ve hep sevdim. Üniversitede hafta içi her gün açık artırma programlarını izlerim. Maple and Co. gardıropları favorilerimdir. Yazı eğimlerini bile topluyorum..." Önündeki dosyayı işaret ettim. "Bazı işletme ödevlerim için raporlar hazırladım. Müzayedecilik dünyası hakkında ne kadar ciddi olduğumu görebilmeniz için onları da ekledim."

"O çok ciddi biri," diye araya girdi babam. "Çoğu zaman fazla ciddi. Ona bu yaz buradaki iş deneyimini ancak daha sonra üniversiteye gideceğine dair bana güvence verirse alabileceğini söyledim."

"İyi karar," dedi Bay Lindon. "Durum gerçekten de böyle, değil mi Faith? Eylül ayında iyi bir derece almak için üniversiteye gideceksin, değil mi?"

Bu düşünceden nefret ettim ama yine de başımı salladım. "Evet, öyle yapacağım. Warwick. Muhasebecilik."

Basitçe başını salladı. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Gözleri benimkileri sertçe yaktı ve o anda bahçeye geri döndüm, eli Penny'nin boğazını kavrarken bakakalmıştım. Boğazını temizledi ve bakışlarını indirdi. "En çok Erica'dan öğreneceksin," dedi. "Onun gölgesi olacaksın."

Karnım tekrar düştü ama zorla başımı salladım. "Teşekkür ederim efendim," dedim ona. "Dört gözle bekliyorum."

Patronunun elini sıkmak için masanın üzerinden uzanırken babamın gülümsemesi parlaktı. Arkadaşı ve patronu. "Gerçekten, çok teşekkürler Miles," dedi. "Bu deneyim için minnettar olacaktır."

Babam oradan uzaklaşırken beceriksiz bir ergen gibi havada asılı kaldım, yeni patronum dosyayı incelemeye devam ederken bakışlarım Erica'dan Bay Lindon'a gidip geliyordu.

Bu ilk karşılaşma hayal ettiğim gibi değildi. Aylardır hayalini kurduğum bir şey değildi. Eşiğinden adımımı attığım andan itibaren fişkırpıp köpürmesini umduğum o cızırtılı gerilime hiç benzemiyordu. Yetişkinliğe doğru hızla ilerleyen genç bir kız olduğumu fark ettiğinde görmeyi umduğum aç bakışlara hiç benzemiyordu. Bir parça istediği türden bir yetişkinlik.

Erica'ya, "Bayan Martin'i müzayedeciliğin incelikleriyle tanıştırebilirsin," dedi ve o da başıyla onayladı.

"Bayan Martin'e her şeyden önce buradaki ofis hayatının temel yapı taşlarını tanıttacağım," diye cevap verdi ve gülümsemesinde bir ürperti vardı.

"Öğrenmek için sabırsızlanıyorum," diye teklif ettim ama hepsi Bay Lindon'a aitti ve Erica beni ofis kapısına doğru yönlendirdiğinde yeni bir aptallık hissettim.

Geri çekilmeden önce gözlerim bir kez daha aşkımın gözlerine çarptı ve bu çok ağırdı. Bakışlarımızın çarpışması konuşulmamış koca bir okyanustu.

Bahçedeydik, ikimiz de sersemlemiştik. İkimiz de suçluyduk. İkimiz de daha fazlası için aç, pis ve kirliydik.

Bu ofis ortamının gerginliği içindeydik, ben kendimi boyundan büyük işlere kalkışan küçük bir kız ve aynı anda yepyeni bir kadın gibi hissediyordum.

Yedi yaşındayken yatak odamdaydık, bana verdiği kedi Bayan Tiddles'ı okşuyorduk ve ben uyurken Baykuş ile Pisi Pisi'yi okuyorduk.

Perçinlenmiştik. Işıl ışıl yanıyorduk.

Dondurucu soğuk. Berbat durumdaydık.

"Temel bilgilerle başlayalım," dedi Erica ve elini koluma koydu. Parmakları sıkıca kavradı. "Eminim ofis yapı taşlarını bir çırpıda halledebilecek kadar büyük bir beynin vardır."

Başımı salladım. Bir baş sallama ve bir ayak sürüme. Beni oradan çıkarıp kapıyı arkamızdan kapatmadan önce omzumun üzerinden ona doğru bir kez daha aptalca gülümsedim.

Kalbim hala çarparken fotokopi makinelerinin ve yazıcıların önünden onu takip ediyor, sonunda aşk ikonuyla yeniden yüz yüze gelen hayalperest Faith Martin gibi hissediyordum. Ta ki yeni ofis müdürüm konuşana kadar. Ta ki korkunç bir dosyalama alanına benzeyen bir odaya girip kapıyı arkamızdan sıkıca kapatana kadar.

"Temel konuları açıklığa kavuşturalım," dedi bana ve sesi bir kedinin tıslamasına benziyordu. "Kutucukları işaretlemek ve temel bilgileri öğrenmek için buradasın. Daha fazlası değil. Baban kim olursa olsun, Miles Lindon'dan bir parça koparmak isteyen diğer basit ofis kızlarından daha göz alıcı bir şey değil."

"Üzgünüm -" Ben başladım, ama o bana bir yığın evrakı güm diye uzattı.

"Bunun kelepir olduğunu düşünüyorsunuz," dedi. "Ama inan bana, değil. Öyle bir şey değil. Şanslıysanız birkaç açık artırma görürsünüz. Şanslıysanız Miles'ın çekicini indirdiğini görürsünüz. Hepsi bu kadar. Elinizdekilerin hepsi masada."

"Ama ben öğrenmek istiyorum..." Ben başladım. "Müzayedeci olmayı öğrenmek istiyorum..."

"O zaman A'larla başlasan iyi olur," diye tersledi ve dosya dolaplarını işaret etti.

O oradan çıkarken ben hâlâ ağzım açık bakıyordum. Yine de başka ne seçeneğim vardı ki? Yolculuk için buradaydım.

Kağıtları alfabetik sıraya koymaya başladım ve en iyisini umdum.

İKİNCİ BÖLÜM

MILES

Ne olacağını zaten biliyordum. Ağzının acı yarığı, dudakları sıkıca bastırılmış.

Erica hışımla ofisime girdi, içindeki buz kraliçesi tam teşhirdeydi, kaşları kesilecek kadar sivriydi.

"Sen de herkes gibi kapı çalmayı öğrenebilirsin," diye tersledim.

"Neden? Küçük tatlı Faith Martin'in üzerinde o pis elini çoktan pantolonunun içine sokmuşken mi?" diye tersledi.

Keyifli ofis müdürüme baktım ve bunca yıldan sonra neden hâlâ onun bitmek bilmeyen dırdırlarına katlandığımı bir kez daha merak ettim.

"Faith Martin yüzünden elim pantolonuma gitmedi," diye homurdandım ve dikkatimi tekrar monitör ekranıma çevirdim. "En azından bana biraz kredi ver."

"Sanki herhangi bir alacak varmış gibi," diye tısladı ve önüme yeni bir yığın evrak bıraktı. İmzalanacak başka faturalar.

Onları bir kenara ittim. "Peki ilk gününde ona ne yaptırıyorsunuz? İşe yarar bir şey, değil mi?"

Kaşlarını kaldırarak masanın üzerine eğildi. "*Benim* stajyerim olduğu için seni ilgilendirmez."

Geri çekilmeden önce bileğini tuttum. "Onun Faith Martin olduğunu düşünürsek, bu tamamen beni ilgilendirir Erica. Onu dosya odasına almasan iyi edersin."

Kolunu çekerek kurtardı. "*Herkes* hayata dosyalama ile başlar Miles. Ona eskiden masallar okuduğun ve babası şirkette çalıştığı için özel bir prenses değil o."

Bir nefes aldım. "Onu hemen dosya odasından çıkar. Ciddiyim."

"Hayır," diye tersledi. "Bunu hak edecek kadar uygulama gösterdiğine karar verdiğimde dosya odasından çıkacak."

"Ciddiyim," dedim tekrar, ama o çoktan bir kaltak gibi topuklamıştı bile. Kapıyı arkasından çarparak kapatmadan önce bana parmak salladı.

Bu boktan düzeni nasıl başardığımızı asla bilemeyeceğim. Sıkı çalışma ve çok fazla derin nefes alma sanırım. Bir de diğer insanların profesyonel şirketlerinde bir sürü sahte gülümseme.

Çok uzun zaman önce, Erica Tate ve ben iyi bir ortaklığa benzer bir şey yapmıştık. Hem ofiste hem de yatak odasında inatçı kişiliklerin iyi bir eşleşmesiydi. Yemek masasında hiç bu kadar iyi olmamıştık ama hepsini kazanamazsınız. O günlerde birbirimize zıt yükselişlerimizi dengelemekten ve birbirimizin boktan özelliklerini kabullenmekten başka bir şey yapmıyorduk.

Hâlâ buradaydı, işinde iyiydi çünkü. Bunu tartışmaya gerek yok. Kesinlikle yetenekliydi, ama mesleki yeterlilikten daha fazlası vardı.

Erica benim ofis müdürümdü çünkü kaşlarını kaldırması ve acı acı kaşlarını çatması beni ahlakımın olmadığı yerde hizaya sokuyordu. Ofis müdürümdü çünkü beni mülakatlardan uzak tutacak ve işe almadan önce tüm güzel küçük sevgilileri eleyecek kadar kirli yöntemlerimi biliyordu.

Benden korunmak için her zaman çok fazla ayartıcı vardı. Pisliğimi hissetmek için çırpınan bir sürü kirpik ve sevimli küçük gülümsemeler. Yozlaşmak için yalvaran bir sürü masum küçük kadın.

Yine de, yemle mücadele ettiğim onca yıl boyunca, on altıncı yaş gününde küçük Faith'im kadar güçlü bir baştan çıkarıcı olmamıştı, pembeler içinde çok güzel giyinmişti ve narin parmakları bacaklarının arasında çok yumuşak, çok tatlı, çok hızlı bir şekilde tıngırdıyordu.

Aletim nabız gibi atarken bile bu düşünce midemi bulandırdı.

Ve şimdi küçük Faith büyümüştü. O tatlı kıvrımların olgunlaşarak onu küçük bir sarışın sirene dönüştürmesine yetecek kadar büyümüştü.

Lanet olsun, bugün sarışın bir siren gibiydi.

Dikkatimi fatura yığınının çevirmeye çalıştım, masanın altında bir tur sarsılmak yerine bileğimi imzamı atmakla meşgul ettim ama aklım kızdaydı.

Neredeyse tam iki yıl boyunca Martin'lerin evinden uzak durmuş, büyümesini izlerken benim için çok şey ifade eden küçük melekten uzak durmuştum. Aritmetik öğrenmeye çok hevesli olduğu ilk okul günlerini. Her yıl düzenlenen doğuş oyunundaki küçük gösterileri. Aylardır çok istediği yavru kediye ona hediye ettiğimde o küçük yüzü parlıyordu.

O gün arka bahçesinde çok istediği *bendim*.

İnkâr etmek yoktu. Geçıştirmek yok. Kendime söylediğim hiçbir yalan bildiklerimi geri getiremezdi.

Onun o yaramaz küçük pantolonunda görmüştüm. Gözlerindeki utancı, babasının pis, kirli patronunu daracık amcığının içinde istediği için ne kadar yaramaz bir kız olduğunu biliyordu.

Çok yaramaz küçük bir kızdı. Dersini alması gereken küçük yaramaz bir kız. Ona göstermek istediğim bir sürü ders vardı.

Kendimi koltuğuma geri ittim ve dışlerimi sıktım. Bunu yapmayacaktım. Bu sefer yapmayacaktım.

Kendi iğrenç doğama teslim olup o küçük kızı bozmayacaktım, hiçbir şey için değil.

Colin, Faith'in yaz stajını burada, antika ve satış mağazalarımızda yapması için bana başvurduğunda, başlangıçta bunun için kapasitem olmadığını söylemiştim. Meşgul olduğumuzu söyledim. Ona bir stajdan hak ettiği değeri veremeyecektik.

Bunu yapan onun yüzüydü. Bunu söylerken omuz silkişindeki hayal kırıklığı gerçekten utanç vericiydi. Yıllardır müzayedeler hakkında bir şeyler öğrenmek için heyecanlanıyordu. Mobilyalar, sanat eserleri ve açık artırma savaşlarının heyecanı.

Benimle çalışacağın için heyecanlısın.

Colin de öyle dedi. Kızının *benimle* çalışmaktan heyecan duyduğunu söyledi.

Oh, iyi ve kötü arasındaki gözyaşı. O çok küçükken onun için olduğum iyi, terbiyeli adam olmayı istemenin iyiliği. O adamın gittiğini ve yerine on altı yaşındayken açıkta gördüğü kirli genç kadını isteyen bir canavarın geldiğini bilmenin kötülüğü.

İyi olan kazanmaya çalışmıştı.

Faith'in Erica ve yönetici ekibin altında birkaç aylık yaz çalışması için kaydolması iyi oldu.

Kendime, buradan en iyisini hak eden güzel genç kızın görüş alanından uzakta ve kol mesafesinde kalacağıma dair söz vermiştim.

Faturaları geri çektim ve kendimi toparladım. Kararlılığım nihayet yeniden sağlamlaşmıştı, kalemim hızlıca imzaları attı ve dikkatimi yaklaşan programıma geri çevirdim. Yapmam gereken çok şey vardı.

Gelecek haftaki açık artırma için ürün şartnamelerini hazırladıktan ve değerli eşyaları elemek için son dakika giriş taleplerini karşıladıktan sonra, günün kapanış saati hızla yaklaşıyordu. Pencereden otoparka doğru bir bakış attığımda Erica'nın aptal topuklu ayakkabılarıyla üstü açık Audi'sine doğru ilerlediğini gördüm. Son zamanlarda çoğu zaman keskin çıkışlar yapıyordu. Çiftçiler Birliği'ndeki yerel dedikodular Erica'nın kasabanın güney eteklerindeki elma çiftçisi Glyn Morris'le takıldığını söylüyordu. Çok para, büyük eller, çok fazla beyin hücresi yok.

Kiminle takıldığı umurumda bile değildi, beni daha çok diğer kızlar işten ayrılmadan önce işi bırakıp gitmesi ilgilendiriyordu. Adil olmayan iş uygulamalarından hiç hoşlanmam.

Kendi eşyalarımı toplamadan ve çıkış yapmadan önce e-postamı son bir kez kontrol etmeden önce, Rachel Kelly kapıyı çalıp el sallayarak 'işimiz bitti, Bay Lindon' diyene kadar herkesin işinin bitmesini bekledim. Oldukça mutlu bir şekilde işimi bitirmiştim, arabamın anahtarlarını almadan önce ceketimi giydim ve Faith'in ilk gününü mastürbasyon yapmadan atlattığım için kendimi tebrik ettim. Ofisimin ve koridordakilerin ışıklarını yaktım ve işte o zaman dosya odasının ışıklarının kapının etrafında hala tam olarak yandığını gördüm.

Hayır. Kesinlikle değil. Eminim başka biri kaçmadan önce kontrol ederdi.

Ama hayır. Hayır, yapmadılar.

İçeri daldığımda elini göğsüne götürdü ve benim olduğumu gördüğünde o güzel dudakları mükemmel bir O harfi oluşturdu.

"Ayrılma vakti geçti," dedim ona. "Beş buçukta çıkıyorsun. Saat altıyı geçti."

Başını sallaması harikaydı. Gülümsemesi çok tatlıydı.

"Evet, Bay Lindon, efendim. Özür dilerim. Gitmeden önce işimi bitirmeye çalışıyordum. İlk günümde çok iyi olmak istedim. Burada olma fırsatı için çok minnettarım."

Ne zaman *Bay Lindon* oldum bilmiyorum *efendim* ama hoşuma gitti. Gerçekten hoşuma gitti.

Gözlerimi onun küçük tatlı ağzından ayırmaya zorladım ve önündeki masanın üzerinde duran saçma sapan dosya yığınına görünce yüksek sesle küfredebilirdim. Erica Tate gerçekten de kasıtlı olarak engelleyici bir kaltaktı.

"Kimse gitmeden önce o yığını bitirmeni beklemezdi," dedim ve onu oradan uzaklaştırdım.

"Ama Erica dedi ki -"

"Erica insanlara kendilerini beceriksiz hissettirmeyi seviyor," dedim ve kapıyı açık tuttum. "Ona aldırış etmeyin."

"Ama o benim menajerim olduğunu söyledi... tüm zaman boyunca onun için çalışacağımı söyledi... o ne derse onu yapmam gerektiğini -"

İşte o zaman sağduyum beni terk etti. Tam anlamıyla kaçtı.

"Erica Tate için çalışmayacaksın," dedim küçük tatlı Faith'e. "Yarın sabahtan itibaren değil."

Kaşları altında yukarı doğru kalktı. "Çalışmayacak mıyım?"

Onun sesi. Çok nazik. Çok meraklı. Çok baştan çıkarıcı.

"Hayır," dedim, sesim onunkinin yanında çok sert çıkıyordu. Benimle kapıda buluştuğunda dosya odasının ışıklarını kapattım ve gözleri pencere panjurlarından gelen donuk ışıktaki çok genişti.

Devam etmeden önce boğazımı temizledim, aletimin takım elbise pantolonumun içinde nasıl zorlandığını küçümsedim.

"Yarın sabah Erica Tate için çalışmayacaksın," diye tekrarladım, bu aptallık için şimdiden kendimden nefret ediyordum. "Benim için çalışıyor olacaksın."

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İNANÇ

"EE, NASILDI?"

Sebzelerini çatallarken babamın gülümsemesi parlaktı. Günümü dinlemeye o kadar hevesliydi ki, Bay Lindon tarafından bu kadar çalkalandığım için kendimi daha da yaramaz hissettim.

Annem de gülümsüyordu, masanın karşısından bana bakıyordu ve detayları öğrenmek için sabırsızlanıyordu. Ama paylaşmak istediğim şey ince ayrıntılar değildi.

Bay Lindon'u istemenin acısıydı. Bay Lindon'a olan ihtiyacın.

Bu adamın gerçekten benim ilkim olması gerektiğini bilmenin acısı. Çünkü öyleydi. Dünyanın geri kalanı, özellikle de kendisi bunu henüz bilmese bile, o gerçekten benim ilkim olmalıydı.

Babamın sorusunu yanıtlamak için doğru yolu bulmaya çalışırken karnım hâlâ sinirden çalkalanıyordu. Ona Erica'nın beni sanki oraya yaklaşmaması gereken küçük bir aptalmışım gibi dosya odasına ittiğini söylemek istemiyordum.

"İyiymi," dedim. "Herkesi tekrar görmek gerçekten güzeldi. Hepsi bana karşı çok nazikti."

Yalan söylemiyordum. Ofisteki kadınlar, onları az gördüğüm için çok sevimliydi.

"Peki ne öğrendin?" Babam zorladı. "Miles sana satış odasını gezdirdi mi?"

Başımı salladım ve brokoliden bir ısırık aldım. "Henüz değil," dedim ona. "Erica bugün bana idareyi gösteriyordu ama Bay Lindon yarın onunla çalışacağımı söyledi."

Onlara günümü dosyalama işlerini halletmeye çalışarak geçirdiğimi belli etmeden anlatabildiğim kadar anlattım, başka pek bir şey anlatmadım, ne kadar ağzımdan kaçırmamaya çalışsam da Bay Lindon şöyle, Bay Lindon böyle olduğunu fark ettim.

Annem iç geçirdi. "Elbette ona Miles diyebilir, Colin? Sanki hayatı boyunca onu tanımamış gibi."

Bu düşünceyle yanaklarımın yandığını hissettim ve bu garipti çünkü o haklıydı. Onu çocukluğumdan beri tanıyordum.

Kesin olan bir şey vardı. O artık kesinlikle Bay Lindon'du, babamın patronu.

"Ona Bay Lindon dememin bir sakıncası yok," dedim. "Yani, o artık

O yaramazlığı tekrar derinden hissettim, Penny Andrews'u bahçemizin dibinde, eli boğazında

"Miles harika bir patron," dedi babam. "Sert ama adil. Alanında gerçek bir uzman. Faith ondan bir şeyler öğrenebilir."

Babam Bay Lindon ile her zaman çok iyi arkadaş olmuştum. Bildiğim kadarıyla uzun zamandır

Sanırım Bay Lindon'un Penny Andrews'u bu kadar kötü bir kız haline getirdiğini görmenin bu kadar

Elbette, üniversitede V kartımı almaya çalışan yeterince hoş bir sürü adam olmuştu. En iyi

Benim için sadece tek bir ateşli adam vardı ve o da gerçekten beklemeye değirdi.

Annem ve babam gülümseyerek masanın karşısından bana bakarken, onların dünyasında hala

Ailemin beni birkaç hafta içinde on sekizinci yaş gününe doğru hızla ilerleyen bir kadın olarak

"Bu gece Holly ile dışarı çıkıyorum." dedim ikisine de. aksam birkaç saatliğine dışarı çıkmak için

"Hava tahminlerine göre biraz yağmur yağacakmış," dedi annem. "Sıkıca sarındığınızdan emin olur

"Yaz buraya kadarmış," dedim ve havuçlarımdan son bir kaşık aldım. Çatal bıçaklarımı düzgünce yerleştirdim.

Annem ve babam da neredeyse bitirmişlerdi. Onlar bitirene kadar bekledim, sonra tabaklarını dizmek için uzandım.

"Bana bu harika işi ayarladığınız için tekrar çok teşekkürler," dedim babama. "Bu işe sahip olduğum için çok heyecanlıyım." Cevap verdiğinde gözlerindeki gururlu pırıltıya bayıldım.

Kalbim yerinden fırlayacak gibiydi.

"Bir şey değil tatlım," dedi. "Bizi çok gururlandıracağını biliyorum. Miles için elinden gelenin en iyisini yaptığından emin ol."

Ayağa kalkıp tabakları mutfığa götürmeden önce en iyi sırtışıımı takındım. Bulaşık makinesini çalıştırırken cebimden telefonumu çıkardım ve Holly'den bir dizi soru işareti içeren mesaj geldiğinden emin oldum.

Yirmi dakika sonra pavyonda buluşalım, diye mesaj attım ve yanıt olarak bir başparmak yukarı ifadesi aldım.

Aceleyle yukarı çıktım ve iş kıyafetlerimden sıyrılıp kot pantolon ve bol bir tunik üst giydim. Çıkmadan önce kafamı oturma odasına uzattım ve annemle babama el salladım.

"Sonra görüşürüz."

Başlarını salladılar.

"Çok geç değil," dedi annem. "Bugünlerde yarın işin var."

Sırtımmı engelleyemedim.

Yarın Bay Lindon ile çalışacağım.

Patronumla. Bugünlerde benim gerçek patronum.

"Çok geç kalmam," dedim ve bunda ciddiydim. Ofis görevlerime hazır olmak için parlak gözlü ve gür kuyruklu olmam gerekiyordu.

Kriket pavyonuna doğru yürümek kolaydı. Holly Parker ile buluşmak için milyonlarca kez yürüdüğüm bir yoldu. O benim kankamdı, harika bir kankaydı ve bu gezegende günlük ayrıntıları konuşmak için can attığım tek kişiydi.

Ben geldiğimde çoktan oradaydı, dizlerini göğsüne çekmiş, Marlboro sigaralarından birini tütürüyordu.

Ona katıldığımda "Ee?" diye itti. "Bana her şeyi anlat. Yıllardır birbirinize sürtündüğünüz patronun ta kendisi miydi?"

Kıkırdamama engel olamadım. "Ondan daha da iyi bir patron," dedim ve başımı omzuna yaslayarak ona yaklaştım. "O bir rüyaydı. Tam bir rüya."

Gözlerini görmeden devirdiğini biliyordum. Bakışları her şeyi anlatıyordu. Ama benim adıma mutluydu. Benim için gerçekten mutluydu. Başını benimkine yasladığında bunu hissettim.

Ona ilk iş olarak masanın üzerinden el sıkışmasından beni dosya odasından nasıl kurtardığına kadar her şeyi anlattığımda tüm doğru yerlerde ciyakladı. Erica Tate'i lanetleyerek ayrılmadan önce beni kendi küçük ofis kızı olarak sahiplenmesini anlattığımda nefesini tuttu.

"Gerçekten doğrudan onun için mi çalışacaksın?" diye zorladı. "Gerçekten, sen ve o?"

Yüzümü ona döndüm, başımı çılgınca salladım. "Öyle görünüyor, evet. O da öyle söyledi."

"Kahretsin," dedi ve bir sigara daha yaktı. "Ne yapacaksın? Her zaman hayalini kurduğu seksi küçük sürtük olup hamleni mi yapacaksın?"

Bay Lindon'a bir hamle yapma düşüncesi bile karnımın dönmesine yetiyordu. O aşamaya gelmeden çok önce sinirlerim çıldırmış olacaktı. Gerçekten delice.

Holly aklımı okudu.

"Cidden, gerçekten bir hamle yapabilirsin," dedi. "Onu bahçende senden ancak bir ay büyük bir ofis kızını sikerken gördün. Tıpkı sana benziyordu ve bunu sen de biliyorsun. Eğer bu seni onunla yatmaya teşvik etmiyorsa, ne teşvik eder bilmiyorum."

"Ama bir ay sonra gitmişti," dedim. "Onunla uzun süre kalmadı."

Bu sefer Holly'nin gözlerini devirdiğini gördüm. "Tanrım, Faith. Cidden hâlâ bu evlilik ve bebek saçmalığına mı tutunuyorsun?" Durakladı ama buna verecek bir cevabım yoktu. "Eğer gerçekten Bay Lindon'a V kartını kabul ettirmeyi başarırsan, bu büyük bir kazanç olur. Bunun için uğraşmalısın. Yazın işinin yanı sıra seksi patronunu becerdiğin bir yaz."

"Evet, ama bundan daha fazlası var..." Ben başladım ama o başını salladı.

"O zaman üniversite," dedi. "Üniversite ve keşfedilecek başka bir dünya. Sadece babanın seksi patronu ve okula gittiğin kasabada bir ömür boyu açık artırma yapmak değil."

Üniversiteye gitme ve Bay Lindon'la bir hayattan vazgeçme düşüncesi bile oldukça acı veriyordu. Kriket sahasının dibindeki ağaçlara baktım.

"Babama üniversiteye gideceğime söz verdim. Bu yaz bana iş bulmasının şartı buydu."

"Evet ve iyi ki söz vermişsin," dedi. "Söz vermeseydin kim bilir ne tür çılgınlıklara kalkışacaktın."

Yapmamış olsaydım ne tür bir çılgınlık için uğraşıyor olacağımı çok iyi biliyordum. Ama bu şimdilik değildi.

Şimdi babamın patronunu yıllar sonra ilk kez düzgün bir şekilde görmenin tadını çıkarmakla ilgiliydi. Şimdi benim ilk günümün tadını çıkarmam ve onun dosya odasının kapısını açıp içeri girmesiyle ilgiliydi.

Gelmeye devam etmesini ne kadar isterdim.

"Yarın ilk gerçek tadına bakacağın gün olacak," dedi Holly. "Sen ve o, lüks antika mobilyaların etrafında takılıp çekiç darbeleri hakkında konuşacaksınız. İşte o zaman onun ateşli patron tarafını gerçekten göreceksin."

Bacaklarımın arasındaki sıcaklığı hissettim ve sırtışıım yüzümde yeniden belirdi. Sabırsızlanıyordum.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILES

O ilk hafta temel içgüdülerimi kontrol altında tutarak iyi bir iş çıkarmıştım. Benim narin küçük Faith'im gerçekten de doğrudan bana rapor veriyordu, ama onu arayan kişi olmaya ve ofisin daha görünür yerlerinde bulunmaya özen göstermiştim. O küçük tatlı kıvrımlara ve mükemmel masumiyetin ilahi vaadine çok yaklaşmamaya dikkat etmiştim. Ayrıca, bir ton boktan okul üniforması pornosu ve çabalarım için bir dizi homurtu ve lanet olası küfürlerin yardımıyla taşaklarımı gece gündüz iyice boşalttığımdan emin oldum.

Görünüşe göre Erica bile -ki iş ya da yatak odası dışında benim yeteneklerime zerre kadar saygı duymuyordu- Faith Martin'i küçük düşürecek kadar sapkın olabileceğime inanmıyordu. İşin aslı öyle değildi.

"Sen bile bu kadar alçalmazsın," diye tıslamıştı kulağıma, onu kızdan uzaklaştırdığım o ilk sabah. "Ama bunu düşündüğüne dair bir koku bile alırsam, yemin ederim seni öyle bir mahvederim ki."

Onunla yüzleşmek için dönmüştüm. Kaşlarım onunkinden sadece birkaç santim uzaktaydı. "Bunu düşünmeyeceğim."

Bu bir yalandı. Sürekli bunu düşünüyordum ama artık onu çok az tanıyor olsam bile iyi adam Miles'a sadık kalmaya niyetliydim.

Faith benden en iyisini hak ediyordu. Sadece babasının kollarında küçük tatlı bir güneş ışığı patlaması olduğundan beri hayatında olan adam olarak değil, aynı zamanda ilk patronu olarak. İlk patronu ve ona müzayede endüstrisinin ilk tadını sunacak adam olarak.

Bunun için çok minnettardı.

Kız kesinlikle antikalara olan hevesini küçümsemiyordu. Bir sünger gibiydi, etrafındaki her şeyi emiyor, kartal gözleriyle satış listelerini inceliyor ve yıllardır bu yerde etrafımda görmediğim bir tutku vızıltısı duyuyordu. Zeki, keskin ve ayrıntılara aç, coşkulu bir küçük periydi.

Daha ilk birkaç gün içinde müşterilerin telefonlarını yanıtlamaya ve şirkete cevap vermeye başlamıştı.

gözetim olmadan e-postalar. Antika terminolojisini iyi kavramış ve ticari değer konusunda sağlam bir bilgiye sahipti. Sürekli daha fazlasını arayan, farlara bile yakalanmayan genç ve küçük bir tavşandı.

Ona sahip olmasını sağladım, ama istediğim şekilde değil.

Erica hariç, ofisteki tüm kadınların yüzünde gülücükler ve kahkahalar vardı. Müşterilerin de gözdesiydi, hepsi yeni küçük ofis süperstarından çok olumlu sözlerle bahsediyordu.

Başarısıyla ilgili haberler mülk ofisine ve yönetim ağacının tepesindeki babasına kadar ulaştı. Perşembe günü öğleden sonra bana bir e-posta göndererek o yaz onu işe aldığı için teşekkürlerini iletti.

Çok hoşuna gittiğini söyledi. Yemekte bu konuda hiç susmuyor. Antikalar hakkında değil, senin hakkında da değil. Oldukça iyi bir izlenim bırakıyorsun.

Son kısmı söylememiş olmasını ne kadar isterdim.

Her neyse, her açıdan çok iyiydi. Yaz idealleri kutucuğu için büyük bir kazanç, ancak benim deneyimlerime göre hayat nadiren pürüzsüz kalır. Bu da bir istisna olmayacaktı ve bunu bilmeliydim.

Belki de Faith'e ertesi Pazartesi günü bir gezide bana katılmasını önermeme neden olan şey yürümeden önce koşmamdı. Bunu önerdiğimde gözle görülür bir şekilde şok oldu, nefesini içine çekti ve satış yöneticisi masasından geniş gözlerle bana baktı.

"Çok isterim, Bay Lindon, efendim," dedi ve her şey yeniden başladı. Sesindeki o heyecan dalgası ve ardından taşaklarımdaki karıncalanmalar.

O sabah ofisin banyosunda zaten bir tanesini boşaltmıştım, ama bana en tatlı gülümsemesini gösterdiğinde sikim yepyeni bir melodiyle çarpıyordu.

Görünüşe göre o da benim günlük işlerimi en az benim kadar iyi biliyordu, gelecek hafta gideceğimiz yeri teyit ederken gülümsemesi hâlâ parlaktı.

"Brayburn'e yaptığınız gezi mi?" diye sordu. "Quayside'daki yeni otelin döşenmesi hakkında konuşmak için mi?"

Gözlerim onunkileri yuttu. Şakaklarımdaki nabızı hissettim. "Evet."

"Bu gerçekten harika olur," dedi ve bunda ciddiye. Coşkusu inkar edilemezdi.

Ağzından çıkan o tatlı heyecan fişkırmasıyla, o kız tarafından tüketildim ve onu o masanın üstünden geçirme dürtüm. Ellerim iki yanımda kenetlendi, ağzım onun daracık küçük amını germek için sulanıyordu.

Bakışlarımı onunkilerden ayırmamak ve daha aşağıya eğilmemek için her şeyimi verdim. O dar beyaz bluzun altındaki olgun küçük göğüslerin kabarıklığıydı. O güzel pembe tomurcukların vaadi, onları acıtmak için lanet dişlerime yalvarıyordu.

Kahretsin, onları nasıl incitirdim.

Kahretsin, onu nasıl yalvartırdım.

Cuma öğleden sonraki müzayedenin başlamak üzere dolmaya başlaması gerçekten büyük bir şanstı. Düzenli teklif verenlerden ilki içeri girdi ve beni pisliğimden uyandırdı. Elini tokalaşmak için benimkine çarptı ve ben de ona satış salonuna doğru ilerlemesini işaret ettim.

Faith'in soluk soluğa çıkardığı ciyıklama sesi baştan çıkarma pastasının üzerindeki krema gibiydi. Ayağa fırladı, masanın arkasından çıkarken küçük, sevimli bir bön dansı yaptı.

"Onu göreceğim!" diye ciyakladı. "Bugün onu gerçekten görebileceğim ilk gün!" Bir sürü müşteri daha içeri girdi ve o da sıırtmaya ve kıkırdamaya başladı.

Sanırsınız ki haftalık sıradan bir müzayedenin arkasına değil de kırmızı halıdaki bir ödöl törenine adım atmak üzereydi, ama buna karşılık kendi heyecanımın uğultusunu tutamadım. Karnımın alt kısmındaydı. Kalp atışlarımda garip bir yükselme oldu.

Ne açık artırmada ne de tekliflerin sürülmesinde. Geri kalanını bir ömür boyu uyuyarak geçirecek kadar çok şey yapmışım.

Hayır. Kalbimin göğüs kafesimde güm güm atmasına neden olan şey açık artırmayı yönetmek değildi.

O küçük aç gözlerin beni izlediği düşüncesiydi. Podyumdaki kontrolümü iliklerine kadar hissediyordu. Bakışlarındaki huşu. Bu kadar çok şey için bu kadar istekli olması.

Ona seve seve çok şey verirdim. Benden alabileceğine inandığından çok daha fazlasını. İyi bir küçük kız gibi hepsini almasını sağlardım.

"İzleyebilirim, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Ellerini birbirine kenetleyene kadar başımı sallamamak için kendimi zor tuttum. "Evet,

Faith. İzleyebilirsin." Şirin havalı yumruğu sikimin seğirmesi için yeterliydi.

"Bunu çok uzun zamandır istiyordum!" dedi. "Televizyondakileri görmekten çok daha muhteşem olacak."

Bir an için tek umudum onun beklentilerini karşılayabilmektir. İçeri girerken eski aynalardan birinde yüz ifademi gördüğümde, bunu yapacağımı çok iyi biliyordum.

Sertti. Sert. Her şeyiyle ustaydı. Her yönüyle, basit doğasıyla savaşı ve bunun için cehenneme kadar ateşlenmiş görünen bir adam.

Kız tam önümde yürüdü, biz salona doğru ilerlerken omzunun üzerinden tatlı bakışlar fırlattı. Salon şimdiden yerlerini alan insanlarla dolup taşıyordu ve ona gösterinin tadını çıkarması için yan taraftaki en iyi izleme noktasını işaret ettim.

"Mahkeme dolabının gittiğini görmek için sabırsızlanıyorum," diye fısıldadı benden uzaklaşmadan önce. "İyi iş yapacağını biliyorum. Tahmin edilenden çok daha yüksek. Arkasına oyulmuş arma o

kadar güzel ki."

İçgüdü. İşte buydu. Listeleri tararken bu gözlemi kendim için zaten yapmıştım.

Toplanan teklif sahiplerinin arasından usulca geçerek pozisyonuna doğru ilerleyişini izledim. Sarı saçları omuzlarına dökülüyor, dar kalem eteğinin içinde kalçaları kıpır kıpır oynuyordu. Odada manzaraya hayranlıkla bakan tek pis adam kesinlikle ben değildim, hazineyi inceleyen pek çok kişi daha vardı. Bir sürü dürtme ve baş sallama ve *ben yapardım*.

Beni hem korumacı hem de sahiplenici yaptılar. Garip bir kombinasyon.

Podyumdaki yerimi alırken boğazımı temizledim, kalabalığı taramadan önce kağıtları karıştırdım. İyi bir katılım vardı, ay başı genellikle en iyi zamanlarımızdan biridir. Faith'ten uzak durarak dikkatimi yaklaştırmakta olan ihale savaşlarına verdim. İnsanlar çabucak sakinleşti, insanlar birinci sayfaya dönerken ürün listelerinin hışırtısı odada dalga dalga yayıldı.

Ve sonra başladı.

BEŞİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

UZUN ZAMANDIR bu anın hayalini kuruyor, Bay Lindon'un podyumdaki yerini almasını ve bu açık artırmayı yönetmeye hazırlanmasını izliyordum.

Bu TV versiyonlarını izlemeye benzemiyordu. Yani onları severdim, tekliflerin yükselişini ve çekicinin düşüşünü izlemekten her zaman heyecan duydum, ama bu tamamen başka bir ligdi.

Sanırım yüz ifadesindeki sertlikten kaynaklanıyordu. Odayı, teklif verenleri, *her şeyi* doğal bir şekilde kontrol etmesi. Çünkü öyleydi. Bay Lindon o kadar doğal bir liderdi ki istediği her şeyi kontrol ederdi.

Keşke ben de dahil olsaydım.

Listeleme rehberlerinden birini aldım ve her boş dakikamı inceleyerek geçirdiğim önceki günlerden zaten ezbere bilmeme rağmen göz gezdirdim. Yağlıboya tabloları, eski çay takımlarını, büroları ve duvara monte edilen aynalı dolapları biliyordum. Hepsini biliyordum, hepsini seviyordum ve tek dileğim bir gün benim de böyle bir müzayedeyi yönetiyor olmamdı.

Gerçi şu anda bundan çok daha fazlası vardı. Şu anda mesele Bay Lindon, kravatının benekli lacivert rengi ve takım elbise ceketinin yontulmuş olmasıyla da ilgiliydi. Sadece onu yerinde izlemek bile nefesimi ne kadar hızlandırıyordu. Bacaklarımın arasındaki titreme, yanaklarımın yanması ve onu ne kadar çok istediğimi tüm odanın görebildiğini hissetmemle ilgiliydi.

Yine de gözlerimi ayıramıyordum. Aklım başımdan gitmiş, çılgın bir hipnoz gibi ona doğru çekiliyordum.

O bunu yaparken ben de nefes aldım, bakışları tekrar odanın içinde gezinirken ikimiz de garip bir senkronizasyon içindeydik. Gözleri benimkilerle buluşmadan önce durdu ve bir sızı hissettim. Bir ihtiyaç acısı.

Lütfen bana bakın. Lütfen, Bay Lindon, lütfen bana bakın.

Bakmadı. Bana bakmadı.

Kalabalığa kısa, kesik ses tonuyla hitap etti, sesi her yönüyle iyi konuşan bir usta gibiydi. Çekici elinde döndürdü, güçlü parmakları sapa gerçekten sahipti.

Başka nerede gerçekten sahip olabileceklerini biliyordum.

Teklifler gelmeye başladığında bacaklarımın arasındaki çarpıntı karnımdakiyle buluştu. Kalbim hızla çarpıyor, başım dönüyor ve gülümsememi engelleyemiyordum.

Teklifler ciddileştikçe odanın her yerinde eller havaya kalktı ve o da onları bir kitap gibi okudu, anı hiç kaybetmeden başını seyirciye doğru eğdi. Tansiyonun yükselmesine izin verecek kadar durakladı ve teklifleri daha da teşvik edecek kadar sırttı ve mükemmeldi. *O mükemmeldi.*

Çekiç ilk kez indiğinde ellerimi birbirine kenetlemiştim ve her şeye bayılmış bir şekilde deli gibi sırtıyordum.

Bir sonraki tur başladığında o sırtış hâlâ oradaydı. Bu seferki altmışlı yıllardan kalma bir çay setiydi. Rüya gibi yönetti, tahmini değeri yere çarptı ve çekiç inmeden önce neredeyse iki katına çıkardı. İşte o zaman bunu ne kadar çok istediğimi bir kez daha anladım. O podyuma çıkıp ilgiyi yepyeni seviyelere çıkaran kişi olmayı ne kadar çok istiyordum. Kalabalığı okumayı ve tam olarak ne zaman bastırıp ne zaman kapatacağımı bilmeyi ne kadar çok istiyordum.

Şu anda onu izlediğim gibi, onun da beni izlemesini ne kadar çok istiyordum.

Onun iyi küçük kızı olmayı ve benimle gurur duymasını ne kadar çok istiyordum.

Listenin ilk kısmı boyunca bir kez bile bana doğru bakmadı. Sanki o odada onun için bir hiçmişim gibi bir reddedilmişlik hissettim, ama bununla birlikte başka bir şeyin dansı da vardı. Benden kaçınmasının bir nedeni olduğunu biliyordum. Öyle olmak zorundaydı.

Bunu bütün hafta boyunca hissetmişim, ben onu kendi ofisinde aramaya fırsat bulamadan o beni ana ofiste bulmuştu. Mesafesini korumasını ve bana yaklaşmak gibi bir adım atmamasını.

Evet, benden kaçmasının bir sebebi vardı. Sadece beni istiyor olabileceğini ummaya cesaret edemedim.

Çekiç tekrar indi ve ben bu sifonu derinden çekemedim. Bacaklarımı iyice sıkmadan onu orada görmeye daha fazla dayanamadım, sırtış solana ve dudaklarım nefes alacak kadar açılana kadar daha da kötüleşti. Külodum nemliydi, kalçalarım rutubetliydi ve parmaklarımın orada olmasına o kadar çok ihtiyacım vardı ki neredeyse ağrıyordu. O benim yol göstericimdi. Hayran olduğum adam. On sekizinci yaş günümde beni sahiplenmesine ve kendisinin yapmasına ihtiyacım olan adam. Beni alması hayatımın en güzel doğum günü hediyesi olacaktı.

İçim içime sığmıyordu ve mahkeme dolabı açık artırmaya çıktığında heyecan beni çılgına çevirmişti - ürün listelerinde aşık olduğum ve tahmini fiyatın asla yaklaşamayacağını hemen anladığım dolap.

İhaleyi daha iyi görebilmek için bir adım öne çıktım ve bu sefer boğazını temizleyerek gözlerini kalabalığın üzerine dikti.

"Bu oldukça güzel bir örnek," dedi ve bakışlarında bir pırıltı vardı. Tıpkı benim hissettiğim gibi parçayı takdir ediyordu, bunu biliyordum.

Teklif verenler hazırlanırken odadaki dalgalanmayı hissedebiliyordum ve gerginlik canlıydı, tüm

Patlamaya hazır bir yer.

Ve patladı da.

İnsanlar gözle görülür bir şekilde kendilerini tutuyor olsalar da eller havaya kalktı ve Bay Lindon hızlı ve kararlıydı, aksiyonun sert bir şekilde devam etmesini sağladı.

Bayıldım. Tamamen, yüzde bir milyon, evrendeki diğer tüm kariyer vaatlerinden daha fazla, kesinlikle çok sevdim.

Telefonların ucunda teklif verenler ve çevrimiçi siteden gelen teklifler vardı ve bu özeldi. Olacağını bildiğim kadar özeldi.

Ardından, rakam en yüksek tahminin neredeyse üç katına çıktığında, odadaki Bay Callow ile telefonun ucundaki Bayan Evans arasındaki sessizlik ağırlaşırken, çekiç indi.

Bayan Evans kazandı.

Ve sonra, çekiç darbesi hala yüksek sesle çalarken, Bay Lindon'un gözleri benimkilerle buluştu. Sert. Ağır. Aç. İnkâr edilemez bir açlık. *Benim için.*

Faith Martin kazanıyor.

Şok, yanına bile yaklaşamaz. Gözlerim kocaman, ağzım açıktı ve bacaklarımın arası bu kadar ıslak olduğu ve onu bu kadar çok istediğim için kendimi suçlu ve avare hissediyordum ama bunun bir önemi yoktu. Odanın diğer ucunda birbirimize nasıl baktığımızdan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O anın içinde hapsolmuş, bahçeyi yeniden keşfetmiş gibiydim ama artık farklı bir kızdım. Neredeyse bir kadın olan bir kız. Onu, onun her şeyini, bana vermek istediği her şeyi almaya hazır bir kız. Odanın öbür ucundaki bakışlarında bana vermek istediği bir sürü şey olduğunu biliyordum.

Ama sonra gözlerini kaçırdı.

Uzaklara baktı ve arkasına bakmadı.

Kalbim kalan teklifler boyunca çarptı, tüm vücudum gümbürdedi ve oradan çıkıp banyoya gitmeden önce zar zor yapabildim. Kahretsin, tuvalete ne kadar da ihtiyacım vardı.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, hayatım boyunca bir kez bile. Klitorisim hiç bu kadar uğuldamamıştı ki bir tuvalet kabinine koşup külotumu indirerek kendimi anlamsızca ovmak zorunda kalmıştım.

Çabuk geldim. Çılgınca bir hızla. Nefes nefese kalmamak için dudağımı ısırdım, uçurumun kenarından yuvarlanırken nefesimi tutmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Tıslamalar ve inlemelerden oluşan bir karmaşa içindeydim ve kendimi dizginlemekte bu kadar beceriksiz olduğum için kendime lanet ediyordum. Biri tuvalet bloğuna girerken ana kapının menteşelerinin gıcirtısı duyuldu ve ben daha çok denedim, çenemi kapatmak için her şeyimi verdim, ama vücudum titreme ve ürpermelerle doluydu. Kahretsin, bir müşterinin beni bu şekilde duymasını ne kadar da istemezdim ama elimde değildi. Elimde değildi.

Kendimi toparlamak derin nefesler almamı gerektirdi ve bluzumu ve kalem eteğimi düzeltirken

kendimi daha da pis bir sürtük gibi hissettim. Sifona basmadan ve kapı kilidini çekmeden önce kendime lanet ettim.

Ama kabinin dışına çıktığımda utancım bambaşka bir boyuta ulaştı.

Elleri lavaboda, musluğu açmaya hazır bir şekilde duran bir müşteri değildi. Erica'ydı. Aynadaki yansımamda bana dik dik baktı ve yanan yanaklarım bana geri döndü ve ben bunu biliyordum. Kesin olarak biliyordum. Kabin kapısının arkasındaki küçük kirli nefes alışlarımı ve titreyişlerimi duymamış olmasına imkân yoktu.

Lavaboda yerimi aldığımda omuz omuza durduk ve başımı kaldırıp bakamadım, ellerimi sabunlamaktan ve en iyisini ummaktan başka bir şey yapamadım.

Menekşe, baharat ve çılgın pahalı parfüm kokuyordu ve konuşmadan önce nefesi kulağımda tıslıyordu.

"Burada Miles Lindon'a aşık olan ve elleri külotunun içinde olan ilk pis küçük sürtük olduğunu sanma," dedi. "Sen de baban kim olursa olsun hiçbir yere varamayacak zavallı küçük sürtüklerden birisin."

Ne diyeceğimi bilemedim, bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece başımı eğdim ve o devam ederken ellerimi sabunlamaya devam ettim.

"O aptal küçük kafanda birazcık mantık varsa, akılsız küçük işini yapmaya ve kahvelerin gelmesini sağlamaya odaklanırsın. Sen farkına bile varmadan buradaki işin bitmiş olacak."

Cevap almak için beklemedi, sadece iterek oradan çıktı ve kapının arkasından çarpmasına izin verdi.

Takip etmeye cesaret edemedim önce tam beş dakika bekledim ve neyse ki o zamana kadar çoktan gitmişti. Bay Lindon da gitmişti.

ALTINCI BÖLÜM

MILES

Bugünlerde içki içen biri değildim ama o akşam ofisten eve döndüğümde bir kadeh burbona ihtiyacım vardı. Bir kadeh daha doldurdum ve böyle sapkın bir hıyar olduğum için kendime bininci kez lanet ettim.

Buna bir anlam bile veremiyordum. Aramızdaki yanma. O satış odasının karşısındaki lanet bir siren gibi beni çağıran, çok güzel ve ham bir şeyin kaynaması. O satış odasının karşısındaki lanet bir sirendi.

Aramızda asla olmamalıydı.

Colin Martin'in kızıydı. *Arkadaşımın* lanet olası kızı. Daha da kötüsü, o küçük kirli gözlerinin vaat ettiklerine rağmen, bir kızdan daha fazlası değildi. Vaat edecek çok şeyleri vardı.

İkinci kadehi de yuvarladım ve ceketimi askıya astım. Kravatım bir anda çözöldü ve kendimi kanepeye bırakıp televizyon kanalları arasında çılgınlar gibi gezindim. Kafamı dağıtmak için her şeyi yapardım ama kafamı dağıtacak bir şey bulamazdım. Televizyon anlamsızdı, beni içine çekecek hiçbir şey yapmayan işe yaramaz programlar deniziydi. Sonunda televizyonu kapattım ve dikkatimi dizüstü bilgisayarına çevirdim, en azından akşam için biraz iş üretkenliği elde etmeyi umuyordum. Ama bu da işe yaramaz boktan bir fikirdi.

Ön kapının sesi duyulduğunda birkaç ilçe ötedeki müzayede evi listelerine göz atıyordum. Kapıyı açmadan önce pencereden baktım ama dışarısı çoktan kararmıştı ve ziyaretçi verandanın altında gözle görölemeyecek kadar uzaktaydı.

O olduğunu bir mil öteden anlamalıydim.

Dizlerine kadar uzanan siyah yün paltosunun içindeydi, sımsıkı sarınmıştı. Saçları düz bir şekilde toplanmıştı ve ruju koyu kırmızıydı, tam da benim sevdiğim gibi.

"Ne istiyorsun?" Gülümseme zahmetine bile girmeden sordum.

Bana o sinsî sırıtışını gösterdi, gözleri hâlâ buz gibiydi. "Bana tavır yapmadan önce beni içeri davet etmeyecek misin? Terbiyenin bir bedeli yok *Miles*."

Görgü kuralları, bugünlerde Erica Tate'e harcamak istediğim miktardan daha pahalı.

Davet beklemeden yanımdan geçip gitti, ben de alışkanlıkla kapıyı itip kapattım. Koridorda topuklarının üzerinde durdu, sanki son birkaç ayda bir şey değişmiş gibi gözlerini etrafta gezdirdi.

"Peki, ne istiyorsun?" Tekrar sordum ve o da merdivenlere yaslandı.

"Küçük Bayan Martin'in bugün müzayededen sonra tuvalette kendini ovuşturduğunu biliyor musunuz?"

Nefesimi tutmamak için kendimi zor tuttum. Küçük Bayan Martin'in kendini parmakladığı düşüncesiyle taşaklarımdan taşan sıcaklığa rağmen elimden geldiğince şaşkın değilmişim gibi davrandım. "Faith Martin'in bugün müzayede dışında ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok. Başka bir işle meşguldüm."

Gözleri öfkeliydi. "O seni istiyor. Aslında bundan daha fazlasını. Senin için oldukça çaresiz olduğunu söyleyebilirim. Patrondan bir parça isteyen bir başka küçük sürtük."

Yine şaşırmamış gibi davrandım. Zorla omuz silktilim, sonra mutfığa yöneldim ve bir burbon daha doldurdum.

Beni takip ederken topukları fayanslara gürültüyle vuruyordu. "Ciddiyim Miles. Onu uzakta tutmalısın. Kız bela kokuyor."

Kız güzel bir amdan başka bir şey kokmuyordu, almak için olgunlaşmıştı, ama bunu Erica'ya söylemeyecektim. Ona bir kadeh teklif ettim, tek gerçek görgü denememdi ve o da evet anlamında başını salladı.

Bir tane doldurdum ve uzattım.

Bardağı bana doğru kaldırırken, "Sana her zaman üzgün bir şekilde vurulurlar," dedi. "Ateşli Bay Lindon, büyük patron adam. Egonu okşamasına şaşmamalı. Sanki körüklenmeye ihtiyacı varmış gibi."

Viskiden küçük bir yudum aldım ve Erica'nın hamle için kendini konumlandırmasının tanıdık sancılarını hissettim. "Tam olarak ne istiyorsun?" Anlamsız bir soru olmasına rağmen tekrar sordum.

"Ne istediğimi biliyorsun," diye tısladı. "Buraya geldiğimde her zaman istediğim şeyi."

Ama bu gece, sikimin onu geri istemediği binde bir ilk geceydi. Binlerce geceden sonra ilk kez sikim beynime uymuş ve o aptal kaltaktan nefret etmişti.

Aradaki mesafeyi kapattığında hazırlıklıydım, eli göğsümden yukarı kayarken gözlerim onunki kadar donuktu.

"Soğuk davranmaya çalışmayın," dedi. "İkimiz de burada neler döndüğünü biliyoruz. İşin bitmiş gibi davranmayı bırak. Senin işin asla bitmez *Miles*."

"Glyn Morris'i götürmene ne oldu?" diye sordum ve o da o şirret kıkırdamasıyla güldü.

"İkimiz de Glyn Morris'in asla senin gibi vermeyeceğini biliyoruz. Kimse veremez. Kimsenin senin gibi vermemesi tam bir rezalet."

Dudaklarımı onun dudaklarına çarpmak ve tıpkı buraya geldiği ve tepside sunduğu diğer milyarlarca kez olduğu gibi karnımı doyurmak çok kolay olurdu.

Eli daha aşığı kaydı. Çok daha aşığıya. "Hadi Miles. İffetliyi oynama. İkimiz de senin de benim gibi istediğini biliyoruz."

Ama bu sefer yanılmıştı.

Bileğinden tuttum ve onu takım elbisemin pantolonundan uzaklaştırdım. "Eminim Glyn Morris bu gece çok istiyordur, onun yanına gitmelisin."

Ağzını büzmüştü. "Glyn Morris istemeye devam edebilir. Benim istediğim sensin."

Elini kavrayışından çekti ve o an için ona izin verdim. Parmakları pantolonumun üzerinden sikime bastırdı ve dişlerimi sıktım.

Bir yanımlı bunu ona vermem gerektiğini söylüyordu. Bir yanımlı bunun açık ara en iyi yol olacağını düşünüyordu, sırf Faith Martin'i beş dakikalığına da olsa unutmak için.

"Hadi Miles," dedi. "İkimiz de beni istediğini biliyoruz. Her zaman istiyorsun." Ama hayır. İstemiyordum. Bu sefer istemedim.

Başımı salladım, gözlerim onunkilere dikilmişti. "Artık değil, bilmiyorum."

Güldü. Gerçek bir kahkaha, tam yüzüme karşı. "Sert oynamaya mı çalışıyorsun?" Duraksaması uzaklaşması ve ceketinin kemerini çıkarması için yeterli oldu. "Sanırım o zaman silahlarımı çıkarmam gerekecek."

Kahretsin, silahları biliyor muydu? Ceketini omuzlarından indirirken homurdanmamı engelledim.

Bluz tam istediğim gibiydi, bembeyazdı ve beli çok dardı. Eteği lacivert ekose deseniyle tam istediğim gibi pililiydi. Ama asıl sorun kravattı. O kadar sıkı oturmuştu ki, tam göğüslerinin arasından aşığı sarkıyordu.

Dünyadaki en az inandırıcı kız öğrenciydi ama bu önemli değildi. Aletim canlandı, taşaklarım bu manzara karşısında sızladı.

Ama orada o pis kıyafetin içinde dururken düşündüğüm Erica Tate değildi. Benim küçük tatlı Faith'imdi. Tabii ki öyleydi - o mavi gözler satış salonunun karşısında öyle muhtaçtı ki, eski Arlock Akademisi okul üniforması içinde yaramaz küçük bir kız gibi giydirilmek için yalvarıyordu.

"Bunun bir kazanan olacağını biliyordum," diye güldü Erica. "Sen gerçekten de pis bir orospu çocuğusun Miles. Liseli kız seninle asla başarısız olmaz, seni pis herif."

Bakışlarımı çektim, dikkatimi tekrar burbona verdim ama fark etmedi. Aradaki mesafeyi bir anda kapattı, nefesi yüzümde sertleşti,

"Haydi, *efendim*. Bu pis küçük kızı dizinize yatırın ve ona bir ders verin."

Keşke Erica Tate istediğim o küçük, pis kız olsaydı, hayat çok daha basit olurdu.

İç çekti. "Hadi ama Miles. Bunun için daha ne kadar çalışmam gerekiyor? Gerçekten sikinin bir

parçası için bu kadar sert oynamamı mı istiyorsun?"

Dizlerinin üzerine çöktüğünde gözlerimi kapattım ve yine çok kolay olacaktı. Çok basit. Ama yine de dayanamadım.

Erica'nın parmakları kemerimin tokasını daha yeni kapatmıştı ki ben çekilip mutfağın diğer tarafına geçtim. İşte o zaman anladı. Gerçekten biliyordu.

Ayağa kalkarken gözleri hançer gibiydi.

"Gerçekten ciddi misin?! Gerçekten beni becermeyecek misin?"

Bir elimi kaldırdım. "Glyn Morris'e git, eminim o da karnını doyurmak için bekliyordur."

Ağzından çıkan bir tıslamaydı. Her zamanki ses tonuyla. "Glyn'in Morris'i becermesini istemiyorum Miles. *Seni* istiyorum."

Gözlerim onunkilerle buluştuğunda her şeyi anlatmış olmalıyım. Dudakları aralandı, bakışları benimkilerdeki gerçeği kaydetti.

"Vay anasını, sen gerçekten ciddisin," dedi ve yerden ceketini aldı. "Gerçekten ciddi olduğuna inanamıyorum."

Bazı açılardan, ben de yapamadım.

Paltosunu sıkıca üzerine çekti ve kemerini yeniden bağladı. "Bu başka biriyle mi ilgili? Biriyle mi tanıştın?"

Cevabın hayır olmasını ne kadar isterdim ama içim içimi yiyor, gerçekten istediğim şey için kendimden nefret ediyordum.

Başımı salladım, bunun olduğuna tam olarak inanamıyordum.

"Başka kimseyle yatmadım," dedim. "Gerçekten, aylardır aramızda hiçbir şey olmadı. Bunun büyük bir mesele olduğunu düşünmemiştim."

Tavana bir bakış fırlattı. "Sen yatak odasında her zaman önemli birisin ve bunu sen de biliyorsun. Bunun benim açımdan lanet bir Shakespeare aşk ilişkisi olduğunu düşünme," diye tersledi. "Bu senin sikin ve benim onu almak istememle ilgili. Başka bir şey değil. Sikinden başka bir bok değilsin Miles."

Bunun gerçek olmasını gerçekten umuyordum.

"İyi," dedim. "Sana veremeyeceğim için üzgünüm. Eminim Glyn bunu memnuniyetle yerine getirecektir. Belki o da kız öğrencilerden hoşlanıyordur, böylece kıyafetinden biraz faydalanabilirsin."

"Siktir git," dedi ve topuklu ayakkabılarıyla bir kalp atışı kadar kısa bir sürede ön kapıya doğru ilerledi. Ben takip etmedim.

Kapı arkasından kapanmadan önce burbonun geri kalanını içmiştim ve Faith Martin daha yolun yarısına bile gelmeden sikim elimde, Faith Martin'in üniformalı küçük kıcı beynimdeydi.

YEDİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

Pazartesi sabahı ofise girdiğimde Erica'nın bana her zamankinden daha kötü bir bakış fırlatması mümkün olsaydı bile, bunu yapardı.

Hafta sonundan önce elimi külotumun içine soktuğumu duyduğunu tahmin ediyordum, ama öyle bile olsa, o utanç verici küçük karşılaşmadan önce benden zaten olabildiğince nefret ettiğini düşündüm. Kesinlikle öyle görünüyordu.

Yine de, masamın arkasına geçip Bay Lindon'un gelip beni almasını beklerken hiçbir şey yüzümdeki sırıtışı yok edemezdi.

Brayburn's arıyordu ve heyecan çoktan doruğa çıkmıştı.

Dakikaları geri saymamaya çalışarak telefon görüşmeleri yapmak ve sorgu e-postalarına yanıt göndermekle meşguldüm.

Masamın önünde belirdiğinde saat neredeyse ondu, Bayan Evans'la telefon görüşmemi bitirmemi beklerken paltosunu koluna geçirmişti.

Ahizeyi bıraktığımda "Yola çıkmaya hazır mısın?" diye sordu, ben de başımı salladım. Eğer bir günlüğüne onun yanında olabileceğim anlamına geliyorsa, bu dünyada her şeyi yapmaya hazırdım.

Onu ana çıkışa kadar takip ettim, kapıyı benim için açık tutarken aptalca bir hamle yaparak ilerledim. Arabasını işaret etti, yolcu tarafına geçtiğimde beni içine alan kocaman deri koltukları olan büyük siyah bir Mercedes sedan.

Emniyet kemerimi taktım, o sürücü koltuğuna geçerken her yerim karıncalanıyordu.

"Brayburn'e epey yolumuz var," dedi ve ben de başımı salladım.

"Seyahat etmek benim için sorun değil," diye cevap verdim ve yalan söylemiyordum.

Otoparktan çıktı ve navigasyonla birlikte radyoyu da çalıştırdı. Önüme bakmaya çalıştım ama yanıyordum, onun orada olduğunun o kadar farkındaydım ki kıpırdamadan duramıyordum.

Kokusunu da alabiliyordum. Bacaklarımın arasını ısıtan taze, narenciye kokusu. Ama dahası da

vardı.

Daha ağır ve daha derin bir şey. Maun, amber, tütsü ve mükemmellik gibi zengin bir şey. O kadar çok şey vardı ki, onu daha fazla koklamak için yaklaşmak istiyordum.

Acaba beni koklayabiliyor muydu, kokumu seviyor muydu diye düşündüm ama bu düşünceler yanaklarımı yaktı. Bakışlarımı yan cama çevirdim ve kendime başka bir şey düşünmemi söyledim.

"İlk açık artırman hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu şehirden çıkarken.

Tuvalete koştuğumu düşününce karnımda bir utanç parıltısı daha alevlendi. "Harikaydı," dedim ve kelimelerim benden kaçtı. "*Sen harikaydın.*"

Gözlerini üzerimde hissettim. "Hoşuna gitmesine sevindim."

Söylemek istediğim çok şey vardı. Yıllardır onunla geçirdiğim ilk baş başa zamanı en iyi şekilde değerlendirmeye çalışan çılgın bir aptal gibi ağzımdan kaçırmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. O zamandan beri hiç durmadan bahçeyi düşündüğümü ve onun da bunu hatırladığını bildiğimi söylemek istedim. Podyumdan bana baktığını gördüğümü ve onu ne kadar çok istediğime dayanamadığımı söylemek istedim.

Ona neredeyse doğum günüm olduğunu söylemek istedim. Neredeyse on sekizinci yaş günüm. Neredeyse ilk kez bir erkekle birlikte olmak isteyen bir kadın olduğumu ve onun bu erkek olmasını istediğimi. Beni alacak adam olmasını istiyordum.

Ama hiçbir şey söylemedim.

Başımı radyodaki şarkıya vurup ön camdan dışarı baktım ve Holly'yle hafta sonu kriket sahasında yaptığımız planın bu kadar gerisinde kalmaktan nefret ettim. Günün soğuk ışığında, planladığımız gibi her şeyi ortaya koyan kışkırtıcı bir baştan çıkarıcı gibi olmam gerçekten saçma görünüyordu.

"Ee, ofisi nasıl buluyorsun?" diye sordu ve ben de gülümsedim.

"Bayıldım," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Hayal ettiğim her şey var."

"Gerçekten mi?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Buna çok sevindim. Yaz deneyiminizin değerli olacağına sevindim."

Yaz deneyimim, sadece ofisin bana gösterebileceğinden çok daha fazlası olabilirdi. Bu düşünceyle karnım tuhaf bir şekilde döndü. *İhtiyaç.*

Ama bu, Brayburn'e birlikte gitmeyi hayal ettiğim Bay Lindon değildi. Müşterinin evine giderken beni yiyip bitiren, yanan gözlü, pis Bay Lindon'u hayal etmişim. Yıllardır mastürbasyon yaptığım Bay Lindon'un sonunda beni yakalamak için uzandığını hayal etmişim.

Bu Bay Lindon profesyonel ve sakindi ve ofiste hayran olduğum her şey vardı.

Sadece çok daha fazlasını istedim. Çok daha fazlasına *ihtiyacım vardı.*

"Bana öğrettiğin için teşekkür ederim," dedim ve bu daha çok bir fısıltı gibi çıktı.

Bu en azından bir işe yarıyor gibiydi. Koltuğunda biraz gerildi ve her şey şerit değiştirmekle ilgiliymiş gibi davrandı ama öyle değildi. Öyle olmadığını biliyordum. Bunu hissedebiliyordum.

"Rica ederim, Faith," diye karşılık verdi ve bu kez sesi daha alçaktı.

Adımı söylemesi hoşuma gidiyordu. Keşke tekrar söylemesini isteyebilseydim. Tekrar ve tekrar.

Başımı çevirip ona bakacak özgüveni bulmak için her şeyimi verdim. Profili çarpıcıydı, çenesi çok sert ve sağlamdı. Kirli sakalının gölgesi düşünceli ve sıcaktı ve parmaklarımın kıllara değmesi için yalvarıyordu.

Bay Lindon çok güzeldi. Kesinlikle çok güzeldi.

Bakışlarımı hissetmiş olmalıydı ama bana doğru en ufak bir bakış bile atmadı.

"Brayburn's senin için iyi bir gezi olacak," dedi ve sesi yine düzdü.

Onunla

savaşıyorum.

Bizimle

savaşıyor.

"Umarım öyledir," diye karşılık verdim. "Çok heyecanlıyım."

Heyecanla oyalandığımdan emin oldum. Çünkü bu konuda heyecanlıyım. Gerçekten heyecanlanmışım. Her şeyden çok onun için heyecanlanmışım.

Yutkundu. Gerçekten yutkundu ve bunu sıradanlaştırma çabası o küçük anda kayboldu.

İnanmaya cesaret edemedim ama inanmak zorundaydım. İnandım çünkü

gerçekti. Hissedebiliyordum. Beni istiyordu.

Beni gerçekten istiyordu.

"Bunu yapmak için yıllardır çok heyecanlıyım," dedim ve duramadım. "Antikalar için heyecanlıyım. Müzayedeler için heyecanlıyım." Kendimi zorlamak için elimden geleni yaparak durakladım. "Sizin için heyecanlıyım, Bay Lindon. Sizinle çalışacağım için."

Bir yudum daha aldı ve ben artık bu çırpınışa dayanamıyordum. Tam içimden geçiyordu ve aptalca olmasına ve asla bir yere gitmeyeceğini bilmesi gereken bir aptal olmama rağmen yanıyordum. Nasıl olabilirdi ki?

Ama oldu. Gerçekten oldu.

"Bu kadar heyecanlanmana bayılıyorum, Faith," dedi. "Bunu izlemek büyük bir zevk."

Eminim yanaklarım parlak pembeydi. Eminim fondötenimin altından görünüyordu. Ve işte o zaman onu, hayalini kurduğum kirli Bay Lindon'u ilk kez gerçek anlamda gördüm.

"İyi küçük kızlar derslerini öğrenirken heyecanlanırlar, Faith," dedi ve sesi artık düz değildi. Canlıydı, canlı, derin ve kirliydi.

"Derslerimi sizden öğreneceğim için heyecanlıyım, Bay Lindon, efendim," dedim ve bu bir fısıltıydı. Sadece pis, iğrenç bir fısıltıydı.

Bir şeyler yapan bir fısıltı.

Başını bana doğru çevirmiş, gözleri benimkileri bir an için yutmuştu ki arabanın teybinden bir telefon sesi duyuldu. Gösterge panelindeki ekranda ofis numarası yanıp sönüyordu.

Ve bir anda her şey bitti.

Boğazını temizleyip aramayı cevapladı ve normale dönmüştü, işi bitmişti. Resepsiyondaki Rachel'a Cuma çünkü bazı açık artırma rakamlarını anlatırken sesi her zamanki gibi aynıydı.

O detayları anlatırken yolcu penceresinden dışarı baktım, kalbimde o anın bittiğini biliyordum. Kalçalarım hâlâ birbirine yapışmıştı ve onu o kadar çok istiyordum ki canım yanıyordu ama bugünlük bu ilişkinin bittiğini, aptal telefon konuşmasıyla bir anda yok olduğunu biliyordum.

Elbette, Rachel'la konuşması bittiğinde sohbet tekrar güvenli bölgeye döndü.

Bana Maple and Co. hakkında sorular sordu. Antikaları ve onlarda neyi bu kadar çok sevdiğimi sordu. Kaç tane yazı eğimi gördüğümü ve onları gerçekten çalışmak için kullanıp kullanmadığımı sordu. Bana üniversitedeki TV programlarını ve en sevdiğim ünlü müzayedecilerin kim olduğunu sordu ve cevap verdiğim süre boyunca gülümsememi parlak tuttum ve ciddiydim.

Çok daha fazlasını arzuluyor olsam da, ciddiydim.

Ne olduğunu anlamadan Brayburn'e varmıştık. Otoparklarında durdu ve arkadan evrak çantasına uzandı ve ben burada olduğum için mutluydum. Çok daha fazlasını istememe rağmen burada olmaktan memnundum.

Ona öyle söyledim.

"Teşekkürler," dedim ana girişlerine varmadan önce. "Beni buraya getirdiğin için gerçekten minnettarım. Gerçekten dört gözle bekliyorum."

Gülümsemesi şaşırtıcı ve beklenmedikti. Küçük bir kızken çok iyi tanıdığım gülümsemelerden biriydi.

Gururlu.

Benimle gurur duyuyor gibiydi.

Kalbimi bambaşka bir melodiyle çarptırdı.

"Bir şey değil küçük prenses," dedi ve kapıyı açtığında bile zar zor hareket edebildim.

Yıllardır bana böyle seslenmemişti.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILES

Tanrıya şükür Brayburn'e vardık. İkiye bölünmüştüm, iki taraf birbirinin boğazına sarılmıştı ve kafatasında herhangi bir anlam kalan tek versiyonum tarafından arabuluculuk ediliyordum.

Bir tarafta kalbimi bir ömür boyu fetheden tatlı küçük kızı seven adam vardı. Onun yaşama sevincini, sevimli ses tonunu ve küçük bir kurabiye gibi olmak için gösterdiği çabayı seviyordum. Diğer tarafta ise sapkın vücudundaki her hücreyle o küçük prensesi benim yapmak için yanıp tutuşan pis Miles vardı.

Benim akli başında, rasyonel iş versiyonum, çizgiyi herhangi bir şekilde sabit tutuyordu.

Kapıyı ona açtığımda gözleri kocaman açılmıştı, eşikten adımını atmadan önce küçük bir nefes sesi duyuldu. Boğazımı temizledim ve resepsiyona yöneldim, Graham Brayburn gelene kadar kendime lanet ettim.

Bize gelir gelmez onu Faith'le tanıştırdım ve eminim ki gözleri Faith'in üzerinde gezindi. O da ona bağışık bir şekilde sıırttı.

Başıyla beni selamlaması çok şey ifade ediyordu ama ben de ona karşılık veremedim. Ona kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapamadım.

Ofisine geçer geçmez bu durumdan sıyrıldı ve işe koyuldu. Quayside otelindeki süitler için ne tür antikalarla ilgilendiğini ve nelere dikkat etmemiz gerektiğini konuştuk. Gözlerimi ondan ayırmamaya çalıştım ama Faith'in söylediği her şeyi yutarcasına dinleyen iri bebek mavisi gözlerinin yanıma kaymasına engel olamadım.

Onun da kendi düşünceleriyle katılmasını beklemiyordum ama doğal bir şekilde ortaya çıktılar. Ses tonundaki sadelik gerçekten güzel bir melodi söylüyordu.

"Ebonize bir credenza düşündünüz mü?" diye sordu ona. "Duvarların beyazıyla kontrast yaratmak istiyorsanız, boyalı ön paneliyle çok etkileyici görünebilir."

Ve haklıydı. Lanet olsun, haklıydı.

Graham da bunu benim kadar iyi biliyordu.

"Ebonize bir credenza o nokta için mükemmel olurdu," dedi. "Lütfen bir tane için gözünüzü dört açın." Gülümsemesi bir fener gibiydi. Küçük, muhteşem bir gurur ışığı.

Kalbimi bir kez olsun sikimden daha yükseklerle çıkardı.

Bu başarının verdiği güvenle başka fikirler de ortaya attı. Hepsi de gerçekten olağanüstü küçük içgüdü cevherleriydi.

Öğleden sonrayı bitirdiğimizde, benimkilere ek olarak kendi karalamalarıyla dolu koca bir sayfası vardı.

Vedalaşmadan önce adamın elini öyle bir sıktı ki, bu kez başıyla onaylaması kalem eteğinin içindeki kıçından çok daha fazla şey ifade ediyordu.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi ona

ve bunda ciddiye. "Ben de sizinle tanıştığıma çok

memnun oldum," diye karşılık verdi.

Otoparkı geçerken ona bakmaktan kendimi alamadım. Mutluluğu elle tutulur bir şeydi ve yanacak kadar parlaktı.

Arabaya döndüğümüzde "Akıllı balkabağına aferin," dedim. "Teşekkürler,"

dedi ve o sırtışı tüm parlaklığıyla ortaya çıktı. "Gerçekten bayıldım."

İstekleri hakkında konuştuk ve ayrıntıları yeniden gözden geçirdik ve ilk kez savaşı kazanan iyi adam Miles oldu. O küçük kızı, mısır gevreğini yiyen minicik bir nokta olduğundan beri çok seven adam. Ona gülümseyişimi ve küçük, zeki bir kurabiye olduğunu söyleyişimi durduramıyordum. Bu kadar iyi iş çıkaran iyi kız için gururla ışıldamama engel olamıyordum.

İlk başta çok hoşuna gitti, bunu bana bakan gözlerinden anlayabiliyordum.

İlk başta çok iyi ve çok zeki olduğu için çok memnun olan o küçük kızdı.

Ama sonra değişti. Eve dönerken yavaş ama emin adımlarla değişti.

Ta ki artık istemeyene kadar.

"Eşyaları alıcılarla eşleştirme konusunda gerçekten yeteneklisin," dedim yüzümde yine aynı gururlu gülümsemeyle. "İşte benim kızım, prenses. Her zaman çok zekiydin."

Ve işte o zaman değişti. İşte o zaman başka bir şeyin ilk parıltısı beni ısırmak için ortaya çıktı.

"Ben artık küçük bir ukala değilim," dedi ve sesinde daha önce duymadığım bir ateş vardı.

"Pardon?" dedi. Dedim, gerçekten şaşırmıştım.

"Ben *küçük* bir *ukala* değilim," dedi tekrar. "Ben bir *kurabiye*, *balkabağı* ya da *tatlı bir turta* değilim. Ben benim, Faith. Neredeyse kadın olmak isteyen bir kadın. İki hafta sonra on sekiz

olacağım."

Oh, beni nasıl vurdu. Sözlerindeki sessiz öfkenin içimi parçaladığını hissettim.

İçimdeki iki taraf arasındaki bölünme yepyeni bir hal aldı. Bir tarafta özür dilemek isteyen ve ona bu yaşta daha fazla saygı duyacağımı ve bunun bir dikkatsizlik olduğunu söyleyen adam vardı. Diğer tarafta ise arabayı yolun kenarına çekip onu kucağıma oturtmak, kalem eteğini yukarı doğru çektiirmek ve parmaklarımla o daracık küçük amcığı sonuna kadar açarken ona benim küçük kızım olmasını nasıl istersem öyle olacağını ve derslerini hiçbir karşılık beklemeden, balkabağı, kurabiye ya da ona ne demek istersem o şekilde öğreneceğini söylemek isteyen adam vardı.

Sessizleştım. Düşüncelere daldım. Nabzım hızlanırken beynim tik tak ediyordu.

"Herkes bana küçük bir çocukmuşum gibi davranıyor," diye devam etti. "Ben her zaman sebzelerini yemesi gereken aptal küçük bebeğim ve bundan bıktım. Artık bunu istemiyorum."

Ona ne istediğini sorma isteğıme karşı koydum. Çünkü bu tehlikeli olurdu. Cevabın ne olacağını zaten biliyordum.

Aynı şeyi ben de istiyordum. Benim sikim o küçük, dar amcığa sahip olacak ve onu benim yapacaktı.

"Sen hâlâ ailenin küçük kızısn," dedim. "Bu çok hoş bir şey."

Başını iki yana salladı. "Beş yaşındayken çok güzel bir şey. Neredeyse ev kredisi alacak yaşa geldiğinizde değil."

Bunun üzerine sırtımmı engelleyemedim. "Babanın küçük kızı olmaktan asla vazgeçeceğini sanmıyorum. Ne kadar ipotek alırsan al."

Omuz silkmesi huysuz bir gencin omuz silkmesiydi. "Evet, sanırım brokolimi yediğim sürece sorun yok."

"Brokoliyi yetişkinler yiyor," dedim. "Çocukların hepsi jelibon ve çikolata parçacıkları istiyor."

"Belki de çocuk olmak bu açıdan o kadar da kötü değildir." Bacaklarını ayak boşluğuna uzattı ve bir iç çekti. "Özür dilerim," dedi. "Sadece evde olduğu gibi ofiste de çocuk olmak istemiyorum."

"Ve olmayacaksın," dedim ona. "Ofiste asla bir çocuk olmayacaksın, hele de bu kadar emek verdiğin sürece. Sen de ekibin bir üyesisin."

Benim gözlerim önümdeki yolda olmasına rağmen onun gözlerini üzerimde hissettim. "Endişelendiğim tek şey ofis değil," dedi ve gözlerini kaçırdı.

Sessiz kalmalıydım. Radyonun sesini açıp konuyu değiştirmeli ve o güzel küçük amcığa dair tüm düşüncelerimi ve onunla nasıl ziyafet çekmek istediğimi gömmeliydim ama yapamadım. Pislik Miles o lanet anda galip geldi.

"Başka ne için endişeleniyorsun, küçük kız?" diye sordum ve ses tonumdaki ironi tamamen kendi ligindeydi.

Onun nefesi. Çabuk. Küçük nefesler sikimi zonklatıyordu. Çünkü bunu hissediyordu. Bunu biliyordu.

Soruma cevap verebileceğini sanmıyordum. Sessizlik o kadar ağırdı ki, aramızdaki arabada kendi kendine titreşen bir canlılık vardı.

Ama sonra yaptı.

Sadece küçük, keskin bir kelime, zar zor bir

fısıltı. "Sen."

Ona tekrar söyledim.

"Başka ne için endişeleniyorsun, küçük kız?" İkinci kez sordum ve bu sefer ne istediğimi biliyordu.

Yüzünü bana çevirdi ve gözlerim onunkileri bekliyordu.

"Siz," dedi ve fısıltısı bu kez biraz daha yüksekti. "Sizin için endişeleniyorum, Bay Lindon, efendim." Sesini biraz daha yükseltti ve o ateşten son bir parça daha topladı. "Ben artık küçük bir kız değilim. Bana öyle davranmayın."

Siktir, ona nasıl da öyle davranacaktım.

Arabayı sola ve yaklaşan servislere doğru keskin bir şekilde çektim. Ana otoparkla uğraşmadım, arabayı ilk durağa çektim ve motoru kapattım. Sessizce oturduk, ikimiz de ağır nefes alıyorduk ve ben hala onunla savaşmaya çalışıyordum. Sikim pantolonumdan kurtulup onun o küçük ağzına girebilmek için elimden geleni yapıyordum.

"Böyle bir şey olmamalı," dedim. "Bu gerçekten olamaz. Bu doğru değil."

"Ama ben istiyorum..." dedi. "Bay Lindon, bunu gerçekten istiyorum. Benim ilkim olmanızı istiyorum. Yakında on sekiz olacağım. Gerçekten sizin olmanızı istiyorum."

Gözlerimi kapattım, onunla savaşmaya çalışıyordum ama oturduğu yerde seğirdiğini duydum ve tek hayal edebildiğim bacaklarının arasındaki o zarif küçük parmaklardı.

"Bana bunu ne kadar istediğini göster," dedim ve bunun için kendimden nefret ettim. "Benim için o tatlı küçük amcığa dokun ve bana göster."

Nefes alış verişi harikaydı. Kalçalarını benim için güzelce ve genişçe açarken parmakları titriyordu.

"İşte bu," diye homurdandım. "İşte iyi bir kız. Göster bana."

Dudağını ısırıldı. Gerçekten dudağını ısırıldı. Eğilip onun yerine ısırarak istedim. Ama yapamadım. Yapamadım.

Ben bile kendimi bunu yapmaya ikna edemedim. Ellerimi direksiyona vurdum.

"Hayır," dedim ve bu sefer ciddiydim. "Hayır, Faith. Yapamam. Yapamayız."

Gözleri çok incinmişti. "Ama yanlış bir şey yok... Ben bir kadını... Tamamen yasalım, daha da büyümüş olacağım... yakında on sekiz... bunu yapabiliriz..."

Başımı salladım. "Yapamam," dedim tekrar. "Sen benim çalışanımsın. Colin'in kızıydın. Hiçbir şey tamam değil

Bu konuda." Arabayı tekrar çalıştırdım. "Ve asla olmayacak."

Ses tonumun canını yakacak kadar kesin olduğunu tahmin ediyorum. Yüzünü pencereye döndü ve başka bir şey söylemedi. Ne benzin istasyonundan çıkarken ne de eve dönüş yolunun geri kalanında.

Onu ailesinin evinin önüne bıraktım ve arabadan indiğinde kendimden bir kez daha nefret ettim.

"Sabah işte görüşürüz," dedim ve zar zor başını salladı.

Yol boyunca onu izledim ve arabayı sürmeden önce kendime biraz daha lanet ettim.

DOKUZUNCU BÖLÜM

İNANÇ

Bunu yapmayacaktı. Benimle
yapmayacaktı. Cehennem gibi acıttı.

Bunu istediğini biliyordum. Lanet olsun, o da en az benim kadar istiyordu ve artık bundan emindim. Ama bunu yapmayacaktı, bunun çok yanlış olduğuna inanıyordu.

Yanlış değildi. Gerçekten bir kadındım, on sekizinci yaş gününe sadece birkaç hafta kalmıştı. Üniversitedeki tüm arkadaşlarım defalarca erkeklerle birlikte olmuştu. Ben herkesin arkasındaki üzgün küçük bakireydim, onu iğrenç bir ucube yapan küçük bir kız öğrenci değil.

O gece yatağında Bay Lindon'un şarkı listesini dinlerken gözyaşlarımı tutamadım. Holly'ye deli gibi ping atıyordum ve o da bana sakın olmamı ve bunun yine de olacağını söylemeye çalışıyordu ama ona inanmıyordum. Artık inanmıyordum.

Araba olayından sonra aramızdan iyi bir şey çıkacağına inanmıyordum. Çok güçlü görünüyordu. Çok güçlü ve hayır demesi gerektiğinden çok emindi.

Neden hayır demesi gerektiğinden bu kadar emindi?

Ertesi gün ofiste zombi gibi hissediyordum. Her şeye karşı uyuşuk. Böylesi, bu kadar kırılmış hissetmekten daha iyiydi.

Sabah onu ana ofiste gördüm, bir gülümseme ve *merhaba* için yeterliydi, ama hepsi bu kadardı. El salladı, başka bir şey söylemedi ve öğle yemeği vakti geçtikten sonra çantasını alıp ofisten çıktı; o andan itibaren günün geri kalanında burada olmayacağını biliyordum.

Benden kaçırıyorsun.

Kesinlikle benden kaçırıyordu.

Bu sadece daha fazla acı
veriyordu.

Rachel masama gelip Brayburn'ün o günkü listelerini istediğinde

Daha önce ofisimin en iyi halini takınmam ve ona yardım etmek için dalmam gerekiyordu.

"Bugün buna gerçekten ihtiyacım var," dedi. "Araştırma ağını hazırlamaya başlamam gerekiyor."

O sabah hangi listeleri kullandığını ve yazdığını aşağı yukarı biliyordum. Onları kendiminkiler kadar net hatırlayabiliyordum.

"Erica emlak ofisinde," dedi Rachel. "Muhtemelen gün bitmeden dönmeyecektir. Bay Lindon'ın ofisine gidip benim için etrafı inceleyebilir misin? Telefonu telesekretere düşüyor."

Onun alanında, yokluğunda bile ona bu kadar yakın olma düşüncesiyle garip bir ürperti duydum ve sonra yine reddedilme acısı geldi.

Sadece beni istemedi. Harekete geçecek kadar değil.

Belki de gerçekten istediği türden bir kız değildim. Belki de Penny Andrews sadece bir kerelikti ve bir daha onun gibi bir şey istemiyordu.

Belki de yeterli değildim.

Belki, belki, belki. Hiçbirinin önemi yoktu. Şu anda değil. Rachel'a,

"Gidip bulabilecek miyim bir bakayım," dedim ve ayağa kalktım.

Bay Lindon'un ofisine o dışarıdayken girmek garip hissettirdi. Masasının üzerindeki kâğıtlara baktım ama hiçbir şey bulamadım ve sanırım şans eseri bilgisayarını uyku moduna aldığı anda tam olarak kapanmamıştı. Faresini bir santim oynatır oynatmaz ekran yeniden açıldı ve giriş yaptı.

Çok iyi organize olduğu için belgelerini incelemek çok kolaydı ve Rachel'ın aradığı listeyi bulmakta hiç sorun yaşamadım. Bir gülen surat ifadesiyle birlikte e-postasına gönderdim.

İşte o zaman oturumu kapatıp çıkmam gerekirdi ama yapmadım. Sanırım kötü kız Faith yaramaz küçük kafasını dışarı çıkarmış ve biraz oynamak istiyordu, ama aşık olduğum adam hakkında değerli bir şey öğrenmeden Bay Lindon'un alanından ayrılmak istemedim.

İnternet tarayıcısına tıkladım ve tıklamamam gerektiğini biliyordum. Geçmişte açık artırma sitelerinden yerel hava durumuna kadar beklediğiniz her şey görünüyordu ve ben de dikkatsizce ilerlemeye devam ettim. Ta ki bana çarpana kadar. Diğerlerinin arasında bir ilan, yüzünü zar zor gösteriyordu. Ama bunu bir kez gördükten sonra tekrar tekrar gördüm. Tarihin günleri ve günleri boyunca aynı tema işleniyordu.

Liseli porno. Bir sürü ve bir sürü.

Kirli küçük kızlar cezalandırılıyor, kullanılıyor ve pis erkekler tarafından sınırlarına kadar zorlanıyorlardı.

Bazılarını ağzım açık izledim, turnayı böyle gözünden vurduğuma inanamıyordum. Bay Lindon'un ofis koltuğuna oturdum ve onun bu koltukta izlediği pornografinin aynısını izledim ve beni düşünmemiş olmasının mümkün olmadığını biliyordum. İmkânı yok. Bu videolardaki kızların çoğuyla değil.

Benim gibi görünüyorsun.

Elbette, çizgiyi aşmayacağını söylerken ciddiye. Bunu kastettiğini biliyordum. Ama bu başka bir şeydi. Bariz olan için bir kaçış. Apaçık olana karşı koyuyordu. Beni gerçekten istediği ve benim onu arzuladığım kadar sert bir şekilde mücadele ettiği aşikârdı.

O videoları izlemeye devam etmemeye çalıştım, gösterilen geçmişin değiştirileceğini çok iyi biliyordum ve sadece bir dokunuşla geri tıklarsa birinin gözetlendiğini görmemesinin hiçbir yolu yoktu. Yine de kendimi durduramadım.

Ne izlediğini görmek istedim. Ne istediğini. Neye *ihtiyacı* olduğunu.

O pis Bay Lindon olduğu zaman tam olarak kim olduğunu ve onu benim yapmak için ne yapabileceğimi görmek istedim.

Tüm video web adreslerini kopyaladım ve iş e-postasından özel e-postama gönderdim. Ofisinden ayrılıp normal iş sorumluluklarına geri dönmeye çalıştım, ancak masasında olmaktan gerçekten keyif almadan önce masasından ayrılmayı kendime yediremedim.

Galeri klasörlerine kesinlikle tıklamamalıyım.

Çoğu müzayede mobilyasıydı ve normal bir günde olsa onlara bakmaya bayılırdım. Ama bu sefer daha fazlası vardı. Görünüşe bakılırsa birkaç tıklama daha beni ev bilgisayarının bulunduğu bir dizine getirdi ve tıklayıp etrafta dolaşırken tam bir meraklı küçük sürtük olduğumu biliyordum.

İlk başta hiçbir şey yoktu, sadece Bay Lindon'un dağ bisikleti üzerinde ve arkadaşlarıyla bazı sosyal etkinliklerde çekilmiş fotoğrafları vardı. Onları zaten severdim.

Sonra ofisten bazı kızlarla birlikteydi, bunlardan biri Penny Andrews'du.

Sonra Penny Andrews, tıpkı benimki gibi Arlock Akademisi'nden bir okul üniforması içindeydi. Sonra Penny Andrews, parmakları onun içinde çok derindeyken dışarı çıkarılıyordu.

Onunla birlikte bir fotoğrafını gördüğümde yaprak gibi titriyordum. Çıplaktı ve çok güzeldi. Kesinlikle çok güzeldi.

Göğsü çok sağlamdı, sadece bir tutam siyah saç vardı. Omuzları geniş ve güçlüydü ve kol kasları yırtıktı ve onu nasıl fırlatmak isterse fırlatmaya hazırды.

Ve işte siki oradaydı. Aleti ağzının içine girmeye hazırды.

Kahretsin, çok büyüktü. Daha önce hiç şahsen görmemiştim ama görmeme de gerek yoktu. Büyük olduğunu bilecek kadar video izlemiştim.

Penny Andrews onun da büyük olduğunu açıkça biliyordu. Gözleri geniş ve vahşiydi ve ağzı açabildiği kadar açıktı.

Kahretsin, kendim olmak için buna ne kadar ihtiyacım vardı.

Milyon yıl geçse de bu şeylere bakmamam gerektiğini çok iyi biliyordum ama

gözlerimi ayıramadım.

Makinesinde böylesine büyük bir pisliğe rastlamayı beklemiyordum, yakınlarda bile değildi, ama aynı zamanda oradan çıkmama yardım etmek için bir saniye bile uyarıda bulunmadan ofis kapısından geri dönmesini de beklemiyordum.

Yüzüm çok şey anlatıyor olmalıydı, ama o aradaki mesafeyi kapatırken kelimelerimde tökezledim.

"Listelere ihtiyacım vardı... Rachel için..." Dedim ki, o tam arkama geçmeden önce güvenli bir perdeye ulaşmayı ancak başarabildim.

"İyi," dedi ama sesi sertti. "Ona sesli mesaj bırakması gerektiğini söyledim, sadece aramaları çaldırmakla yetinmemeliydi."

Ben hemen oradan çıktım ve o da koltuğuna oturdu, parmağı tık tık tık, faresinin düğmesine tıklıyordu.

"Ona gönderdim," dedim, sanki bu en ufak bir fark yaratıyormuş gibi. "Güzel," diye cevap verdi.

Onun alanında bir dakika daha beklemedim. Buna cesaret edemezdim. El sallayarak arkamı döndüm ve oradan çıktım.

Umarım onun alanına yapılan baskından zarar görmeden kurtulmuşumdur. Belki de mucize diye bir şey vardır.

Belki de değildir.

ONUNCU BÖLÜM

MILES

AÇIK BIRAKMIŞTI. Belli ki isteyerek değil. Hayır. Kapıda aniden ortaya çıkmam bunu göstermişti.

Brayburn'un elektronik tablosunun yanında, görev çubuğumda küçültülmüş olarak duruyordu. Küçük, pis Penny'nin yanındaki resmimi çağırırken kaşlarımı mı çatacağımı yoksa sırtatacağımı mı bilemedim. Aletim yine de gerildi, kafa karışıklığı o kadar da aşağıya uzanmıyordu.

Sikim ne istediğini biliyordu. Faith'in, Penny'nin ağzını iyice açmak üzereyken çekilmiş fotoğraflarıma gözlerini dikmesi konusunda ne hissettiğimi biliyordu.

Sikim, kirli Faith'ime onu sertçe boğarak bazı lanet terbiyeler öğretmek istediğimi biliyordu, uzunluğum onun o tatlı küçük boğazına kadar indi.

Kendimi koltuğuma geri ittim, ağrıyan taşaklarıma lanet okudum. Kızın bu yerde bir yaz işi almasını sağladığım için kendi aptallığıma lanet ettim. Her şeye lanet okuyordum.

Web tarayıcıma tıklamak bariz bir seçim gibi görünüyordu ve en sevdiğim iğrenç kız öğrenci videolarından bir tur daha çağırmak için geçmişe tıkladım. Bazı azgın küçük orospuların üzerine fişkırtarak gerginlikten kurtulmak açık ara en iyi seçenek gibi görünüyordu, ama o zaman başka bir ihtiyaç turu beni kamımdan vurdu, başka bir kirli küçük sürpriz beni karşılamaya hazırды.

Tarayıcı geçmişim uzun bir pislik deryasıydı. Biriktirdiğim tüm kirli videolar tek bir satır halinde orada duruyordu ve hepsi de o meraklı küçük masum prenses tarafından tıklanıp görüntülenmişti.

Oh, yaramaz Faith. Gerçekten çok yaramaz bir kız.

Telefon ahizesini kaldırıp o kısacık saniyede onu ofisime çağırmamak için kendime hakim olmam gerekiyordu. Kendime hakim olmayı nasıl da denedim ve nasıl da başarısız oldum. En fazla üç dakika dayanabildim, sonra dağıldım, ahlaki olarak bittim ve tozlandım, sonuçlara lanet olsun. Evren bana yardım elini uzatmak için devreye girdiğinde telefon elimdeydi, parmağım onun dahili tuşunun üzerindeydi.

E-postamın ping sesi bir kalp atışı kadar dikkatimi çekmeye yetti ve ekranda belirdi. Bu

Colin Martin'ın kalın harflerle yazılmış ismi onu orada tutuyordu, içim şimdiden kendi iğrenç ihtiyaçlarımı protesto etmekle doluydu.

Başlık *Doğum* Günüydü. Konu *inançtı*.

Hey Miles, küçük sevgilimizin doğum günü partisine gelebilir misin? Bu Cumartesi bizimkinde sürpriz yapacağız.

Küçük kızımızın 18 yaşına gireceğine inanamıyorum. Hala bir bebek gibi.

Umarım başarabilirsin.

Bu kelimeler ne kadar da

sertti. En azından

yeterince sert.

Hâlâ bebek gibi.

O ahizeyi sanki müzayede çekicimmiş gibi indirdim ve kararımı baştan verdim.

Hayır. Pisliğimin dizginleri ele almasına izin veremezdim. Faith Martin ile olmaz. Lanet olası dünyadaki her ihtiyaç kısıntısı için değil. Dişlerimi sıktım ve onu yatak odasında, kucağında yavru bir kedinin o küçük tüy yumağıyla hayal ettim, kendimi lanet olası bir kavramaya zorladım. Ve sonra babasına cevap verdim.

Ben de orada olacağım.

Üç basit kelime beni sersemletti.

Üç basit kelime beni harekete geçirdi, olmam gereken erkek gibi kontrolü ele aldım.

Ofis takvimini hazırladım ve ilk gün yapmam gereken bazı düzenlemeleri yaptım. Faith'i ekibin farklı üyeleriyle çok daha planlı bir ortamda bir araya getirdim. Onu bir hafta boyunca finans ekibinde, birkaç gün sonra da Stephen'la birlikte depoda gölge gibi çalışacak şekilde ayarladım. Ondan sonra bir hafta daha müşteri ziyaretleriyle ilgilenmesi için resepsiyonda Rachel'ın yanına verdim ve satın alma raporlamasını öğretmesi için yönetimde Mel'i görevlendirdim. Bu onu engellemek ve uzak tutmak için yeterliydi.

Takvimdeki değişiklikleri gözden geçirirken rahat bir nefes alabildim. Güvendeydi ve bitmişti.

Faith de dahil olmak üzere ofisteki herkese talimat e-postasını gönderirken kendimi bu kadar boktan hissetmemeyi diledim. Keşke bu sadece taşaklarımdaki ağrıyla ilgili olsaydı ve çok daha derin bir şeyin acısı olmasaydı.

Çok daha tehlikeli.

Asla kabul etmemem gereken bir acı.

O kızdaki yeteneği hiç görmemiş olmayı dilerdim. O kızdaki coşkuyu. O kızdaki tutkuyu.

Onun gözlerindeki ısıltıyı, gülümsemesindeki tatlılığı ya da o kadar güzel olduğunu hiç görmemiş olmayı dilerdim.

Aynı anda hem kendinden emin hem de çok alçakgönüllü.

Lanet vücudumdaki her sinirle onun ilki olmak istemediğimi diledim.

Öğleden sonra ilerledikçe ofisteki herkesten cevaplar gelmeye başladı. Onun dışında herkesten. Kulağa *harika geliyor*, sabırsızlanıyorum ve *her şeyi kapsadığından emin olacağım*. Ama her şeyin merkezindeki kızıdan hiçbir şey gelmedi.

Ben ofisten çıkarken o hâlâ koltuğundaydı. Onunla göz göze gelmemeliydim ama geldim - bir an sürecektir üstünkörü bir bakış. Ama yakalandım, gözlerim onun güzel, büyük mavi gözlerine takıldı. Ve içlerindeki acıya.

Kahretsin, içlerindeki acıyı görmek beni nasıl da yiyip bitiriyordu.

Bakışlarını başka yöne çevirdi ama bu en ufak bir fark yaratmadı. Acı hâlâ oradaydı ve yakıcıydı. Parmakları klavyeye vuruyordu ama tüm vücudu acıyla canlıydı. Reddedilmenin acısı o kadar somuttu ki hissedebiliyordum.

Elimi uzatıp o küçük, sıkı bedeni yakalamak ve onu kendime çekmek için her şeyimi verirdim. Yüzünü kendime çevirip ona benim gibi sapkın bir pisliğin sahiplenemeyeceği kadar tatlı bir kız olduğunu söylemek için her şeyimi verirdim.

Onu inciteceğimi. Çılgılık atana, fışkırana ve o küçük kirli amcığın ne kadar hassas olduğuna dair tatlı gözyaşları dökene kadar onu gerecektim. Onu en iğrenç yollarla tekrar tekrar benim yapacağımı.

O küçük pis bir sürtük olacaktı ve ben de onu yalvartacaktım.

Cezalandırılacağını. Boğulacağını. Şiddete uğrayacağını. Kullanılacak, istismar edilecek

ve çok sert sikilecekti. Ve sonra ona çok daha değerli olduğunu söyleyecektim.

Ama hiçbir şey söylemedim, sadece kendimi oradan uzaklaştırdım ve onu kendi haline bıraktım. Oradan ayrılırken ofisteki kadınlara elimi kaldırdım, başım dik bir şekilde arabama doğru yürüdüm ve kendimi oradan uzaklaşmaya zorladım.

Ev gerginliğimi azaltacak hiçbir şey yapmadı. Dizüstü bilgisayarımı açtım ve müşteri e-postalarını yanıtladım, dikkatimi elimden geldiğince buna verdim ve bir Colin Martin e-postası daha geldiğinde hemen hemen tamamlamıştım.

Parti öğleden sonra 2'de başlıyor. Gelebilmeniz harika. Faith çok heyecanlanacak.

Keşke işin aslını bilseydi.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

Bunu aşmak için elimden geleni yaptım. Ofiste gülümsememi korudum ve o hafta bana bir şeyler öğretmeye çalışan finans ekibindeki sevimli kadınlardan bir şeyler öğrenmek için elimden geleni yaptım, ancak karnım sinir, acı ve hayal kırıklığıyla doluydu. Hayallerim paramparçaydı, Holly'nin onu alacağımın hâlâ garanti olduğuna dair söyledikleri ne olursa olsun. Bay Lindon benimle neredeyse aynı odada bile değildi, finans ofisinden geçerken bana elini bile kaldırmıyordu artık.

Benimle işi bitmişti.

Benimle gerçekten işim bitti.

Vazgeçmeliydim. Bay Lindon'un aradığım kişi olmayacağını kabul etmeliydim. Bir fantezinin içinde yüzdüğümü ve başka bir şey olmadığını kabullenmeliydim.

Ama yapamadım. Her gece uyumaya çalışırken onun e-postasından kendime gönderdiğim bir yığın liseli kız videosu beynimde vızıldarken olmazdı.

Cuma gecesi Holly ile birlikte pavyonda oturmuş, kaşlarımı çatmış ve gerçek yüzümü, onu gerçekten anlayan tek arkadaşşıma göstermişim. Kolunu omuzlarıma doladı, sigarasından bir nefes çekti ve sırtıtmaya devam etti.

"Senden bir parça koparmayı çok istediği için seni uzaklaştırdığını biliyorsun, değil mi?" dedi. "İnan bana, o da bu bok için en az senin kadar çaresiz."

Başımı salladım. "Haftalardır beni kendinden uzaklaştırıyor, takvim öyle diyor. Beni kendisinden uzak tutmayı gerçekten planlıyor. Muhtemelen her zaman için."

Omuz silkti. "Evet, öyle olabilir. Ama bu başarılı olacağı anlamına gelmez."

İşte sancı burada başladı. Atlatamadığım bir sancı. Bay Lindon'un aklına koyduğu hiçbir şeyde başarısız olacağını düşünemezdim. Çok güçlü, çok emin, çok bilge, akıllı ve inanılmazdı.

Holly'ye söyledim ve o da kahkahalarla güldü.

"Çoğu şeyde iyi olduğuna eminim, ama adam ofisine kapanmış, liseli kız pornosu izleyip

mastürbasyon yapıyor.

seni anlamsızca becermesine engel ol. Hatta sana arabasında kendini parmaklamayı bile söyledi." Yüzünde daha da büyük bir sırıtışla durakladı. "Muhtemelen şu anda evde otuz bir çekiyordur ve yükünü boğazından aşağı boşaltmayı düşünüyordur."

Sakso çekme hareketi yaptığında kendi kahkahamı tutamadım. "Cidden,

şu anda isteyken bana bakmıyor bile," diye karşılık verdim. "İrade

gücünün yetersiz kaldığını düşünmek için bir neden daha."

Tanrım, irade gücünün yetersiz kalmasını ne kadar isterdim.

Sonunda sohbeti başka yönler'e çevirdik. Onun kuafördeki işinden ve yolun karşısındaki dükkânda çalışan adamdan nasıl hoşlandığından, benim de Bay Lindon olsun ya da olmasın antika endüstrisini öğrenmeyi ne kadar sevdiğimden bahsettik. On sekizinci yaş günümünden ve ailemin henüz bundan bahsetmediğinden, önümüzdeki hafta sonu bir restorana gitmekten bahsettik.

Belki de parıltı ve kekler bu yıl gerçekten bitmiştir.

Bundan bahsettiğimde Holly başını salladı. "Ailenin parıltılardan ve keklerden vazgeçmesine imkân yok. Sen emekliliğine yaklaşacaksın ve baban sana hâlâ beş yaşındaymışsın gibi bakacak."

Buna hakkı vardı.

"Eğer başka bir işin yoksa doğum günü akşamı bana gel," diye önerdi. "Eski günlerdeki gibi bir pijama partisi yaparız, ama bu sefer saçma sapan reality şovlarımızı izlerken yanında biraz da prosecco içeriz."

Bu düşünce şaşırtıcı derecede çekiciydi. Gece eve döndüğümde annemle babama bahsedecek kadar cazipti.

Birbirlerine birkaç saniye baktıktan sonra *harika, tatlım diye* cevap verdiler ve ben de bunu zihinsel takvimime kadınlığı getirecek doğum günü etkinlikleri olarak işaretledim. Görünüşe göre bu gidişle doğum günümün büyük bir kısmında hâlâ bakire olacaktım.

Pazartesi sabahı Bay Lindon beni yine görmezden geldi, ama bunun beni kesinlikle gerekli olandan daha fazla üzmesine izin vermedim. Gerçekten de neredeyse on sekiz yaşındaydım, ciddi bir genç kadındım ve bir gün müzayedeci olmaya gerçekten kararlıydım. Finans ekibinden mümkün olan her şeyi öğrendim, hatta oradan ayrıldığımda bazı nakliye faturalarını kendim bile düzenleyebiliyordum. Haftanın geri kalanında satış odasında ve Lindon Associates'in minibüsünde, depo ve ambar sorumlusu Stephen ile birlikte çalıştım.

Sanırım onunla geçirdiğim ilk günün sonunda, konuşurken gözlerinin bana nasıl takıldığını ilk kez fark etmiştim. Yirmi bir yaşında olduğunu resepsiyondaki Rachel ilk haftam boyunca bana göz kırparak söylemişti ama ben onu hiç düşünmemiştim. Merkez ofisi aradığında da ona doğru pek bakmamıştım.

Burada, satış odasında ve arkadaki depoda sadece biz vardık, ben ve o.

bana çok yakın yürüyordu. Gülümsemesi güzeldi, kot pantolonu da düşük askılıydı ve telefonumla fotoğrafını çekip Holly'nin ilgisini çekmek istedim ama ona bakmadan işime devam ettim, beni süzme şeklini hissetmek beni biraz olsun yakıyordu.

Tüm bu evrende benim için tek bir erkek vardı, ama eğer yoksa... eğer yoksa o zaman belki... sadece belki Stephen gibi bir adam bir gün ilgimi çekebilirdi.

Cuma gecesi işten çıkmadan önce "Yarın doğum günün olduğunu duydum," dedi.

Ona bir gülümseme gönderdim. "On sekiz yaşındayım, yetişkinliğe adım atıyorum."

Bürolardan birini rafın arkasına doğru itti. "Belki seni birkaç doğum günü içkisi için dışarı çıkarabilirim. Büyük gününü kutlarız."

Yanaklarımın kızardığını hissettim, yanımda çalışan bir adam tarafından çıkma teklif edilmeyi beklemiyordum.

"Ben, um... Hafta sonu planlarımın ne olduğundan henüz emin değilim..." Ona söyledim ve desenini kontrol etmek için bir çaydanlığı ışığa tuttum.

Gülümsemesi ukalaydı. Kendinden emin. İnanılmaz derecede kendinden emin. "Gelecek hafta o zaman," dedi. "Sadece hangi gece boş olduğunu söyle."

"Günlüğüme bakmam gerekecek," diye yalan söyledim. "Gerçekten bilmiyorum..."

Gülüştü de en az gülüşü kadar ukalaydı. "Peki, çözdüğünüzde bana haber verin," dedi ve çıkışa yöneldi, günü bitmişti.

Kapıyı açık tuttu ve ben kolunun altından geçip içeri adım atarken yine sıırttı. Bana bakışındaki sıcaklığı hissettim ve gözlerine karşılık veremedim, sadece tekrar kızardım ve hızla yanından geçtim. Hızla ilerledim ve neredeyse doğruca satış odasında duran Bay Lindon'a çarptım. Bir anda gözleriyle karşılaştım, yüz ifadesi sertlikten başka bir şeye dönüşürken yanaklarım daha da fazla yandı.

Ağır, vahşi ve ateş dolu bir şey. Kesinlikle kalbimin

derinliklerine kadar sevdiğim bir şey.

Stephen kasıla kasıla arkamdan geldi ve kolu omuzlarıma dolanınca şok içinde irkildim. Beni sıkıca kavradı.

"Hey, Bay Lindon," dedi. "Faith yaptığı yardımlarla çok ateşli. Onu gelecek hafta da alabilir miyim?"

İçinde bir şey vardı. Onunla ilgili bir şey. Sözcükleri söylerken *ona* odaklanmasının kalıcı bir yolu. Altımdaki zeminin açıldığını hissettim, Bay Lindon'un bakışları yanımdaki adama kayarken nereye bakmam gerektiğinden emin değildim.

"Hayır," dedi ve sesi kırılmış ve soğuktu. "*Onu* gelecek hafta *alamazsın*."

"Kahretsin," dedi Stephen, sesinde bir kahkaha ile. "Sanırım onunla iş dışında da birlikte olmam

gerekecek." Kolu hâlâ omuzlarımda sımsıkı duruyordu ve o satış odasına doğru adım attığında benim

Gözlerim taptığım adamda kalsa da bacaklarım içgüdüsel olarak onunkilerle birlikte gitti. Başımı çevirdim ve onunki de dönüyordu, ben ilerlemeye devam ederken ikimiz de görüşte kilitlendik.

Karnım aynı anda hem çırpındı hem de acıdı ve ellerinin yumruk olup iki yanında kenetlenmesini, tüm vücudunun kaskatı kesilmesini izledim.

Ama sonra gitmiştim, dışarıda ana ofisteydim ve Stephen bizi ana resepsiyon çıkışına doğru yönlendirirken hâlâ onun ellerindeydim.

"Pekâlâ o zaman, yakında doğum günü kızı olacaksın," dedi otoparkta beni bırakmadan önce. "Harika bir hafta sonu geçir ve gelecek hafta için takvimine göz atmayı unutma."

Başımı salladım, Bay Lindon dışındaki herhangi bir erkek için takvimimi kontrol etmeye hiç niyetim olmamasına rağmen biraz gülümsemeye cesaret ettim. Beni daha çok aptal yerine koyuyor.

"Bana ipleri gösterdiğin için teşekkürler," dedim ve bunda ciddiydim.

Gitmemi izlemek için beklemedi, yürüyerek uzaklaşmadan önce bana son bir kez baktı.

Telefonumu çıkarıp Holly'ye bir mesaj gönderdim, Stephen'ın onun için ne kadar ateşli bir potansiyel talip olabileceğini tekrar anlattım ve açıklamama cevap olarak bir sürü göz kırpma ve küfür gelince kendi kendime gülmekten kendimi alamadım.

Ben de harika arkadaşım ile birlikte kahkahalarla dolu bir doğum günü hafta sonuna hazır bir şekilde yola koyulduğumda kahkahalar hala devam ediyordu.

Arkamdan gelen ayak sesleri dikkatimi çekmeye yetti ve bir el kolumu sıkıca kavradığında üst üste ikinci kez şok içinde nefes nefese kaldım.

Bir anda döndüm ve arkamda beni sıkıca kavrayan adama baktım. Ofisten yeni gelmişti, yüz ifadesindeki sertlik hâlâ yakacak kadar sertti.

"Stephen Jones senin için hiç iyi değil," dedi delicesine mükemmel patronum, hırıltıdan biraz daha fazla bir sesle. "Ondan uzak dur."

Benimle konuşmaktan neden bu kadar rahatsız olduğunu anlamaya çalışarak kolumu çektim, ama aklı başına gelmiş gibi göründü ve geri çekildi, kaşları gevşerken bir tür soğukkanlılığa kavuştu.

"Stephen'ın nesi var?" Karnım yeniden zil çalarak sordum. "Seninle ilgili

her şey," dedi.

Biraz omuz silktim. "Bu yüzden mi beni buraya kadar kovaladın? Stephen Jones'un benim için iyi olmadığını söylemek için mi?"

Çenesi gıcırdıyordu, gözleri hâlâ sertti. "Hayır," dedi ama detay vermedi.

"Neden o zaman?" Ben zorladım. "Neden beni dışarıda kovaladın?"

Ne söyleyeceğini bilmiyordum, özellikle de aramızdaki mesafeyi tekrar o kadar sıkı kapattığında sıcaklığını hissedebiliyordum. Titreyişimi ona doğru hissetmiş olmalıydı.

Onu orada hissettiğimde nefesim hızlandı.

"Doğum günün için ne istiyorsun, küçük kız?" diye sordu, sesi kulağımda törpülenmişti. Yine o keskinliği vardı. Beni çıldırtan o iğrenç kenar.

Cevabım anında oldu. Yumuşak, ürpertici ve bana söylediği gibi küçük bir kızdım.

"*Sen*," diye fısıldadım.

"Benden tam olarak ne istiyorsun, Faith?"

Zar zor nefes alabiliyordum. "İlkim olmanı istiyorum," dedim ona. "Lütfen, Bay Lindon, efendim. İlkim olmanızı istiyorum."

Sekiz milyonuncu kez sözümüz kesilirken küfredebilirdim. Bu her zaman oluyordu, ne zaman bir yere varmaya çalışsam, birileri gelip bir pislik gibi her şeyi mahvetmek zorunda kalıyordu.

Bu kez pislik Rachel'dı, yine öyle olmak istemese de. Gülümseyerek yanıma geldi ve elini kolumun arasından geçirdi. Bay Lindon çoktan benden uzaklaşmış, o daha yakınlığımızı fark etmeden geri adım atıp mesafe yaratmıştı.

"Senin yolunda yürüyorum, doğum günü kızı," dedi Rachel. "Yolculuk için takılalım." Ona katılmaktan başka ne seçeneğim vardı ki?

Hiçbir şey fark etmedi. Bay Lindon'un seçimi benim gidişimi izlemektir.

ON İKİNCİ BÖLÜM

MILES

Bu hayatta olduğum onca şey arasında kararsızlık bunlardan biri değildi. İşimi ya da hırslarımı yönetemedim ya da bu dünyanın pek çok fırsatında irade ya da niyet kesinliği olmadan başarılı olamadım.

O, benim tatlı İnancım, eminliğimin düşmanıydı. Evcilleştirilemeyen bir gıdıklanma. Söndüremediğim bir alevin titremesi.

Hangisinden daha çok nefret ettiğimi bilmiyordum. Kendi sapkın arzularımdan ve onları defetme konusundaki yetersizliğimden mi, yoksa buz pistindeki bir çocuğun kararlılığıyla o yalvaran küçük amcığı mızraklamak için bir sarkaç gibi bir ileri bir geri gitmemden mi?

Kesin olan bir şey vardı ki, o da bu saçmalıklarla ve kendi cılız irademle işimin bittiği idi. Ya girecektim, ya çıkacaktım, ya da her şey bitecekti.

Kesin olan bir şey daha vardı: O kendini beğenmiş küçük hıyar Stephen Jones'un onu götürmesine imkân yoktu.

Güzel küçük kızım için doğum günü kartı yazdım ve elim kalemi sıkıca tutarken durakladı. Bugün itibarıyla on sekiz yaşındaydı. Resmi bir yetişkin. Ahlaki açıdan yasaklanmamış herhangi biri tarafından alınmak için kesinlikle olgunlaşmıştı. Ben, babasının arkadaşı ve işvereni olmayan herkes tarafından. İşvereni de onunla birlikte.

Bırakın harekete geçmeyi, gün ışığında mantıklı bir zihinle bunu gerçekten düşündüğüme bile inanamıyordum ama yaptım. Elim kendiliğinden çalıştı, mutlu yıllar mesajını altına eklediğim bir cümleyle bitirirken yazım italik harflerle parladı.

Seni bekleyen özel bir doğum günü hediyem var, küçük kız. Gelip aldığından emin ol.

Zarfı kapatıp sıkıca mühürlediğimde aletim çoktan sertleşmişti. Ona vermeyi planladığım için kendimden nefret etmeme rağmen iç cebime koydum.

Sonra zamanı geldi.

Aynada saçlarımı kontrol ettim, düzgün ve kaygandı ve ceketimin yakalarını düzelttim. Evet, herkesin çok iyi tanıdığı profesyonel görünümlü Bay Lindon'dum, her ne kadar içim başka türlü olsa da.

Colin ve Diana'nın evine uzun zamandır gitmemiştim. Aslında iki yıldır. Evlerinin önünden güçlü adımlarla geçtim, arka bahçeye doğru ilerledim ve orada çoktan başlamış olan hareketliliği duyabildim. Kutlamaların hayatın yeni bir evresine adım atan bir kadın için değil, genç bir kız için yapıldığından emindim. Toplantılarına giden yolda bana rehberlik eden parlak pembe balon dizisi, en başından beri onu onurlandırdıkları balonlarla aynıydı. Parti müziği on yıl önce çalan şarkı listesinin aynısıydı.

Ve işte o da her şeyin tam ortasıydı. Güzel Faith Martin, her zamanki kutlamalarda olduğu gibi güzel pembe elbisesi içindeydi. Ancak bu kez elbise farklıydı - daha önce kabarık ve kloş olan elbise, ağzımı sulandıracak şekilde gururla sergilenen kıvrımları kucaklıyordu.

Bir kereliğine saçları tamamen toplanmıştı, o zarif uzun boynundan aşağıya bir tutam bile dökülmemişti. Dudakları vücudunun geri kalanıyla mükemmel bir şekilde pembe renkteydi ve gözleri güneş ışığındaki en çarpıcı maviydi. Her zamanki gibi göz alıcıydı.

Toplanan ziyaretçiler arasında gözleri benimkileri bulduğunda ona sertçe bakıyordum. Gözleri büyüdü, pembe ağzı bir karış açıldı ve şok oldu. Beni orada görünce gözle görülür bir şekilde şok olmuştu.

Bu lezzetli sürpriz onu daha da çok istememe neden oldu.

Colin de beni orada görünce haykırdı ve elimi sıkmak için hemen yanıma koştu. "Buraya son gelişinden bu yana sanki bir ömür geçmiş gibi!" dedi ve bu konuda haklıydı. "Oldukça."

"Bunu düzeltmemiz gerekecek. Seni ve Erica'yı bir yemek ve sohbet için bir araya getirmeliyiz."

Buna cevap vermedim çünkü Diane bana bir kadeh şampanya uzatarak dikkatimi dağıttı. Yanağına bir öpücük kondurduktan sonra küçük kızının ne kadar büyüdüğünden bahsederken bir yudum aldım ve her zamanki genel gülümsememi takınarak Tanrı'ya bu dünyada kendi içsel düşüncelerimizin ne kadar özel olduğuna şükrettim.

İkisi de yeni gelen misafirlerle ilgilenmeye başlayınca rahatlardım ve bu fırsatı ofis ekibimden birkaç kişinin yanına gitmek için kullandım. Kendimi onların genel dedikodu saçmalıklarıyla ilgileniyormuş gibi davranmaya zorladım, ama Faith'i görüş alanımın köşesinde hissedebiliyordum, benim gözlerimi ondan uzak tutmaya çalıştığım kadar onun gözlerini de benden uzak tutmaya çalışıyordu.

"Çok güzel görünmüyor mu?" Muhasebe ekibinden Mandy sordu ve benimle konuştuğunu fark ettiğimde kaşlarımı kaldırdım.

"Faith?" diye sordum, o da başıyla onayladı.

"Evet, doğum günü kızı," diye güldü. "Ne kadar güzel bir kız, değil mi?"

Diğerleri de iç çekerek onayladılar ve ben de bir başka genel gülümsemeye zorladım.

"Gerçekten de çok güzel bir kız," dedim ve onlar da başlarını sallayıp övgüler yağdırmaya devam ettiler.

İşte o zaman Faith'in Brayburn yolculuğunda arabada ne kadar haklı olduğunu anladım. Aslında tüm dünya ona hâlâ küçük bir kızmış gibi davranıyordu. Ama bu sadece anne babası ve onun büyümesine izin vermeyen pastel pembe renkteki isteksizlikleri değildi. Ofisteki kadınlar da ona iş deneyimine giden bir kız çocuğu gibi bakıyorlardı. Akrabaları da ona sanki arka bahçede küçücük bir benekken doğum günü partilerinde ziyaret ettikleri küçük kızmış gibi bakıyorlardı.

Büyük gününde Faith'le bir şey yapmaktan çok birbirleriyle gülüşmekle ilgilenen, muhtemelen üniversite arkadaşlarından oluşan bir topluluk vardı, ama buranın geri kalanı *güzel küçük kızlardan* oluşan bir denizden başka bir şey değildi.

İronik bir şekilde, Faith Martin'in etrafındaki *güzel küçük kız* hem taşaklarımı ağrıtıyordu hem de aynı anda karşı koymaya en kararlı olduğum şeydi.

Bana ulaşmaya çalışıyordu, bunu görebiliyordum ama yoldaki herkes ondan bir parça istiyordu. İnsanlar ona sarılıyor, öpüyor ve tatlı sohbetler için onu yanlarına çekiyorlardı; ben ise mesafemi koruyarak hayal kırıklığı ateşini körüklüyordum. Neredeyse bana ulaşmıştı, Diane ana masada bir şampanya kadehi tokuşturup kalabalığı toplanmaya çağırdığında teyzelerden oluşan bir grup ancak uzaklaşmıştı.

Ve sonra geldi. On sekiz pembe parlayan doğum günü mumuyla tamamlanmış doğum günü pastası. *Doğum günün kutlu olsun* şarkısı başladı, Faith parlayan krema yığınının doğru ilerlerken herkes ona katıldı ve o bebek kız gülümsemesini takındı, üflemeğe hazırlanırken ellerini önünde sıkıca kavuşturdu.

Kalabalığın gerisinde kalmalıydım ama kendimi durduramadım. Güzel küçük prensesim kocaman gülümserken kalbim küt küt atıyordu. Aralarından geçtim ve oradaydım, onun gözleri benimkileri bulduğunda gözlerim sabitlendi ve her şey oldu. Söylenmemiş her şey. Derin, yanlışı ve çaresiz olan her şey. Yasak ve dile getirilemeyen her şey.

En az onun kadar benim de ihtiyacım olan her şey.

Gözleri hâlâ benim üzerimdeyken mumları üfledi ve bakışlarım kimsenin bakışlarına benzemese de ben de herkes gibi alkışladım.

Annesi pastayı kesmeye başladığında gözlerini kaçırdı ve kızardı, gergindi. Gergin olmasına bayılıyordum.

Sonunda mesafeyi kapatmadan önce zamanımı beklediğimden emindim. Ona yaklaştığımda hâlâ ailesiyle birlikte en üst masadaydı ve doğum günü kartını uzattığımda yüzündeki o allık parlaklığını koruyordu.

"Teşekkür ederim, Bay Lindon," dedi ve sesi boğuk bir fısıltı gibiydi.

Ailesi fark etmedi. Sırıtarak zarfı açışını izlediler, sözlerimdeki gizli amaçtan tamamen habersizdiler ama o öyle değildi. Niyetimin ne olduğunu çok iyi biliyordu.

Kahretsın, tepkisi harıkaydı.

Şok, yutkunma, kocaman açılmış gözler. Kıpırdamadan durmaya çalışması, bakışlarının kartla benim yüzüm arasında gidip gelmesi ve bunu gerçekten sindirmeye çalışması.

"Miles'ın sana hediye alması ne kadar hoş," dedi Diane ve sırtıtarak bana baktı. "Gidip alman gerekecek, tatlım."

"Partide alamamış olman ne kadar heyecan verici. Ne olduğunu merak ediyorum," dedi Colin ve onu yanına sıkıştırdı. "Teşekkürler Miles. Ne kadar nazıksın."

Bebekliğinden beri ona hediyeler alıyordum, ama yine de cömertlik cephesinde görkemli bir jestmiş gibi davranıyorlardı. O anda kendimden nefret etmeye başladım, bahanelerimi sıralayıp oradan ayrılmama yetecek kadar... O bahçeden çıkarken gerçekten dibe batacağımı bilmek midemi bulandırıyordu.

Ama kendimden iğrenmem beni durduramazdı. Artık durduramaz. Hiçbir şey durduramazdı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İNANÇ

HOLLY'yi üniversiteli arkadaşlarımızdan UZAKLAŞTIRDIM, onu kış bahçesine ve bahçenin görüş alanının dışına çekerken bir çılgılığı zar zor tutabildim.

Doğum günü kartını uzatırken yerimde zıplıyordum ve Bay Lindon'un mesajını okurken gözleri neredeyse benimkiler kadar genişti.

"Tanrım, yok artık," diye fısıldadı. "Gerçekten biraz alıyorsun."

Kendimi sakinleştirmeye çalıştım ama bu imkânsızdı. Tüm bedenim canlıydı, hala tam olarak inanamıyordum. "Bunun anlamı bu, değil mi?" Panik içinde sordum. "O gerçekten benim ilkim mi olacak?"

Başını anında salladı. "Evet. Gerçekten ciddi. Kıçını hemen oraya götürsek iyi olur." Ellerimi yanaklarıma bastırdım. "Gerçekten bu gece oraya gitmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Güldü. "Tabii ona cayma şansı vermek istemiyorsan. Evet, bence bu gece oraya gitmelisin. Bende kalacağını söyleriz."

Bir nefes aldım. Derin bir nefes. Karnımda o kadar çok kelebek uçuşuyordu ki midem bulanıyordu. "Aman Tanrım," dedim, "Aman Tanrım, Aman Tanrım, Aman Tanrım."

"Sadece sinirlerim bozuk, hepsi bu." Holly beni kollarımdan tuttu. "Harika olacak."

"Aman Tanrım," dedim yine. Haklı olduğunu biliyordum ama yine de. Buna inanamıyordum.

"On sekizinci yaşın kutlu olsun," diye kıkırdadı ve beni kucakladı. "Şimdi şu partiyi bitirelim ve seni hazırlayalım."

Öğleden sonrasının geri kalanının tadını çıkarmak için elimden geleni yaptım. Sohbet ettim ve

gölümsedim. Çikolatalardan, bileziklerden ve sevimli küçük oyuncak ayılardan oluşan güzel hediyeleri açtım ve tüm *teşekkür ve sevgilerimi* ifade ettim. Mary Teyze vedalaşıp bahçeyi boş bıraktığında patlamaya hazırdım. Annemle babama tabakları ve bardakları toplamaları için yardım etmeye başladım ama annem beni başından savdı.

"Hayır, tatlım," dedi. "Bunu bize bırak ve git Holly ile gecenin tadını çıkar." Ona

kocaman sarıldım ve hemen ardından bir tane de babama.

"Harika bir gün için teşekkürler," dedim ve Holly'yi merdivenlerde yakalamak için fırladım, çoktan yatak odama doğru yola çıkmıştı.

Hızlıca içeri girip gardırobuma çıktık ve kıyafetlere bakarken kıkırdadık. Elbiseler ve etekli küçük şirin üstler çıkardı ama ben ne istediğimi çoktan bildiğim için başımı salladım.

Okul üniformamı arkadan çıkardığımda nefesi kesildi.

"Yok artık! Ciddi misin sen? Gerçekten oraya bununla mı gideceksin?"

Ona bunun akıllıca olmadığını söyledim. "Ne izlemeyi sevdiğini biliyoruz. Beni bunun içinde gördüğünde, karşı koyamayacaktır."

Tek kaşını kaldırmış başını sallıyordu, "Güven bana, Faith. Bir çuval giyip gelsen bile seni yer bitirir. Hayır demeyecektir. Her neyse, haklısın, bu küçük numara onun yalvarmasına neden olacak."

Tek umudum onun haklı olmasıydı.

"Madem kız öğrencilerden hoşlanıyor," diye devam etti, "oraya gitmeden önce tıraş olacak mısınız?"

Ona partiden önce tıraş olduğumu söyledim.

İki kaşını birden kaldırdı ve sinirli bir takırtı ile derinlere indi. "Hayatta olmaz," dedim.

"Evet, öyle. Kışını o duşa sok ve onun için her şeyi güzel ve pürüzsüz hale getir." "Vay canına. Gerçekten düşünüyorsun..."

Ben sözümü bitiremeden başını salladı. "Cehennem. Evet. Bence hemen o duşa girmeli ve kendini onun iğrenç fantezisi için iyice hazırlamalısın. Yani, bu senin büyük gecen, değil mi? Bunu iyi değerlendir, Faith. Güven bana."

Ona güveniyordum ve bu güveni boşa çıkarmamaya niyetliydim.

Dušta kendimi o kadar güzel sabunladım ve jiletle o kadar titiz davrandım ki Holly kapıya vurup oradan çıkıp çıkmayacağımı sordu. Daha önce hiç tıraş olmamıştım, sadece kesmiştim ve işim bittiğinde çok farklı hissettirdi. Çok hassas ve çok açıktaydı.

Kendimi çok açıkta hissettim.

Giyinmeye başladığımda Holly çoktan saçımla uğraşıyordu. En güzel beyaz dantelli sütyenimi seçtim ve bluzumu giyerken aynada kendimi kontrol ettim.

"Harika görünüyorsun," dedi Holly. "Her zaman öylesin."

Geçmeme izin vermek için kenara çekilirken gözleri kirli bir şekilde parlıyordu.

Kokusunu alabiliyordum. Derin ve karanlık. İçimi ürperten bir parfüm kokusu.

Onu hissedebiliyordum. Sıcaklığını ve gücünü.

Kapının arkamdan kapandığını duydum ve avuçlarım nemli, parmaklarım kıpır kıpırdı, az da olsa sakın kalmaya çalıştım.

"İyi akşamlar, doğum günü kız," dedi ve arkamdan yaklaştı.

Çok yakındı. Gerçekten yakındı. Ona dönmek için gereken sinirleri toplamadan önce nefesini saçlarımda hissedebiliyordum. Kalbim hiç hissetmediğim kadar hızlı atıyordu ve kalçalarım sıkıca kenetlenmişti.

"Teşekkür ederim Bay Lindon," demeyi başardım. "Hediyem için teşekkür ederim."

Sırıtişına bayıldım. "Henüz almadın. Bakalım işim bittiğinde hâlâ bana teşekkür edecek misin?"

"Eminim bayılacağım," dedim ve sesim aptalca çıktı. Aptalca, çingiraklı ve genç.

Yüzümü kendi yüzüne doğru eğdiğinde yutkundum ve her şey uçup gitti. Her şey uçup gitti. Onun dışındaki her şey.

"Başlamadan önce beni iyi dinlemelisin prenses," dedi bana. "Benim iyi bir adam olmadığımı bilmen gerek. Küçük kızlarla iyi oynamam."

Başımı sallamaya çalıştım ama yüzümü sıkıca tuttu.

"Ciddiyim, Faith. Senin o küçük tatlı amcığına sahip çıkacağım ve iyi hissettirmeden önce çok acıtacak. İyi hissettirmeden önce acıtmasına bayılacağım."

Karnım çıldırdı. O devam ettikçe kelebekler uçuşuyordu.

"Hepsini almanı ve daha fazlası için yalvarmanı sağlayacağım. Seni sonuna kadar açacağım ve seni benim küçük pis fahişem yapacağım. Seni benim için o kadar genişleteceğim ki, küçük kız. Seni çok sert kullanacağım."

"Lütfen..." Başardım. "Lütfen, Bay Lindon... istediğim bu, efendim."

Parmakları ceketimin düğmelerine indi ve bir çizgi halinde aşağı doğru indi. "Seninle işim bittiğinde o güzel küçük göğüslerin çok acıyacak. Günlerce beni hissedeceksin."

Konuşmadan başımı salladım.

Yanaklarımı sıkıca birbirine yapıştırdı ve ben inledim.

"O ateşli küçük ağzını bana istediğim gibi vereceksin. Benim için boğulacaksın, benim için öğüreceksin, benim için salyalarını akıtacaksın ve benim için pis pis ağlayacaksın." Durakladı, derin derin nefes alıyordu. "Ve o güzel küçük göt deliğin benim için öyle güzel ve derin açılacak ki, inan bana küçük kız, sana öyle yaramaz şeyler yaptıracağım ki, bir daha asla iyi bir kız gibi hissedemeyeceksin."

Kulaklarım inanamıyordu ama bedenim inanıyordu. Bedenim bunu o kadar çok istiyordu ki hareketsiz kalamıyordum, yaklaşmak için kıvranıyordum. Çünkü gerinmek, salya akıtmak ve daha

fazlası için ona yalvarmak istiyordum. Onu günlerce hissetmek istedim. Onu *sonsuz*a dek hissetmek istiyordum.

Beni yapacağı o küçük, pis kızın her parçası olmak istiyordum. Ve sonra gülümsedi. Öyle pis bir gülümsedi ki nefesimi kesti.

"Vay, vay. Görünüşe göre burada çok yaramaz küçük bir kızımız var, değil mi? O küçük güzel amcık hâlâ doğum günü hediyeni almaya aç mı?"

Bir kez daha başımı salladım ve bacaklarımın arasının ıslandığını hissettim. Titriyordum. Bunu ne kadar çok istediğimden başka her şeyi unutmuştum.

"Söyle bana," diye hırladı. "O güzel küçük amcığın doğum günü hediyen için ne kadar aç olduğunu söyle." "Lütfen..." Dedim ki. "Bunu çok istiyorum..."

Daha yakına eğildi. "Bana o güzel küçük amcığın ne kadar aç olduğunu söyle dedim." Kalçasını benimkinin arasına bastırdı ve ben soluğumu tutamadım.

"Anlat bana," dedi tekrar.

Cevap vermek için gözlerimi kapattım, yaramazlıktan yanıyordum. "Doğum günü hediyem için acıktım..."

Fısıldadım.

"Devam et," diye itti ve beni bacağının üzerine kaldırdı.

"Lütfen..." Dedim ki. "Onu istiyorum... Onu çok istiyorum."

"Öyleyse iste," diye zorladı ve sesi çok alçaktı.

Gözlerimi açtım ve kendimi sinirlerimin üzerine ittim.

"Benim güzel küçük amcığım buna aç..." Ona söyledim. "Sizin için açım, Bay Lindon, lütfen..." "Aferin küçük kız," dedi ve ağzı benimkine kenetlendi.

Hayal ettiğim her şeydi. Dili sıcak ve şiddetliydi ve dudaklarımın arasına sertçe girdi. Benimkiyle buluştu ve beni sahiplendi, ben onun için çaresiz küçük bir orospu gibi kalçasına doğru eğilirken tüm ağzıma sahip oldu. Hiç deneyimim yoktu ve bu çok kötü görünüyordu. Kıvranan bir karmaşaydım, çok arzuluyordum, çok ihtiyacım vardı ve boynumdaki atkıyı çekip ceketimin düğmelerini açarken o kadar sertti ki.

Ve sonra onu gördü.

Ceketimi omuzlarımdan çekip yere düşürdü ve onu gördü. *Beni* gördü.

"Vay anasını," dedi ve şaşırdı. Gerçekten şaşırdı.

Gözleri beni canlı canlı yerken bunu nasıl da sevmiştim ve üniformamı giymenin harika bir hareket

olduğunu biliyordum. Üniformamı giymek dünyadaki en iyi hareketti.

"Benim için çok hazır olsan iyi edersin küçük kız," dedi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILES

KIZ tam bir fingirdekti. Böylesine masum bir ambalajın içinde güzel ve sıkı bir şekilde sarılmış yaramaz küçük bir siren.

Onu tamamen içime almakta zorlandım, repertuarımdaki tüm iğrenç fanteziler aynı anda gözümün önüne geldi.

"Hoşunuza gitti mi Bay Lindon?" diye sordu o ipeksi, tatlı sesiyle. "Beni böyle seviyor musunuz?"

Sanki gerçekten bir cevaba ihtiyacı varmış gibi.

Onu yemek odasına doğru geri geri götürmek için kendimi zor tutuyordum. Benim adımlarım cesur ve hızlıydı. Onunkiler ise onu sabit tutmak için bana güvenen küçük tökezlemelerden öteye gidemiyordu.

Buna hiç şüphe yoktu. Bu, baştan çıkarma karnesine gerçekten çılgınca bir eklemeydi. Faith üniformasının içinde tek kelimeyle ilahiydi. Kesinlikle ilahi. Yaramaz küçük sürtük beni tuzağa düşürmek için küçük kız cephaneliğinde harika bir silah seçmişti. Gözleri bambaşka bir hikâye anlatsa da, saflığı içinde o kadar gerçekçi görünüyordu ki.

Oh evet, nasıl da başka bir hikaye anlatıyorlar.

İhtiyacın hınzır parıltısı benimki kadar derin ve karanlıktı. Benim onu elde etmek için yanıp tutuştuğum kadar güzel ve acınası bir elde edilme açlığı.

Çok tatlı ve çok yozlaşmış, gençliğinde bile. Çok iyi ve çok muhtaç, masumiyetinde bile.

Muhteşem bir kombinasyondtu. Onu yemek masasına doğru iterken beni sersemletmekten başka bir şey yapmadı. Büyük maun bir parçaydı ve bu küçük kıızı kaldırıp üzerine oturtmak için mükemmel bir şekilde yontulmuştu.

Onu yukarı kaldırıp kenarına oturttuğumda, bacakları mükemmel bir şekilde sallanırken, tokalı ayakkabıları zeminin üzerinde sallanırken her zamankinden daha gergin, en görkemli şekilde gergindi.

"Bakmaması gereken yerlere bakacak kadar itaatsiz bir kız," diye homurdandım. "Meraklı küçük bir sürtük gibi bilgisayarımı tıklıyor."

"Elimde değildi..." diye nefes aldı. "Özür dilerim, duramadım... Görmem gerekiyordu..."

"Evet, şey," dedim ona. "Şimdi görmesi gereken benim." Bacaklarının arasına sıkıca bastırdım, sonra kravatını tuttum ve onu daha da yakına çektim. "Söyle bana, pis kız. O muhtaç küçük amcığına nasıl dokunduğunu ve izlediğim tüm pislikleri nasıl düşündüğünü anlat bana. O kızları kendin gibi hayal ediyordun, değil mi? Benim kullandığım kişi olmayı o kadar çok istiyorsun ki."

Başını salladı, yanakları pembeleşmişti. "Mecburdum... Duramadım... Durmak istemedim..."

"Zavallı küçük şey," dedim ve yüzünü benimkine doğru eğdim. "Şimdi benim için çok iyi bir kız olman gerekecek ve belki, sadece belki, seni ödüllendireceğim."

"Lütfen, Bay Lindon..." dedi. "İyi bir kız olacağım..." Oh

sikim nasıl da kabarmıştı.

Ağzım sıcak, ıslak ve ona sahip olmak için yeterince şiddetliydi. Başını saçlarından geriye doğru çektim ve o ağzın tadına son akşam yemeğiymiş gibi baktım ve nasıl da inledi. İnledi amına koyayım.

Tatlı küçük dili benimkiyle lezzetli bir dans yaptı, gerginliğinin her zerresini tadabilmeme rağmen. Parmakları kollarıma uzandı ama kavramak yerine nazik davrandılar. O kadar nazikti ki onu daha da sert bir şekilde geriye ittim.

Eteğini bacaklarına kadar sıyırdım ve avuçlarımı o hassas kalçalarında gezdirdim. Ürperdi, nefesi daha da daraldı, avuçlarım daha yukarıları sıyırdıkça kasları gerildi. Ama ben durdum. Durdum ve alay ettim, ellerim çekilirken ona vaatten başka bir şey vermedim.

"İyi bir kız olacaksın ve sana ne verilirse onu alacaksın," diye bağırdım ve o da başını salladı.

Bir elimi bluzuna götürdüm. Parmaklarımı kumaşın altındaki o tatlı, küçük göğüslerinin çıkıntılarına değdirdiğimde sırtını dikleştirdi. Sadece bir gıdıklamaydı ama yeterliydi. Nefes alışları hızlandı.

Parmaklarımı sıkıca kapatıp etini sıkarken dudağını ısırdı. Dudağını ısırdı, gözlerini kapattı ve en lezzetli iniltiyi çıkardı.

Başını arkaya doğru eğdiğinde "İşte bu," diye ikna ettim. "Al şunu."

Sertçe kavradım. Memesinden ezilmiş küçük bir tümsek oluşturacak kadar sert. Sonra başparmağımı sert meme ucunun üzerinde gezdirdim.

Sütyenin beyaz danteli bluzun içinden zar zor görünüyordu ama yeterliydi. Başımı eğdim ve dilimi tam üzerinde gezdirdim.

"Evet..." diye inledi ve kalçaları sallandı. "Evet, lütfen..."

Ağzımı sertçe kapattığımda ve o hassas küçük memeyi emdiğimde bu gücü beklemesine imkân yoktu. Islak emişler gürültülüydü, ama boğazımdan gelen homurtular da öyleydi ve lanet olsun, gerçekten aç küçük bir orospuydu. Ben emdikçe kalçaları daha da sert sallanıyordu ve içgüdüsel olarak o tatlı kalçalarını açıp yaklaşıtıyordu.

Bunu o istedi.

Bunu gerçekten çok istiyordu. Ve

ben de onu gerçekten istedim.

Aletim geriliyordu ve nabzım hızla atıyordu ve külotunu yırtıp aletimi sonuna kadar içine sokmamak için elimden gelen her şeyi yapmam gerekiyordu.

Diğer küçük memeye geçtim ve daha ben kelepçelemeden inlemeye başlamıştı, ne olacağını biliyordu.

Kendi narin parmaklarını ağzımın karşısındaki bluzunun ıslak bölgesine doğru kaldırdığında gözlerimin açık olduğuna şükrettim. Tükürüğümün arasından diğer memesini okşadı ve bu, tadını çıkarmaya değer bir görüntüydü.

Meme ucunu dişlerimin arasına sıkıştırdığımda tekrar inledi. Onları çok yavaşça sıkıştırdım ve nefesi kesildi, nefesi kesildi ve sallandı. Nefes nefese kaldı ve gözleri sımsıkı kapalı, dayanmaya çalışana kadar sallandı.

Çekilirken güldüm. "Sana küçük kızlarla iyi oynamadığımı söylemiştim," dedim ama gözleri çoktan açılmış, daha fazlası için sırtını kamburlaştırmıştı.

Lanet olsun, bu küçük sürtükle turnayı gözünden vurmuştum.

"O tatlı küçük göğüslere bakma vakti geldi," dedim ve kravatını yana attım.

Düğmeler kolayca açıldı. Ellerim göğsünde kocaman görünüyordu. Bluzu çekip açtım ve sütyenini kurtardım; göğsü kabarıyordu, gergin ve istekliydi.

Kravatı çekiştirerek çözdüm, irkildi ve onu dirseklerinin üzerine geri itmek için o anı yakaladım. Bacakları bir çapa gibi etrafıma sarıldı ve bunu hissetmiş olmalıydı. O azgın küçük amcığına karşı benim lanet şişmemi hissetmiş olmalı.

Sütyeni kolayca aşağı çektim ve o sevimli küçük göğüslerin ikisi de serbest kaldı. Dengesini korumak için çırpınırken ağzım ve parmaklarım emiyor ve çimdikliyordu. Zevk ve acı arasındaki ince çizgiyi çok severek, o güzel küçük yumruların üzerinde sahipli bir adam gibi tokatladım.

İnlemesine, zorlanmasına yetecek kadar acıyı sevdim. Daha fazlasını isteyen, kıvranan küçük bir sürtük olmasına yetecek kadar zevki sevdim.

"Senden alacağım o kadar çok şey var ki," diye homurdandım emmeler arasında. "Bana her şeyi vereceksin."

"Her şey efendim," dedi fısıltıyla.

Kendimi onun patronu değil de müdürü gibi hissediyordum, ki benim hâlâ takım elbiseli olduğum ve onun da küçük kız üniforması içinde olduğu düşünülürse bu çok yerindeydi. Başı da dönüyordu, belli ki daha önce hiç başkasının ellerinde yaşamadığı pek çok hissin etkisindeydi.

Bacaklarının arasındaki sıcaklığı ve kalçalarının nasıl daha sıkı kavradığını hissedebiliyordum. İçgüdüsel bir ihtiyaç akışı onu arzularında bu kadar vahşi hale getirmişti.

Eteğini kaldırıp beline doladım ve içimden çıkan inilti onun

gözleri fal taşı gibi açıldı.

Beyaz pamuklu külot giyyordu. Bebek kız beyaz pamuklu külot. Taşaklarımın sıkılmasına engel olamıyordum, üflemek için yanıp tutuşuyordum.

"Siktir," diye homurdandım. "Siktir git Faith, sen gerçekten çok yaramaz bir kızsın."

Onu masanın üzerinde düz bir şekilde yatana kadar geriye doğru yönlendirdim ve bacaklarını benim için güzelce açtım. Titriyordu. Gerçekten titriyordu.

Aşağı inip ağzımı kalçasının iç kısmına bastırdığımda haykırdı. Gergindi. Çok güzel gergindi. Ürkek parmakları kafa derime indi.

"Bu güzel küçük amcığa çok açtım," dedim ve dilimi pamuğun arasından o nemli küçük yarıktan geçirdim.

Sızlanmaları bambaşka bir seviyeye ulaştı, ben dilimi sertçe içeri soktukça kıvranmaya başladı.

"Aferin kızıma," dedim. "Bana ne kadar yaramaz bir sürtük

olduğunu göster." Ve yaptı da.

O yaptı.

Kız, bacaklarını daha da açıp kocaman bebek mavileriyle bana bakarken yaratılmış en pis küçük melek gibiydi. O beyaz külotun içinden amcığını yalarken küçük miyavlamalarını tutamadı ve umduğum her şey oldu - pamuklu kumaşın içinden sertçe emdiğim tatlı bir masumiyet kokusu. Kesinlikle çok lezzetliydi.

Kıvranan bir fahişe olana kadar o ıslak külotu yaladım, o yarığın benim için gelmek için ne kadar çaresiz olduğu dışında her şeyi kaybettim.

Parmaklarımı külotun içine sokup kalçalarından aşağı indirmem homurdanmam için yeterliydi ve sonra beni şaşkına çevirdi. Lanet olası beni uçurdu. Tıpkı bu kızın kirli küçük kolundaki diğer her şey gibi.

O güzel küçük amcığı çırılçıplak tıraş edilmişti.

"Lanet olsun," diye homurdandım. "Tanrı aşkına Faith, sen çok tatlı bir kızsın. Ne kadar güzel bir kızsın."

Çok hassastı, başparmağımı çıplak yarığında geçirdiğimde hafifçe zıpladı.

"Rahatla," dedim ona. "Rahatla ve sana verileni al."

Klitorisi, iki mükemmel pembe küçük dudak arasından başını dışarı çıkaran karanlık küçük bir güzellikti. O dudakları güzelce araladım ve daha derin bir inilti çıkardı, parmakları masanın üstünde sıkıca kenetlendi.

Ve işte yine oradaydı. Beni deli gibi sersemleten başka bir sürpriz. Onun ilk erkeği olacağımı söylemişti ve şaka yapmıyordu.

Aminin deliği mükemmel bir hazineydi ama daha fazlası vardı. Çok daha fazlası.

Açıklığın karşısında, dışarıdaki dünyaya güzel yüzünü gösteren, deriden küçük bir duvar vardı, en güzel küçük sınır.

Kızın yırtılmak için yalvaran mükemmel bir kızlık zarı vardı.

Ve ben de onun için onu parçalayacak pis, acımasız bir amcık olacaktım. Ne büyük bir zevk.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu ve gözleri sinir doluydu. "Aşağıda her şey yolunda mı?" Gülümsemem her şeyi anlatıyordu. Herhangi bir kelimenin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatan iğrenç bir sırıtış.

"Evet, küçük kız," dedim ona, sikimi pantolonumdan çıkarırken. "Şimdi doğum günü hediye gelelim."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

Buna inanmak için gözlerimi ondan ayırmamam gerekiyordu. Hâlâ rüya görüyormuşum, onu uzun zamandır ne kadar çok istediğimden başka her şeyi unutmuşum gibi hissediyordum.

Onu istediğim her gün buna değmişti. Bu geceyle ilgili her şey beklemeye değdi.

Onunla ilgili her şey beklemeye değdi.

Gözleri karanlık ve derindi ve beni yiyip bitiriyordu. Bakışları tüylerimi diken diken edecek kadar güçlüydü. Elleri tenimde çok güçlü görünüyordu, çünkü öyleydi. O kadar güçlüydü ki nefesimi ciğerlerimden çalabilirdi.

"Merak etme küçük prenses," diye yatıştırdı bacaklarımın arasından uzaklaşırken. "Seninle işim bitmeden önce o güzel küçük amını güzelce ve derinlemesine gereceğim."

Başımı salladım, parmakları meme uçlarımı okşarken hâlâ titriyordum.

"Ama önce," diye devam etti. "Önce benim sahiplenmem gereken başka küçük tatlı delikler var."

Masanın kenarına geçip yaklaştığında kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Elinde tuttuğu çıplak siki dimdik duruyordu. Penny Andrews'un fotoğrafında görmüş olmama rağmen, yine de hayal ettiğimden çok daha büyüktü.

Daha da yaklaştığında gözlerimin fincan tabağı gibi açıldığından eminim. Eti koyu renkli ve pembemsiydi, beni ürperten bir şekilde etliydi. Başı kocaman ve böylesine kalın bir shaftın üzerinde çok tehditkârdı. Çünkü öyleydi. Çok kalındı. İçime sığabileceğini hayal bile edemeyeceğim kadar kalındı.

Pis bir kahkaha attı. "Gergin miyiz?" diye sordu. "Biraz korkmuş görünüyorsun ufaklık."

"Sadece bu kadar büyük olduğunu hayal etmemiştim..." İtiraf ettim, sonra elimi uzatmaya cesaret ettim.

Elimi sıkıca kavradı ve tam boyunun etrafına sardı ve elimi yukarı aşağı hareket ettirirken onu hissetmek çok garip geldi.

"İşte böyle," dedi. "Güzel ve sıkı tutun."

Parmaklarımı bırakıp devam etmeme izin verdiğinde kendimi zayıf ve tamamen beceriksiz hissettim. Kalçaları kolumu geriye itecek kadar sıkıca kavradı ve ben de elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım. Gerçekten elimden geleni yaptım.

Homurdanarak bana iyi bir kız olduğumu söylediğinde çok rahatlamıştım. İçimde bir gurur çiçeği açtı ve gülümsemem ışıltı ışıltı parladı.

"Sikime karşı ne kadar güzel küçük parmaklar," dedi bana ve onları beğenmesinden çok memnun oldum.

Elimi çekip bir adım daha attığında bunu beklemiyordum. Gözlerim onunkilere dikildi ve sorguladım ama cevabı sadece kendini pozisyona sokarken çıkardığı pis bir homurtuydu.

Ve sonra her şey anlam kazandı. Beni omuzlarımdan tutarak kendine çekti ve yemek masasının üzerinde sırtüstü dönmemi sağladı. Ve sonra daha uzağa. Başım masanın kenarından geriye doğru sarktı ve o da yukarı çıktı.

Kendini bana doğru bastırdı. Etinin kokusunu alabiliyor, sıcaklığını hissedebiliyordum ve tam burnumun dibinde taşakları vardı. Onları dürtmek, tadına bakmak istedim ama yine yer değiştirdi. Beni bir *şışt ile* yatıştırıp parmaklarını dudaklarımdan kenarlarına geçirdiğinde yeniden gerildim.

"Küçük sürtüklerimin ağzını kullanmayı seviyorum," dedi ve ben yutkundum. "Seninkini kullanmayı cidden çok seveceğim."

Kendini tutmadı, ağzımı sonuna kadar açtı ve yanaklarımı şişirdi ve bu çok garip bir duyguydu. Çok açıkta, açık ve yaramaz.

"Bana dilini göster," dedi ve dilimi onun için dışarı iterken kendimi çok kirli hissettim. "İşte böyle," diye teşvik etti. "Benim için güzel ve ıslak."

Tükürüğümün birikmesini engelleyemiyordum. Parmakları beni gerip dürttüğçe ağzımın arkasında birikiyordu. Beni deniyordu, dilimin arkasına bastırıyor ve küçük tıkaçlar çıkarana kadar boğazımın arkasını dürtüyordu. Ve bu hoşuna gidiyordu. Gerçekten ama gerçekten hoşuna gidiyordu.

"Onları güzelce ve derine indir," diye homurdandı ve onları daha sert geri itti. Bu sefer gerçekten öğürdüm, karnımı sıkacak kadar. "İşte böyle," dedi. "İşte benim küçük boğaz sürtüğüm."

Bir dahaki sefere ya da ondan sonrakine hazır değildim. Germe ve dürtme konusunda çok şiddetliydi ve benim öğürmem de aynı şekilde şiddetliydi.

Boğazım guruldamaya başladığında gözlerim sulanmaya başladı ve başım o kadar geriye düştü ki gözyaşlarım geriye doğru akmaya başladı, tükürüğüm de öyle. Her yere köpürüp kusuyordu ve kendimi çok kötü hissediyordum ama durduramıyordum, her şey onun kontrolündeydi.

Parmaklarımdan bacaklarımdan arasında olduğunu bile fark etmemiştim, ta ki o inleyip alçak sesle küfürler edene kadar.

"Güzel küçük orospu," diye fısıldadı. "Benim için çok güzel küçük bir sürtük. O küçük azgın klitorisini ovala ve bana ne kadar hoşuna gittiğini göster."

Ben de öyle yaptım.

Ben de öyle yaptım.

Kendimi yatağımda evimdeymişim gibi ovuşturdum, hala öğürüyordum ve ağzımın arkasına doğru itip beni genişçe açarken parmaklarının darbelerini almak için mücadele ediyordum.

Taşakları alnıma bastırılmıştı ve siki yüzümün üzerinde gururla duruyordu ve bu hoşuma gidiyordu. Ondan gelen sıcaklığı, kokusunu, homurtularını ve ilk seferim için bile bu kadar acımasız olmasını sevdim.

Bana kendimi ne kadar yaramaz hissettirdiğini, beni ne kadar zorladığını ve gerçekten güzel olduğuma inanıyor gibi görünmesini sevdim.

Onun güzel kızı olmayı çok istiyordum. Onun iyi küçük kızı. Onun pis küçük sürtüğü. Hepsini.

Onun için her şey olmak istedim.

Klitorisim kıvılcımlar saçıyordu, tükürüğünden hâlâ ıslaktı ve yüzüm kendi yüzümle o kadar karışmıştı ki onu üzerimde zar zor görebiliyordum. Masanın üstünde kıvranıyordum ve bu onun derin, keskin homurtular çıkarmasına ve taşaklarını bana karşı daha sıkı ezmesine neden oluyordu.

"Şimdi boğazına gerçek bir ders verelim," dedi ve parmaklarını çekti.

Başımı daha da geriye çekip sikini ağzımla hizalamadan önce kendime gelmek için doğru düzgün bir nefes bile alamamıştım. Ne olacağını biliyordum ama bu sızlanmamı durdurmadı. Ona sahip olmaya çalışma düşüncesi sinirlerimi durdurmadı.

"Nefes al," diye homurdandı ve ben de aldım, tam zamanında aletin başını dişlerimin arasına soktu.

Dilimi sertçe itti ve devam etti, tam arkaya doğru açılı bir şekilde ilerledi, orada öğürdüm ve sıçradım, ama yine de devam etti.

"Bunu kaldırabilirsin," dedi bana. "O güzel küçük yarıkla oynamaya devam et ve beni derinlemesine yut."

Denedim. Parmaklarımı ıngırdatmaya devam etmek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım, her ne kadar o şant yapmaya devam ederken burun deliklerimden tükürük üflüyor olsam da.

"Ritmi hisset," diye homurdandı ve bununla başladı. İleri geri, kalçalarını sallayarak ve geriye doğru, boğazımın arkasına doğru daha derine ve daha derine çarparak.

Ben de izin verdim.

Ağzımı istediği kadar sert sikmesine izin verdim, öğürdüm, sıçradım ve pis küçük bir kız gibi öğürdüm ve bacaklarım gerilmeye başlayana ve kığım masaya karşı kıvrılmaya başlayana ve inlemelerim zayıf küçük istekler gibi tekrar tekrar çıkana kadar azgın klitorisimin etrafında döndüm.

"Benim için gel," diye homurdandı ve denesem bile kendimi durdurabileceğimi sanmıyorum.

Sikini içimden sonuna kadar çıkardı, ben kendi küçük hareketlerimle sarsılırken yüzümden aşağıya kalın bir tükürük akıntısı bıraktı. Klitorisim alev alev yanıyor, küçük çılgın bir orospu gibi

kıvılcımlar saçıyordu ve titremelerime engel olamıyor, bildiğim tüm kirli rüyalara teslim oluyordum.
Küçük bir fahişe gibi miyavladım ve kendimi kıvranmaktan alıkoyamadım ve yüzüm çok kirliydi
ve amım çok çıplaktı ve bu yeterliydi

patlamak için. Patlayacak

çok şey vardı. Ve

patladım.

Kendimi bıraktım. Haykırdım, bacaklarım titredi, parmaklarım sertçe sürtündü ve onun için boşaldım. Onun için geldim.

Ben.

Nefesimi tutup hafifçe yuvarlanırken, taptığım adam gözlerinde bambaşka bir karanlık dünyayla bana bakıyordu. Aleti hâlâ sert ve büyüktü ama el hareketleri daha yavaştı ve beni içine çekiyordu.

Bana sertçe eğilmesini beklemiyordum ve kesinlikle yüzümdeki tüm gözyaşlarını ve tükürükleri yalamasını beklemiyordum. Kirli bir şeydi. Gerçekten kirliydi. Dili yanaklarımı temizlerken kendimi çok kötü küçük bir kız gibi hissettim ve tüm iyi kız terbiyem bana bunun yaramazlık olduğunu söyledi, ama kendimi bunu istemekten alıkoyamadım. Onu arzulamak beni gıdıklıyordu.

O bir kalp atışında iyi kız terbiyemin her kısıntısını bırakmam yeterliydi.

İstekleri daha fazla tutamazdım, bir saniye bile. Bitmiştim. Arzuyla kesinlikle işim bitmişti.

"Şimdi, lütfen," diye fısıldadım, çünkü tüm amım bunun için ağrıyordu. "Lütfen, Bay Lindon, efendim. Lütfen beni alın."

"Benim için zevkti, küçük kız," diye homurdandı ve sonra oradaydı. Bacaklarımın arasında, dudakları hâlâ tükürüğümle parlıyor, sikinin o ağır başını çırpınan klitorisime vuruyordu.

Hassasiyetinden dolayı haykırdım, daha fazlası için ona doğru kıvrıldım. Ama hareketlerinde güçlüydü, am dudaklarıma çok sert sürtünüyordu.

"Bunu dört gözle bekliyordum," dedi bana ve gözlerindeki parıltı gerçeğe doluydu. "Bu gerçekten benim hediyem, senin değil."

Ama o benimdi.

Kahretsin, hepsi benimdi.

Bacaklarımın arasına bir kez daha uzun uzun bakarken muhteşem bir inilti daha çıkardı. "Hâlâ o nefis kızlık zarın gergin duruyor," dediğinde içim dışıma çıkmıştı.

Başparmağının azıcık içeri bastırdığını hissettiğimde birazcık başladım ve klitorisimin zonklamasına neden olan alçak bir inilti çıkardı.

"Kesinlikle çok güzel," dedi bana. "Hazır ol Faith, bu nefeslerini kesecek."

Yalan söylemiyordu.

Bacaklarımı ayırıp bana yaklaşırken yalan söylemiyordu.

Bana izlememi söylerken yalan söylemiyordu.

Etli siki orama dokunduğunda zar zor nefes alabiliyordum.

Beni oraya itti.

Daha ilk saniyede, ıkmaya başladığı anda canım acıdı. Bir *ah* çektim, ama basınç devam etti ve çok büyük hissettim. Çok çiğ. Beni açmaya çalışırken o kadar büyüktü ki.

Belki bir anda beni iter ve yırtar diye düşünmüştüm ama yapmadı. Nefesini tuttu ve bacaklarımın arasına baktı ve çok ama çok yavaşladı.

"Senin tadını çıkarmamak büyük bir rezalet olurdu," dedi ve gözlerime baktı. "Tam bir rezalet."

Kendi gömleğinin düğmelerini açıp omuzlarından indirdiğinde gülümsememi engelleyemedim. Göğsünde bir tutam siyah kıl vardı ve karnı sağlandı ama asıl önemli olan kollarıydı. Kalçalarımı kavrayıp beni sıkıca tutarken kollarının gerginliği.

Kesinlikle inanılmazdı.

Daha sert iterken bağırdım, çünkü acıyordu. Gerçekten acıttı.

"Aferin kızıma," dedi ve ben de almam için ellerimi yumruk yaptım.

Başparmağı klitorisime dokundu ve tekrar haykırdım.

"Ve biraz daha," dedi ve tekrar içeri itti.

Çok sıcaktı. Çok gergindi. Her küçük hareket çok acı veriyordu.

Baskı o kadar sertti ki gözlerim yeniden sulanmaya başladı.

"Güzel kız," dedi bana ve sözlerine bayıldım. "Çok güzel bir yeteneği olan güzel bir kız, hepsi benim için."

Bunun benim için olduğu kadar onun için de bir hediye olduğunu düşünmesine çok sevindim, çünkü bu yıllardır istediğim her hediye idi. Şu anda bile bunu aldığıma inanamıyordum.

Ve sonra hissettim.

İçimde ani bir sızı hissettim ve sonuna kadar battığında uzun bir inilti çıkardım ve tüm vücudum gerildi, onu almak için mücadele ettim.

Ağrıyordu, gergindi ve sanki karnıma kadar girmiş gibi hissediyordum.

Vücudunu benimkinin üzerine bıraktığında kendimi zor tutuyordum. Bana bir öpücük verdi, ama bu seferki farklıydı, dudaklarımda çok nazikti. Bunun anlamı çok iyiydi.

Gözlerimi kapattım ve o ana tutundum. Beni önemseyen ana. Yıllar önce yatak odamda bana bir hikâye okuyan adam olduğu ana. Hâlâ benimle gurur duymasını istediğim adam olduğu anı.

Kalçalarını hareket ettirirken beni öpmeye devam ediyordu ve ben de

aldım. Hepsini aldım. Hepsini istedim.

İticileri o kadar sabit ve güçlüydü ki, ağrıyan amım bile onlara göre hareket etmeye başladı. Canım yanıyordu ama çok doğru geliyordu. O kadar doğaldı ki, kendi hareketlerime engel olamıyordum.

"İşte bu," diye fısıldadı, ağzı hâlâ benimkine çok yakındı. "İşte benim için azgın küçük bir kız. Bana ne kadar istediğini göster."

Ben de öyle yaptım.

Bunu ne kadar istediğimi ona gösterdim. Gözlerinin içine baktım ve kendimi onunla eşleştirmek için hareket ettirdim ve aldım. Hepsini aldım.

Kendini kaybeden o olana kadar devam ettim. Sarsılan, tıslayan ve bir arada tutmak için mücadele eden o olana kadar.

Ve sonra içimde şiştiğini hissettim.

Güzel bir sertlik kabarması.

Onun sıcaklığını hissettim ve gelmekte olduğunu anladım. İçime geliyordu. İstedğim her şey bir anda olmuştu.

Hediyesini içime pompalarken sahip olduğum her fanteziye sahipti. Yüzündeki ifade büyüleyiciydi. Omuzlarındaki gerginlik bir rüyaydı.

Nefes alış verişlerinin ve itişlerinin hızlanması benim en büyük fantezimdi. Kontrolünü kaybedip beni o kadar sert bir şekilde içine alması dünyadaki en büyük dileğimdi.

Ve sonra işi bitti.

Nefesini tutarken alnı benimkine değiyordu ve siki hâlâ içimdeydi. Zonkladığını hissedebiliyordum.

"Sen gerçekten harika bir kızsın, Faith," dedi. "Bunu çok güzel karşıladın."

Çekilip kendini dikleştirdiğinde irkildim ve bakışları doğrudan bacaklarımın arasındaydı, parmakları keşfediyordu.

Ancak dirseklerimin üzerinde doğrulduğumda kanın kırmızısını kendim görebildim. "Seni gerçekten aldım," dedi. "Artık küçük masum bir bakire değilsin."

Sırtmamı engelleyemedim.

O haklıydı. Artık masum küçük bir bakire değildim.

Yetişkin biriydim. Bir kadın. *Onun* kadını. Henüz bilmesene bile.

ON ALTINCI BÖLÜM

MILES

Güzel fetihimin ayağa kalkmasına yardım ederken içimden pişmanlıktan başka bir şey geçmiyordu. Kalçaları kanla kırmızıya boyanmıştı - kurban edilmiş masumiyetinin bir kanıtı ve cidden ilahi bir şeydi. Bunu ondan alan adam olmak büyük bir onurdu.

Parmakları benimkileri kavrayıp sımsıkı tutarken o kadar doğru bir his veriyordu ki, onu duş alması için üst kata çıkarmak en doğal şey gibi görünüyordu. Ama görünüşe göre benim için olduğu kadar onun için de öyle değildi.

Sanki ilk dayağını yedikten sonra Faith Martin değil de tavşan deliğinden aşağı yuvarlanan Alice Harikalar Diyarı'ndaymış gibi gözlerini etrafta gezdiriyordu ama bu beni daha da gülümsetti. Beni daha çok gülümsetti.

Duşu çalıştırıp akıtmaya başladığımda aramızda garip bir enerji vardı, sadece yeni kıpırdanan aletimde değil, derinlerde de uğuldayan eşsiz bir vızıltı.

Bu başka bir şeydi. Henüz tam olarak kavrayamadığım bir şekilde heyecan verici bir şey. Ne olduğunu tam olarak anlamasam da elimde tutmaya ve sağlamaya aç olduğum bir şey.

Düşüncelerimin ne kadar rastgele döndüğünü fark ettiğimde kendi kendime biraz güldüm ve tatlı küçük kızım da benimle birlikte güldü.

"Ne oldu?" diye sordu, zaten kıkırdamasına rağmen. "Komik olan ne?"

Omuz silktim ve onu duş kabinine doğru çağırdım. "Sadece anın tadını çıkarıyorum," dedim ve bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu.

"Bunun gerçekten olduğuna hala inanamıyorum," dedi yaklaştığında ve işte yine oradaydı. Dürüstlüğündeki o güzel masumiyet. "Bana doğum günü hediyemi verdiğine hâlâ inanamıyorum."

"Belki o küçük amcığa birkaç kez daha vurduğumda bunun gerçekten olduğuna inanırsın," dedim ve suyun altında yarı yolda durdu. "Ne?" diye sordum. Sorguladım. "Bu duraklama da neyin nesi?"

Cevap karşısında tereddüt etti, yanaklarında o mükemmel, küçük, alametifarikası olan kızarıklık tazelendi. "Söyle bana," diye tekrar zorladım.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda o kadar emin değildi ki. Ve orada daha fazlası vardı. Sinirlerin arasından bana doğru yanan bir tür umut.

Kahretsin, onun tatlı yüzündeki umudun bana geri dönmesini nasıl da seviyordum.

"Ben sadece..." diye başladı. "Bunu tekrar... yapacağımızdan emin değildim... İsteyeceğinden emin değildim... Yani, daha önce hiç yapmadım ve berbat olabilirim ve ben -"

Pantolonumu indirdiğimde konuşmayı kesti, arkasından içeri adım attığımda gözleri büyüdü ve işte aramızdaydı, aletim dimdik duruyordu ve ikinci raunda hazırды. Ama ben bunun için girmemiştim. Henüz değil.

Akıntı onu yutana kadar akıntının altında ona rehberlik ettim ve sonra yüzünü kendime doğru eğdim.

"Mükemmeldin," dedim ona ve bunda ciddiymdim. "Kesinlikle mükemmeldin. Olabilecek en lezzetli küçük kız."

Şampuanı alıp saçlarını sabunlamaya başladığımda hâlâ övgülerimi sindirmeye çalıştığı belliydi. Onu istediğim her şekilde konumlandırımdı, onu köpürtürken nefis küçük formunun şeklinin tadını çıkardım. Artık büyük bir kız olmasına rağmen, bana karşı hala minyon bir sevgiliydi. Oh, ne kadar mükemmel bir hazine, almak için olgunlaşmış.

"Sen de mükemmeldin," dedi yüzü bana dönükken. "Gerçekten mükemmel, Bay Lindon."

"Teşekkür ederim Bayan Martin, ilk deneyiminizden keyif almanıza sevindim." Başparmağımı yaka kemiğinde gezdirirken biraz gülüyordum. "Ve bana Miles demeye başlamanın zamanı gelmedi mi sence de?"

Bunun üzerine gerildi, sanki bu ona dağıttığım taç mücevher tarzı onurlardan bir başkasıymış gibi.

"Miles?" diye tekrarladı. "Sana Miles diyebilir miyim?"

Şakağına bir öpücük kondurdum. "Ofiste pek değil ama dışarıda kesinlikle yapabilirsin." Gülümsemem teniyle buluştu. "Ben aksini söylemedikçe tabii ki."

"Ofis dışında mı?" diye tekrarladı ve sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Yani gerçekten bir çıkış yolu olacak mı?" Omzunun üzerinden bana bir bakış fırlattı. "Yani bunu tekrar mı yapacağız?"

Kızın heyecanı taşaklarımı o kadar sertleştirmişti ki. O mükemmel küçük amcığı germeden önce ellerimi ondan çekmek zorunda kaldım ve bunun yerine kendimi sabunlamayı tercih ettim.

"Gerçekten bunun tek bir karşılaşma olmasını mı bekliyordun?" Soruyu tekrar ona çevirerek sordum.

Vücudumu aletimin üzerinde yıkarken gözleri ellerimdeydi. "Düşündüm ki... Düşündüm ki belki de sadece bana gösteriyorsundur... sadece ilk sefer için..."

"Lanet olası ellerimi senden uzak tutamayacağım," dedim ve sesim yine pisliğe dönüştü. "Mücadele ettim

İlk seferki kadar olmasa da, şimdi o güzel küçük külotun altında beni neyin beklediğinin tamamen farkındayım. İnanın bana, baştan çıkarma konusunda bambaşka bir seviyeye geldim." Ona en güzel sırtışıımı gösterdim. "Eminim ki bu senin de iyice boku yediğin anlamına geliyor, tatlım. Sadece beni o lezzetli yarığından uzak tutmaya çalış."

Yüzü. Ben kendimi ona doğru iterken onun lanet yüzü.

Sikim karnına dayanmış, sertçe bastırıyordu. Su, ikimizi de tutan müthiş bir buhar seliydi.

"Gece daha bitmedi bile," dedim ona. "Yakınından bile geçmedi. Alt kattaki o küçük mücevherden sonra seni eve, annene, babana ve o güzel pembe odana göndereceğimi mi sanıyorsun? Pazartesi sabahı ofis açılmadan önce seni bir fincan çay ve vedalaşmayla uğurlayacağımı mı sanıyorsun?"

"Bilmiyorum..." diye kekeledi suyun üzerinde. "Ne istediğini gerçekten bilmiyorum..."

Her zaman bir tezat oluşturunuyordu. İş yerindeki yetenekli, keskin, kendine güvenen, antika dünyasının dönmesine yardımcı olma konusunda çok sağlam bir kavrayışa sahip genç kadın ve bu. Çok tatlı, çok narin, çok masum bir kızdı, her ne kadar az önce masumiyetini yerle bir etmiş olsam da.

"O güzel küçük amcığınızı istiyorum," diye homurdandım. "Sana, olmak için can attığın o pis küçük orospu gibi sikime binmeyi öğretmek istiyorum. O küçük güzel götünün kalın parmaklarımin etrafında gerilmesini ve sikim için söz vermesini istiyorum. İşte istediğim *bu*."

Bana karşı kıpırdandı. Nefes alışının hızlandığını hissettim. Aletim aramızda nasıl da kabarmıştı.

"İnan bana Faith, senin o bedenle yapmak istediğim bir sürü şey var. Sen Yakında hepsini keşfedeceksin. Ve sonra bana kaç tanesini vermeye hazır olduğunu keşfedeceğiz."

"Hepsini," dedi, hiç duraksamadan. "Hepsini sana vermeye hazırım. Her şeyi." "Bu cesur ifadeye ne kadar güveniyorsun," dedim, bu zıtlığın nasıl sallandığını bir kez daha severek.

"Ciddiyim," diye ısrar etti. "Sana her şeyi vermek istiyorum... Miles."

"Bu çok tehlikeli bir söz," dedim ve sırtarak ondan uzaklaştım. Arkasından uzanıp suyu kapattığımda bana öyle sert bakıyordu ki. Önce ben çıktım ve onu sarmak için bir havlu aldım, o da büyük adımlarla bana katıldı ve küçük bir kız gibi kendini kumaşın içine attı.

Yine tam bir tezat.

Kalçalarıma bir banyo çarşafı geçirirken gözleri bana sabitlenmişti.

"Gerçekten ciddiym," diye tekrarlardı. "Sana gerçekten her şeyi vermek istiyorum." Saçlarıımı yüzümden geriye doğru düzeltiltim ve banyonun kapısını açtım.

"Ve gerçekten sana gece geç saatlerde kadeh kaldırmak istiyorum," dedim ve onu sahanlığa doğru işaret ettim.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

Hiç de beklediğim gibi değildi. Bay Lindon'un - *Miles*'ın - mutfak ünitelerine yaslanmış, kabarık bir bornoza sarınmış ve ekmek kızartma makinesinden taze tereyağlı kızarmış ekmek yerken hala buna gerçekten inanmakta zorlanıyordum.

Bütün gün çılgınca hayaller kurdum ama bunlar hayal değildi. Gerçektir, buradaydı ve yaşıyordu ve ciyaklamamak, etrafta zıplamamak ve bugün büyük kazandığım için şanslı yıldızlarıma şükretmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

Bugün gerçekten büyük kazanıyordum. Büyük kazanıyor ve büyük götürüyordum. Hassas yerlerim hâlâ çok hassastı, o kadar ağrıyordu ki kalçalarım bornozumun altında güzelce yayılmış duruyordu ama her şeyi yeniden yapmaya hazırdım. Her şeyi tekrar yapmaktan daha çok istediğim bir şey yoktu.

Kızarmış ekmekten bir ısırık daha alırken sırtıyordum ve elindekini bırakıp kahvesinden bir yudum alırken beni izlediğini hissedebiliyordum. Benimki hâlâ dokunulmamış bir şekilde tezgahın üstünde, yanımdaydı.

İkimiz hakkında gittikçe daha belirgin hale gelen tuhaf şey buydu, ikimiz de bu çılgın dinamikte, bir sarkaç gibi ileri geri sallanıyorduk.

İkimiz de birbirimize çok zıt iki yöne sahiptik. Ben kızaran, sinirlenen ve aptalca heyecanlanan küçük Faith ve hızla büyüyerek genç bir kadın olan büyük kız Faith'tim. Müzayedeci olmak, işinde söz sahibi olmak ve Bay Lindon'un yetenekleriyle gurur duymasını sağlamak isteyen genç bir kadın.

O, gözlerindeki şehvetle kaynayan, beni yakıp kavuran kirli emirler yağdıran, düşünceli Bay Lindon'du. O, ofisteki güçlü Bay Lindon'du, açık artırma çekicini indirirken çok güçlüydü ve her zaman çok kontrollü, her zaman doğası gereği hükmeden adamdı.

Ama sonra o Miles oldu. Karşımda duran ve bana tost yapan adam. Kahkahalarımınla birlikte gülen ve küçük bir kızken bana karşı çok ama çok nazık olan adamdı. Komik ve verici, beni sıkıca saran kocaman güçlü kolları olan.

Daha önce gerçekten düşünmediğim tek şey, bir adamın bu iki yönünün ne kadar iyi uyuşabileceğiydi

tek bir bedene.

Onun durumunda delicesine mükemmel bir vücut. Çünkü öyleydi. Delicesine mükemmel. O kadar mükemmeldi ki, sırf tostumu yemeye odaklanabilmek için onun da bir bornoza sarınmış olmasından rahatlamıştım.

"Gece geç saatlerde bir şeyler atıştırmayalı uzun zaman oldu," diye yorum yaptı ve ben de başımı salladım. Kesinlikle öyleydi.

"Bazen bebek bakıcılığı yaptığın ve annemle babam dışarı çıktıktan sonra aşağı inmeme izin verdiğin zamanları hatırlıyor musun?"

"Nasıl unutabilirim ki?" diye sordu ve yüzündeki gülümsemeyi çok sevdim. "Bana televizyonda izlettiğin saçmalıklar beynimde yara açtı."

Hatırladıkça kıkırdadım. "Gerçekten seviyordun, sadece sevmiyormuş gibi yapıyordun."

"Sevimsiz yarışma programlarından hâlâ bıkmış durumdayım," dedi. "Neyse ki bu hayat için kotamı doldurdum."

"Peki ya antika gösterileri?" Dürttüm. "Beni onlara başlatan sendin. Birçoğunun üzerinde antika yüzü olan sevimsiz yarışma programları olmadığını söyleyemezsin."

Başını öne eğdi. "Haklısınız, ama içinde koleksiyon bulunan her şey *sevimsiz* özelliğini geçersiz kılar."

O zaman bu adama ilk başta bu kadar aşık olmamın nedenlerinden birini hatırladım. Eğlenerek sırtırtırken gözlerindeki parıltıydı bu. Aptalca bir sohbette bana katılırken sesindeki sıcaklıktı.

Bu oydu. Bay

Lindon. *Miles*

Lindon.

Küçük kız dünyamda büyük bir kaya olan ve ergen dünyamda kirli bir arzuya dönüşen adam.

Gerçekten, gerçekten benim ilkim olan adam. Beni sahiplenen

adam. Buna hâlâ inanamıyordum.

Bana bir dilim daha tost teklif etti ama ben zaten doymuştum ve *teşekkür* ettim *ama hayır*. Bu evde yıkanmak, beslenmek ve çılgınca mutlu olmak harika bir duyguydu. Keşke hiç ayrılmak zorunda kalmasaydım. Günlerimin geri kalanında bir saniye bile düşünmeden burada evimde olabilirdim.

"Bu kadar çabuk büyüdüğüne gerçekten inanamıyorum," dedi. "Artık kocaman bir kız oldun."

Gözleri yine o şehvetle parlarken hiç de öyle hissetmiyordum. Kendimi onu memnun edebileceğim her yolu göstermesi gereken küçük, pis bir kız gibi hissediyordum. Sadece derslerin geleceğini umuyordum.

Yaptığı kahve çok lezzetliydi, babamın tembel Pazar sabahları için sakladığından bile daha

gösterişliydi. Gecenin geç saatlerinde kahve içmek gündüzün doğal düzenine aykırıydı ama

Nedense yakın zamanda uyuyamayacağımızı hissediyordum.

"Gece senden kaçmak üzereyken kafein her zaman iyi bir arkadaştır," dedi, sanki tam kafamın içindeymiş gibi.

"Ve bu olacak mı?" Ben zorladım. "Gece benimle birlikte kaçacak mı?" Kalkık kaşları ilahiydi. "İç de sana göstereyim."

Kahvemi bitirip fincanımı bulaşık makinesine bırakırken karnımdaki kelebekler yeniden uçuşmaya başlamıştı. Işıkları kapatıp bana üst kata çıkmamı işaret ettiğinde nefeslerimi zorlukla sabit tutabiliyordum.

Onu arkamda hissedebiliyordum. Onun sıcaklığını. Onun gücünü. Aramızdaki gerilimi hissedebiliyordum. Bedenler arzuluyordu.

Cesetlere ihtiyaç var.

Çünkü ihtiyaçları vardı. On altıncı partimden beri ihtiyaçları vardı ve ben bunu biliyordum. Her zaman biliyordum.

Benden daha çok mücadele ediyordu ama belki şimdi... sadece belki... O kadar ilerisini düşünmeye bile başlayamıyordum.

Beni yatak odasına doğru yönlendirdiğinde tüm vücudum canlanmıştı. Yatağı kocaman ve yüksekti, soluk gri nevresimler ve büyük ağır yastıklarla çok temiz ve klasikti. Dolapların önünde bir duvar dolusu ayna vardı ve o... biz... olduğumuzda ne kadar çok şey görebileceğimi düşünmek içimi gıdıkladı.

Bununla birlikte bornozu omuzlarımdan sıyırdı ve beni onların önüne doğru yönlendirirken kalbim deli gibi çarpıyordu. Çok çıplaktım. Duşta köpükler ve buhar altında ona yakın olduğum gibi değil. Bu farklıydı. Yatak odasının ışığı tepemdeydi, gecenin ortasında parlak bir ışıltıyla ağırlaşmıştı. Yansıma bana doğru döndüğünde çok solgun ve çıplak görünüyordum ve o arkamda yükseliyordu, bornozunu çıkarıp yana bırakırken çok güçlüydü.

"Ne kadar güzel bir kız," diye fısıldadı ve yansımamda nefesimin kesildiğini gördüm. "Öyle güzel bir kız ki beni aldığında kendini çok iyi hissedecek."

Onun sözleriyle klitorisim çok sert bir şekilde kıvılcımlandı. Düşünmeden sıktım ve canım acıdı. Bir acı. İyi bir ağrı.

Dudaklarını omzumda gezdirmek için eğildiğinde aynada gözlerimle buluşma şeklini sevdim. Tüylerim diken diken oldu. Benim de tüylerim diken diken olmuştu. Yansıma bana onları da gösterdi.

"Lütfen..." İnledim ve ne istediğime dair hiçbir fikrim yoktu. Sadece onu. Sadece onu. "Yatağa çık,"

dedi ve ben de dinledim. Hemen tırmandım.

Aleti elindeydi ve bana katılmak için hareket ederken sırtışı saf pislikti.

"Sana çok şey öğreteceğim küçük kız," dedi ve kalbim daha da hızlı çarpmaya başladı.

"O küçük amcığın güneş doğmadan önce öyle bir fişkırarak ki." Yalan söylemediğini biliyordum. Sözleri beni cehennem kadar ateşli ve azgın yapmıştı.

Beni bir şekilde pozisyona çekmesini ve onu almak için beni düz bir şekilde sabitlemesini bekledim, ama yapmadı. Başını yastıkların üzerine koyarak sırt üstü yattı ve inanılmaz bir şekilde uzanmış, kendinden emin görünüyordu. İnanılmazdı. Bakışları beni döndürmeye yetti, ne halt edeceğime dair hiçbir fikrim yoktu. Hakkında fikir sahibi olduğum tek şey ne kadar çok istediğimdi.

"Bana sikim için ne kadar aç bir kız olduğunu göstereceksin," dedi ve eli amımı acıtacak kadar yavaş çalışıyordu. "Bana ne kadar iyi bir kız olduğunu göstereceksin, ne zaman ne söylenirse onu yapacaksın."

"Ben iyi bir kıyım," diye onu temin ettim ve dizlerimin üzerinde daha da yaklaştım.

"O tatlı amcığın hâlâ yediği darbeyi hissediyor olmalı," dedi ve ben de başımı salladım, parmaklarım içgüdüsel olarak oraya kaydđ.

"Acıyor," dedim ona. "Acıyor ama güzel. Bunu alacağım. Ne verersen alacağım."

Bunun üzerine bir inilti çıkardı, iyi bir inilti. Kaburgalarımnda hissettim. Gururu.

"Bakalım o zaman," dedi ve tımanmam için kollarını açtı. Onun üzerine.

Beni üzerinde istedi.

Ona sarılmak için yaptığım en garip hareketti. Ağırlığımı azalttığımda kendimi dengesiz hissettim, vücudum tüm kıvrımları ve eğimleriyle tam olarak sergileniyordu. Eminim ki bu beni daha da gergin, boyundan büyük işlere kalkışan küçük bir kız gibi gösteriyordu ama o bundan hoşlanıyor gibiydi. Belki de sadece üzerimden çıkardığı okul üniformasının masumiyetinin yerini almaya yarıyordu.

"İşte benim kıyım," diye fısıldadı ve ellerini kalçalarımaya koydu.

Bu sözlerinde ciddi olduğunu umuyordum, çünkü haklıydı. Ben onun kızydım ve hep öyle kalacaktım.

Elini bacaklarımın arasına soktuğunda nefesim kesildi. Başparmağı güzel bir noktaya sıkıca bastırdı ve üzerinde çalıştı. O kadar iyi çalışıyordu ki daha fazlasını istemek için kalçalarımı daha da açmak zorunda kaldım.

"İşte böyle," diye teşvik etti. "Bırak o amcık seni yönlendirsin."

Kalçalarımı salladım ve başımı arkaya eğerek ağırlığımı arkama vermeye cesaret ettim. Aletinin sertleştiğini biliyordum, yaklaştığını hissedebiliyordum. Ve yine çok büyük hissettiriyordu. Her şeyi baştan almayı hayal etmek için çok fazla.

"Beni ne kadar istediğini göstereceksin," dedi ve ben de başımı salladım.

"Lütfen..."

Ağrım vardı ama umurumda değildi. Klitorisim kendini tutmadan kendi melodisiyle dans ediyordu ve ben bunu istiyordum. Hem de çok istiyordum.

Aletini dik konuma getirdiğinde vücudum kendi kendine hareket etti. Sorgulamadan kendimi yukarı çektim ve başını karnımda hissettiğimde bir inilti çıkardım.

"Göster bana," dedi tekrar ve gösterdim. Kendimi dizlerimin üzerine kaldırdım ve kendini altımda konumlandırdı ve ben de yaptım. Amıma karşı körleşene kadar kendimi alçalttım ve ağırlığımı aşağı bastırmak zorunda kaldım, beni açmaya başladığında irkildim.

"Al şunu," dedi. "İyi bir kız gibi al."

Kendimi onun sikine doğru zorlarken gözleriyle buluşuyordum. Çok acıyordu. Gerçekten acıyordu. Öyle ki mırıldanmaya başladım ve biraz aşağı inince durdum.

Başparmağı klitorisimi okşamaya devam ediyordu ve ben bunu istiyordum. Canım acısa bile istiyordum.

"İyi küçük kız," dedi tekrar ve ben de iyi bir küçük kız oldum. Çığlık atmama neden olsa da sikiinin üzerine düştüm ve beni o kadar gerdi ki onu karnımda hissedebiliyordum.

O pis gözlerle amıma bakarken gülümsememi engelleyemedim.

"Şimdi bana bin," dedi ben yerleştiğimde. "Bana tatlı küçük bir sürtük gibi horoz için ne kadar azgın olduğunu göster."

Yine acıyordu, daha da kötüydü, ama üzerinde aşağı yukarı hareket etmek kolaydı. Amım gerilmişti ama ıslaktı. Damlıyor, istiyor ve daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum.

Daha fazlası için çok açım.

"Sür beni," dedi tekrar ve bu sefer benimle buluşmak için kalktı. Çığlığını tutamadım. Ve sonra yaptım. Her şeyimi verdim.

Kalçalarım küçük bir kızken ata binme derslerindeymişim gibi gerildi. Ritmi buldum ve ittim, akışımı bulduğumda homurtularına uymak için inledim.

Göğüslerim zıplamaya başladığında hazırды, elleri tuttu ve sıkıca sıktı ve bu beni sersemleten karışımdaki başka bir his akışıydı.

Acıdı.

Oh kahretsin, nasıl da acıdı.

Ağrıyordu, geriliyordu, zorlanıyordu ve sanki beni parçalıyormuş gibi hissediyordum ama daha fazlası vardı. Daha derin bir şey. Yük alan bir baraj gibi içimde bir şeyler birikiyordu.

Daha önce böyle bir baskı hissetmemiştim. Bu farklıydı. Genelde klitorisimi hızlı ve keskin bir şekilde ovuşturduğum gibi değildi. Bu daha yavaş, daha acımasızdı.

Beni ele geçirdiğinde aklımı kaçırarak kadar, yukarı aşağı çarpıyor ve ele geçirilmiş kirli bir kız gibi ağlıyordum.

"İşte bu," dedi. "Becer beni prenses. Sik beni!"

Patlama hem kafamda hem de geri kalan her yerimde oldu. Dalgalar içimde dalgalanırken

Başımı arkaya attım ve benden istediği sürtük gibi inledim. Ama bu onun için değildi. Yakınından bile geçmiyordu.

"Aferin kıızıma," diye tekrar cesaretlendirdi ve ben de onun çözüldüğünü hissedebiliyordum, öyle bir güçle içime geri dönüyordu ki, acısına dayanmak için dişlerimi sıkıyordum.

Ama bu artık umurumda değildi. Zevk, acıdan çok daha ağır basıyordu.

Dlnn içime fişkırması dileyebileceğim en büyük dld. Hissini çok sevmiştim. Derinliğini. Homurdanması, kfretmesi ve beni doldurması.

O nefesini tutarken ve ben de kendi nefesimi tutarken kendimi yeniden canlı hissettim.

Adrenalinden tamamen sersemlemiştim. "şu aynada kendine bir bak," dedi ve omzumun üzerinden baktım.

Böylesine muhteşem bir adamın üzerinde harika görünüyordum. Yanaklarım kızarmış, gözlerim kocaman açılmıştı ve hâlâ çılgınca nefes alıp veriyordum ama bu öyle bir tabloydu ki.

Gördüğüm en güzel fotoğraftı.

Bileklerimden tutup beni üzerine çektiğinde bunu beklemiyordum.

Beni bir anda kollarına aldı, alnıma bir öpücük kondururken sıkı sıkı tuttu ve bizi yatak örtülerinin altına götürdü.

Yatak odasının ışığını kapattığında gün ışığı pencereye vuruyordu ve ben onu yanımda görmeyi seviyordum. Yüzünün gölgeleri çok ilahi.

"şimdi biraz uyu ufaklık," dedi. "Sabah için zinde olman gerekecek."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILES

Sabah ışığında gözlerimi açtığımda onun narin parmaklarının sikimi sıkıca kavradığını görmek mutluluk vericiydi.

Kalçalarım zaten hareket ediyordu, yarı rüya halinde, daha fazlasını istiyordum ve işte o vermeye hazırdı. Benim küçük tatlı prensesim, o kocaman mavi gözleriyle, aynı anda hem çok gergin hem de çok yaramazdı.

Tek kelime etmedi, sadece bana bakmaya devam etti, aletimi çalıştırmaya konsantre olurken dudakları hafifçe ayrıldı.

Kız gerçekten de bir sirendi. İştahlı küçük bir sürtük. O acıyan küçük yarığında şimdiden çok daha fazlasını arzulayan küçük, pis bir sürtük.

"Bir kez daha yemek ister misin?" diye sordum ve ses tonum fısıltıdan öteye geçmiyordu. Gülümsemesi melek gibiydi. Tanrısalıdı.

"O zaman ön tarafına dön ve bana o kışını göster," dedim ve yan tarafıma yuvarlandım.

Yoluna devam etmesine yardım ettim, yüzünü altındaki yastıklara güzelce ve sertçe bastırdım ve solgun küçük kıcı bana çok doğal bir şekilde geldi, çok fazla şey için çok istekliydi.

O güzel popoya okkalı bir tokat indirdiğimde bir çığlık attı. "Yaramaz kızlar iyi bir şaplak yer," dedim ve nefes alış verişi hızlandı. "İyi olacağım! Uslu duracağım, söz veriyorum!"

Bir inilti çıkardım, pembeleşen kık yanağını ıslatırken sikimi elimde oynattım. Evet, bu küçük yaramaz kaltağı bol bol cezalandıracaktım.

Ama bugün değil.

Bugün kartlarda başka pis zevkler de vardı.

"Ne kadar lezzetli, acıyan bir amcık," dedim ve o da yastıklara doğru başını salladı. "Bunu hissedeceksin

arkadan çok sert."

Kolumu karnının altından geçirip kalçalarının arasına sokmak büyük bir zevkti. Elimi o çaresiz klitorisine bastırdığımda titremesi taşaklarımın zonklaması için yeterliydi.

"Nefes al," dedim ona, sonra sikimin başını o yarığa doğru bastırdım.

Derinlere doğru ilerlerken kıvranıyordu ve canının yandığını biliyordum. Onu geniş ve çiğ bir şekilde gerdiğini ve tüm lanet gün boyunca sonuçlarını hissetmesi için fazlasıyla yeterli olduğunu biliyordum, ama geri çekilmedim.

Yapmak istediğim son şey böylesine kirli hazinelerden uzak durmaktı.

Onun masumiyeti başımı döndürüyordu, şimdi bile o kirazı patlatmışım. Beni almak için çırpınışının heyecanı, kendi ihtiyaçlarımın sonuna kadar gitmem için yeterliydi.

Kahretsin, benim için gerilmesini nasıl da istiyordum. Benim için gerilmesini. Daha fazlasını almak için kendini o kadar geniş açarken canının yanmasını.

"Ow," diye bağırdı. "Ah, ah, acıyor..." "Sana

ne verildiyse onu al," dedim ona.

Kalçalarını birbirinden ayırdım ve daha da derine indim. Tekrar inledi, nabzımı hızlandıran bir dizi küçük miyavlama.

"İyi bir kız gibi klitorisiyle oyna," diye tısladım ve elini benimkinin yerine koyması için yönlendirdim.

Önümdeki manzara karşısında ağzım sulanmaya başlamıştı bile, gözlerim daha o şımarık küçük popo yanaklarını güzelce ve genişçe açmadan onu yalayıp yutuyordu.

Bu, uzun bir süre boyunca tadını çıkaracağım bir andı.

Parmaklarım o yanakları yavaşça araladı. Güzelce yavaşça. Ve işte oradaydı, her bir parçası beklediğim değerli mücevherdi. Aletimi altındaki güzel pembe yarığa sokarken o büzülmüş küçük delik bana göz kırpıyordu.

Uzun bir tükürük dizisini o küçük halkaya çok güzel bir şekilde damlattım, sıkı küçük daireler çizerek güzel ve ıslak bir şekilde ovaladım. Sonra başparmağımı tam hedefin üzerine bastırdım, bir anda nasıl gerildiğine, sıkıca kenetlenmesine bayıldım.

"Bir sonraki kirazım patlayacak," dedim ona ve o küçük halka daha sıkı

sıkıldı. Başparmağımı güzel ve sabit bir şekilde içeri itip sonuna kadar

batırdığımda nefesi kesildi. "İyi bir kız gibi klitorisiyle oynamaya devam

et," dedim.

Başparmağımı derine soktum, o pis küçük kanalın sıcaklığını seviyordum ve sonra onu açtım, onu daha gevşek ve daha gevşek zorladıkça daireler genişledi ve benim için inledi. Gergindi.

Lezzetli bir gerginlik.

Daha fazla tükürük akıttım ve onu daha sert çalıştırdım ve sikim o acıyan amcığın benim olduğunu iddia etmeye devam etti.

her itişte.

Her hamlesiyle benimdi. Her

nefeste benim.

Her tatlı küçük delik, kıvrım ve gülümseme. Her kıkırdama ve o tatlı küçük göğüslerin her zıplaması ve o pis kahverengi deliğin kendisine verilen her şeyi almak için güzelce gerilmesi.

O benimdi. Her şeyiyle. Sarı buklelerinden, narin ayak parmaklarına kadar. O nefis küçük vücudunun her bir zerresi benimdi.

Dışarıdaki dünyada bu kadar yasak olması çok utanç vericiydi.

Başparmağımınla göt deliğini güzelce ve yavaşça sikerken, "Bu iyi hissettiriyor," diye fısıldadı. "Ama sanırım tualete gitmem gerek... Sanırım gitmem gerek..."

Dürüst masumiyetin bir başka görkemli tadımı.

"Yapmayacaksın," dedim ona. "Sadece iyi bir kız ol ve sana verileni kabul et."

Başparmağımı iki kalın parmağımınla değiştirdiğimde ve onları sertçe çalıştırdığımda haykırdı. "O klitorisi çalıştır," dedim ve ritmi geri geldi.

Parmaklarım sikimle uyum içinde çarptı ve onu aldı. İnledi ve altında kıvrandı, ama iyi bir küçük kız gibi aldı.

"Kıcındaki sikimi iste," dedim ve bir miyavlama çıkardı.

"Bilmiyorum... Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Benden sikimi götüne sokmamı iste," dedim tekrar ve omzunun üzerinden gözlerimle buluştu.

Bakışları kesinlikle çok güzeldi. Muhtaç ama acıyor. Acılı ama çaresiz.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Lütfen kıcımı sik." "Daha

yüksek sesle," dedim. "Bunun için yalvar."

Gözleri benimkilerde kaldı. "Lütfen, Bay Lindon," dedi daha yüksek sesle ve doğal isim seçimi yüzünden neredeyse amına boşalacaktım. "Lütfen kıcımı sakin."

Ben onun hırpalanmış amından çıkarken sertçe inledi ve parmakları klitorisini çalıştırmaya devam etti.

Aletim onun am suyuyla kayganlaşmıştı ve büzülmüş küçük halkasına bastırdığımda parlıyordu.

"Oh Tanrım, oh Tanrım..." diye fısıldadı ve sinirleri muhteşemdi.

İçine girerken öyle mükemmel bir inilti çıkardı ki. Başını geriye attı ve sırtı gerildi, gerildi ve bu muhteşemdi.

Kız çok sıkıydı. Sikimi bir mengene gibi kavrayıp beni öyle bir sağıyordu ki

bunun için homurdanıyor.

İnlemeleri acı verici ama güzeldi. Gergin popo yanakları gösteri için görkemli bir sahneydi. Ve sonra değişti.

Yer değiştirdi.

Önce küçük kıpırtılar, sonra sığlaşan nefesler. İnlemeler derinleşiyor.

"Hoşuna gitti mi?" Ona sordum. "Kıcının ilk düzgün sikişinin tadını çıkarması?"

Kafasının karıştığını, ne hissettiğini anlayamadan zevk ve acı arasında savrulduğunu biliyordum. İnlemeleri cennet gibiydi. Sesi ilahiydi.

"Lütfen... lütfen daha fazla..."

Aletimin etrafında o kadar gerilmişti ki, o pis küçük halkası beni sertçe kavırıyordu.

"Seni dolduracağım," dedim ona. "Bu hoşuna gidecek, değil mi pis kız? Göt deliğin aç küçük bir orospu gibi beni sağıyor. Beni sağarak kurutuyor."

İnlemeleri çılgıncaydı, parmakları altında sertçe tıngırdıyordu ve ben hızımı artırıyordum, taşaklarım aşağıdaki tatlı amcığa yüksek sesle vuruyordu.

"Lütfen..." diye mırıldandı, sözlerinin hiçbir dayanağı yoktu ama bunun bir önemi yoktu.

Ona her şeyimi verdim. Küfürler, homurdanmalar ve şınavlar... Çok geçmeden o bakir göt deliğinin derinliklerine fişkırmaya başladım.

Serbest bırakılma dalgaları gelgitliydi, omurgama doğru akıyordu ve ona çarparken çılgınlığı zar zor kontrol altına alabiliyordum, kendi nefeslerim onunkilerle birlikte çılgınca koşuyordu, ikimiz de zirvelere tekrar tekrar tırmanırken çok yüksek uçuyorduk.

Sonrasında onun üzerine yığıldım, aletim hala derinlerde kasılıyordu ve o da nefes nefese kalmıştı, benim güzel küçük prensesim de benimle birlikte tükenmişti.

Saçları güzel bir sarı yuva gibiydi, dudaklarıma çok yumuşak geliyordu. Onu yan yatırıp benimkini onunkine sıkıca bastırđıęımda yanakları nemliydi.

Sikimi ondan çektiğimde yüksek sesle haykırdı ve kıcından pis bir sperm dizisi fişkırdı. Kalçalarımın üzerinde sıcak ve kaygan bir şekilde hissettim.

"Sen küçük güzel bir prenses ve mükemmel bir sürtüksün, ikisi de aynı anda, ikisi de benim için," diye fısıldadım kulağına.

"şimdi çok ağrıyacak," dedi ve o muhteşem kıkırdaması hemen ardından geldi.

"Gerçek doğum günü hediyesi almaya gittiğimizde daha da ağrın olacak," dedim ve yüzünü tekrar bana çevirdi.

"Gerçek doğum günü hediye mi? Bir tane bile var mı?"

Gülümsememi engelleyemedim. "Evet prenses, gerçekten bir tane var."

Yaşadığı şok bağımlılık yapmıştı. Yüzündeki şaşkınlık başımı döndürmeye yetmişti.

"Kalkalım ve gidip bakalım," dedim ve onu yavaşça ayağa kaldırdım.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

İNANÇ

Şoklar hiç duracak mıydı? Bundan şüpheliydim. Bu hızla olmaz.

Yine de bu kadar harika şoklar varken bir milyon tane daha gelse seve seve kabul ederim.

Yolcu koltuğunda, beni defalarca tüketmiş olan bir adamın idolünün yanında oturmak bambaşka bir hayal alemiydi. Çılgın ve harika bir hayal dünyası.

"Onlara mesaj mı attın?" diye sordu sokağın dışını işaret ederken, başımı salladım, telefonum hâlâ kucağымda, dışarıda giymeyi gerçekten beklemediğim pileli okul eteğimin üstünde sıkıca duruyordu.

"Evet, annem akşam yemeği için geri dönme konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söyledi. Beni sonra göreceğini söyledi." Başını salladı. Gözleri hâlâ yoldaydı. "Güzel. Biraz zamanımız olacak."

Kendi kendime gülümsedim. Çok geniş bir sırtış.

Bir süre kalacağımızı umuyordum. Cidden uzun bir süre.

Bu çılgın düzeneden asla bıkmazdım. Hayal ülkesi bana izin verdiği sürece sıkı sıkıya kapanırdım. Evet, lütfen.

Telefonum yanımda olmasına rağmen Holly'ye henüz cevap verememiştim, soru işaretleri ve ağzı açık emojiler arasında gezinirken aileme mesaj attıktan sonra cevap olarak "*Sonra konuşuruz, üzgünüm, hepsi harika*" demekten öteye gidememiştim. Baş parmağıyla onayladığında ahizeyi tekrar beklemeye aldım. Sonra tüm dikkatimi Bay Lindon'a çevirdim.

Miles.

Tüm dikkatimi *Miles*'a yönelttim.

"Gerçekten bana nereye gittiğimizi söylemeyecek misin?" Sorguladım. "Bir ipucu bile mi? Ufacık bir ipucu mu?"

Sırıtişına bayıldım. "Ufacık bir ipucu bile yok." Bana doğru baktı. "Bekaretini kaybettikten sonra ufacık göt deliğın nasıl hissediyor?"

Şimdi bu yeni bir taraftı. Miles Lindon'ın bu açık saçık konuşması, genel neşeli gevezeliklerle iç içe geçmişti. Bu yönünü çok ama çok sevmişim. Kukum bir boks ringinde on raunt aralıksız kalmış gibi hissetse de, yine de biraz çırpındı ve sıkmam için bana yalvardı.

Ufacık sorusuna yanıt olarak koltuğumda biraz kıpırdandım. Çok acıyordu. Kesinlikle. Erica Tate'in ofisteki orospu izdihamı gibi acıyordu aslında. Hemen yükselen keskin bir sızı. Ve sonra bir ağrı. Hemen yanındaki katliamla karışan bir sızı.

"Ağrıyor," dedim. "Ve bu en hafif deyiimiyle."

"Sanırım bugünlük karnınızı doyurdunuz. Şenliklerde ufacık bir pisliğe mola mı veriyorsun?"

Sesindeki kirli mizahı sevdim. Yüzümü kızarttı ve bana sırtarak karşılık verdi.

"Belki öğleden sonra bir mola veririm. Sadece aksiyona kısa süreli bir ara, tamam mı?" Hâlâ içgüdüsel olarak gergindim. Hala bunun onun için gerçekten devam eden bir eğlence ve oyun olduğuna dair kendimi çimdiklemeye hazırdım.

Ama kesinlikle devam

ediyordu. Gözleri çok canlıydı.

"Evet," dedi. "Kısa bir mola vereceğiz. Sadece sikimin bir süre nefesini tutmasını sağlamam gerekecek." Kalbim nasıl da çarpıyordu. Gerçekten yükseldi, sertçe çarpıyordu.

Beni istiyordu. Gerçekten, gerçekten beni istiyordu. Bütün deliklerimi açıp malların tadına baktıktan sonra bile.

Şehirden çıkıp otoyola girdiğimizde ve iki ilçe geçene kadar hala gülümsüyordum. Ne kadar yol aldığımızın bir önemi yoktu, hala varış noktamız hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama umurumda değildi.

Her zamanki gibi, taptığım adama bu kadar yakın otururken hiçbir şey umurumda değildi.

Kelebeklerim onun yanında her zamanki gibi çılgına dönüyordu, ama bugün onlarla birlikte bir heyecan da vardı. Heyecan ve ışıltı.

Radyo açıktı, hareket kıcıımı fena halde acıtmasına rağmen ayağımı yere vuruyordum ve mutluydum. Gerçekten mutluydum. Gülünç, delice, çılgınca, evrene haykırırcasına mutluydum.

Sola dönüp bir araba galerisine gireceğini işaret ettiğinde bunu gerçekten beklemiyordum. Dışarıdaki boşluklardan birine yanaştı ve motoru kapatırken bana yepyeni bir sırtış attı.

"İşte geldik, prenses Faith. Hedef doğum günü hediyesi," dedi ve ben neden bahsettiğini anlamaya bile başlayamadım. Çünkü hiçbir yolu yoktu... burada değil...

"Ne? Burayı mı kastediyorsun?!" diye sordum, o da başıyla onayladı.

"Evet. Burayı kastediyorum. Walters Oto Bayii. Hadi gidip doğum günü kızı için burada ne olduğunu öğrenelim, olur mu?"

Arabadan indiğimde tedirgindim, paltomu daha da sıkı sarıyor ve kimsenin üniformamdan bir iz bile görmemesini umuyordum.

Görünüşe göre bizi gerçekten bekliyorlardı, resepsiyondaki üç takım elbiseli kişi açıkça bizim gelmemiz için hazırlanmıştı.

"Bay Lindon," dedi içlerinden biri ve hemen oraya yöneldi. "Her şey hazır."

Rozetinde *Thomas Walters* yazıyordu, bu yüzden sanırım kurulumun ayrılmaz bir parçasıydı. El sıkıştılar ve Bay Integral bana bir gülümseme fırlattı ve sonra bizi arka tarafa yönlendirdi, ben de kıcı ağrıyan dilsiz küçük bir kukla gibi peşlerinden gittim. Gülümsüyor, ayak uyduruyor ve konuşmalarını dikkatle dinliyordum ama yine de ne düşüneceğimi bilmiyordum. Hayal etmeye bile başlayamıyordum. Çünkü cidden değil... cidden burada benim için bir şey olmasına imkân yoktu...

Ama sonra gördüm.

Ön bahçedeki küçük mor araba. Doğru gittiğimiz küçük mor araba.

Küçük mor araba, çocukluğumda en sevdiğim renkle aynı tonda ve Bay Lindon'un *küçük Faith* doğum günü kartlarını yemek masamın üzerine karaladığım renkteydi.

Ama bu mümkün olamazdı... Bu küçük mor araba benim için olamazdı...

"Mutlu yıllar!" Miles hemen yanındaki takım elbiseli Thomas'tan anahtarı aldı ve o da gülümsüyordu. İkisi de gülümsüyordu. Gülümsüyor ve arabayı işaret ediyorlardı, sanki bariz bir işaretmiş gibi ve ben bunu sindiremiyordum. Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum, tam da beni çıldırtacak renkte olan muhteşem küçük mor bir arabanın yanında duruyordum. Yıllardır hayalini kurduğum adam tarafından çiğ çiğ dövüldükleri için amım ve götüm zonkluyor, sızlıyordu.

Kendimi çimdikledim. Gerçekten kendimi çimdikledim. Çünkü bu çok çılgıncaydı. Hem de çok çılginca.

İç çekmeyle karışık bir kıkırdama hissettim, bu mutluluk gözyaşlarıyla karıştı ve elimi ağzıma götürdüm ve ne yapacağımı bilemedim.

Ve o da oradaydı.

Kolunu omuzlarıma dolamış, beni sıkıca tutuyordu. Ve ben hala inanamıyordum. Hala ne düşüneceğimi bilmiyordum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum..." Başardım. "Gerçekten ne diyeceğimi bilmiyorum..."

"Teşekkür ederim," dedi ve beni sürücü kapısına doğru yönlendirdi. Kapıyı açtı ve bana içeri girmemi işaret etti. "İçeri gir ve manzarayı izle."

Paltomun sıkıca sarıldığından emin oldum, sonra koltuğa kayarken yüzüm buruştu ve ellerim direksiyona vurdu, hala bunun gerçekliğini kontrol ediyordum.

Thomas Walters'a "Harika bir şey," dedi ve kendi araba anahtarlarını verişini izledim. "Eğer eve benden önce varırsanız lütfen bunları posta kutusuna bırakır mısınız?"

Adam başını salladı ve bazı evrak işlerinden bahsetti ama ben artık gösterge panelinin her tarafına bakıyor, hangi düğmenin nerede olduğunu bulmaya çalışıyordum. Miles ön cama vurdu, sonra parmağını kaldırarak *bir dakika* dedi ve içeri girdi.

Çılgınca.

Her şey tamamen çılgıncaydı.

Ön camdan onu izledim. Hareket edişini, ceketinin muhteşem kesimini ve grinin ışıktaki saçının koyuluğuyla nasıl bir tezat oluşturduğunu izledim. Arabanın sessizliğinde nefes alış verişlerim gürültülüydü ve kesinlikle uğultuluydum, Thomas ona bir sürü evrak imzalarken gözlerim ona sabitlenmişti.

Kendi başına dışarı çıkarken yine gülümsüyordu. Elinde bazı diskler vardı ve bunların acemi sürücü plakaları olduğunu anlamam bir anımı aldı. Durdu ve yanımdaki yolcu koltuğuna oturmadan önce ön ve arka tarafa bastırdı.

Anahtarları bana uzatırken elim titriyordu.

"Sen bir öğrencisin, değil mi?" diye sordu, beni şaşkın bulduğu belliydi. "Baban bana bir süre önce öğrendiğini söyledi."

Başımı salladım. "Evet, öğreniyordum. Aslında öğreniyordum. Ofiste çalışmaya başlayınca dersleri biraz bıraktım."

"Peki, tekrar devam etmeniz gerekecek, değil mi? Antikalar motor becerilerden öncelikli değildir, söz konusu sandık ne kadar görkemli olursa olsun."

Haklıydı ama ben bunu gerçekten düşünmemiştim.

"Hâlâ sınava girmem gerekmiyor," diyerek kendimi savundum. "Çok acil bir şeyi ertelemiyordum. Sadece yan çizdim."

"Ve şimdi diğer yöne doğru yan yatmak için çok iyi bir nedenin var." Emniyet kemerini bağladı ve bana da aynısını yapmamı işaret etti. "Bu bana ne kadar iyi olduğunuzu göstermek için mükemmel bir fırsat olabilir."

"Ne?" Ben sordum. "Benim sürmemi mi istiyorsun?"

"Eve senin götürmeni istiyorum," dedi. "Yolculuğun tadını çıkaracağım."

Yola çıktığımızda bunu söyleyeceğinden pek emin değildim. Ehliyet sınavımı geçmenin eşiğinde değildim.

"Emin misin?" Ben zorladım. "Daha çok yeni öğreniyorum..."

"Çok," dedi. "Şimdi motoru çalıştıralım ve bu gösteriyi yola çıkaralım."

Kontak anahtarını çevirmeden önce bir nefes aldım. Çok derin bir nefes.

Bacaklarım bükülmüş ve garip hissediyordum ve bu üstlerindeki popo ağrısından kaynaklanmıyordu.

"Bunu gerçekten yapamazsınız," dedim, biz ön avludan çıkmadan önce. "Bana gerçekten bir araba alamazsınız. Yani bu çok cömertçe, çok fazla."

Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Gerçekten de üst düzey bir spor araba değil," dedi. "Sevdiğini bildiğim bir renkte küçük, hoş bir motor. Derslerine devam etmek için bir teşvikin olması senin için iyi olacak."

"Evet, ama yine de," dedim ve trafiğe uygun bir ara vererek yola çıktım. Umarım gerçekten de eğitmenin söylediği kadar iyiydim. "Yine de çılgınca cömert. Bu bir araba. Gerçek bir araba."

"Ve eminim ki bunu çok iyi kullanacaksınız," dedi.

Ayağımı gaz pedalına hafifçe bastırırken hız sınırını aşmadığımdan emin oldum. Görüş alanımın yan tarafını yaktığını hissedebiliyordum, yola sabitlenmiş olmama rağmen gözlerim ona bir kez daha bakmanın peşindeydi.

Araba harikaydı. Kalbime şarkı söyleten küçük bir şeydi. Gerçekten benim olduğuna inanamıyordum. Yıllar boyunca bineceğim kendi küçük motorum.

On sekizinci yaşımı gerçekten iyi geçirmiştım. Bir çuval dolusu küçük hediyenin yanı sıra, Eric amcam üniversite için bana harika bir yazıcı almış, ailem de yeni bir dizüstü bilgisayara yatırım yapmıştı. Ama bu başka bir şeydi. Süper farklı bir şey.

"Teşekkür ederim," dedim sesimde gerçekten samimi bir tonla. "Bunun için çok teşekkür ederim." "Bir şey değil, tatlım," diye karşılık verdi ve onun sesinde de gerçekten samimi bir ton vardı.

Olabildiğince iyi bir sürücü olmaya odaklandım ve o da harika bir yol göstericiydi; hangi kavşaklara varmamız gerektiğini çok önceden söylüyor ve sürüş öğretmenimin sahip olduğu kadar kolay bir otoriteyle beni hızlanmaya ve yavaşlamaya teşvik ediyordu. Onun yanında olmak büyük bir keyifti. Sohbet çok doğaldı, kahkahalar hafif geliyordu ve bana rehberlik etmesi, beni itmesi ve teşvik etmesi konusunda ona çok güveniyordum.

Tıpkı hayatımın geri kalanında olduğu gibi.

Şehrin dış mahallelerine vardığımızda buna inanamadım. Yolculuğun neredeyse tamamlanmış olmasının verdiği bir rahatlama vardı ama iki kişilik baloncuğumuzun yakında bozulacağını bilmenin verdiği garip bir hüznün de vardı.

Gerçek dünya hâlâ dışarıda bekliyordu.

"Bunu senin evine park etsek iyi olur," dedi ve karnım guruldadı. "Benim evim mi?" Sorguladım. "Eve bırakmamı mı istiyorsun?"

"Yakın gelecekte oraya götürmemiz gerekecek," dedi. "Şimdi de olabilir ve ailenize sürücü koltuğunda olduğunuzu gösterebiliriz."

Beni sürücü koltuğunda gördüklerinde ne diyeceklerini hayal bile edemiyordum. I

yeni bir sırtışa engel olamadı. Öğrenmenin

zamanı geldi.

Arazimi işaret ettim ve yolumuza çıktım, babam ön çimenlikte çim biçme makinesini itiyordu. Dayanamayıp kornaya bastım, çim biçme makinesinin gürültüsünden kornayı duydu ve gözlerini kaldırıp garaj yoluna girdiğini gördü.

Motor hala çalışırken camı indirdim ve bir ciyaklama sesi çıkardım, o da biçme makinesini kapattı ve annem ön verandada belirip yanına gelirken yanına gitti.

Şok olmuşlardı. En az benim kadar. İkisinin de ağzı açık bir şekilde arabadan bana ve Miles'a baktılar, ikisi de bunu anlamaya çalışıyordu.

"Bu benim doğum günü hediyem!" Ciyakladım. "Miles'tan doğum günü hediyesi!"

Titreyen parmaklarımla motoru kapattım ve sürücü koltuğundan kalkarken yüzümün buruşmasını engellemek zorunda kaldım. Miles diğer taraftan iniyordu, yanıma gelip bize katılırken benden çok daha sakin görünüyordu.

"Ne güzel bir doğum günü hediyesi," dedi babam ve bana bakmıyordu. Gözleri Miles'ın üzerindeydi.

Miles yine hiçbir şey olmamış gibi omuz silkti. "Ofiste çok çalışkan biriydi, üniversitede de onun için iyi olacağını düşündüm."

Üniversite.

Şu anda bu kelimedenden nefret ediyorum.

"Yine de çok güzel bir hediye," dedi babam ve annem kolunu onun koluna doladı. "Bu son derece cömert bir davranış Miles."

Tekrar omuz silkti. "Vermekten son derece mutlu olduğum bir hediye," dedi ve kolumu sıktı, ancak bu sıkma bu hafta sonu diğer her şeyden farklıydı. Tamamen farklıydı.

Bu sıkışma, yaşlı Miles'ın Pazar günü ev ödevi seansından sonra tatlı küçük Faith'e veda edişiydi.

"Yarın işte görüşürüz," dedi bana ve ben de başımı salladım.

"Teşekkürler Miles. Yarın işte görüşürüz."

Kulağa çok yapmacık geliyordu. Çok garipti. İkimizin de sesi çok garip geliyordu.

Ve böylece gitti, elini hiçbir şey olmamış gibi annemle babama veda etmek için kaldırdı ve onu durdurmadılar, ben başka bir heyecan çılgılığı atarken ikisi de şoktan tamamen çarpılmış görünüyorlardı.

Ama bu heyecan arabadan daha fazlası içindi. Bu heyecan her şey içindi. O kadar çok şey vardı ki patlamaya hazırdım.

Ta ki babam boğazını temizleyip ön kapıyı işaret edene ve kaşları çatılana kadar. "İçeri girelim ve bunu daha etraflıca tartışalım," dedi ve annem de başını salladı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

MILES

Colin'in Pazartesi sabahı geleneksel ofis açılış saatlerinden önce beni ziyaret edeceğini biliyordum. Saat sekizden hemen önce ofisime geldi ve içeri girmeden önce kapıma hafifçe vurdu. Bunu bekliyordum. Hiç şaşırmadan masamdan ona gülümsedim.

Yüzündeki ifade kesinlikle bir sorgulama ifadesiydi.

"Kesinlikle emin misin?" diye sordu, ikimiz de konunun tam olarak ne olduğunu biliyorduk.

Ona başımla onay verdim. "O harika bir kız, burada harika bir iş çıkarıyor. Onu ödüllendirmek istedim."

"İyi olmasına sevindim," dedi. "Ama cidden Miles, bu inanılmaz derecede cömert bir hediye. Bunun hak edilebileceğini gerçekten sanmıyorum."

Başımı salladığım gibi basitçe salladım. "Fazla cömert değil," dedim ona. "O bunu hak etti."

Onun kafa karışıklığını anlıyordum. Ben de kendiminkine maruz kalmıştım. İlk etapta aracı arama dürtüm, doğum günü partisinden sonra beni sert bir şekilde vurmuştu. Ona bu kadar değerli bir şey hediye etme arzum, çok çalkantılı bir fırtınanın içinde bir gelgitti, ama geçerli bir gelgitti. Böyle bir karar verirken kendi mantığımı sorgulamıştım.

Neyse ki, o araba galerisine doğru yola çıktığımız andan itibaren doğru hamleyi yaptığımı biliyordum. Ne satın aldığım arabadan ne de bu arabadan kaynaklanan tartışmalardan en ufak bir pişmanlık duymayacaktım. Onun küçük bir heyecan çığlığı cömertliğimin karşılığını fazlasıyla vermişti.

O kızın tepkileri zaten havada bağımlılık yaratan bir kokuydu ve beni çağırıyordu. Onun heyecanının en ufak bir parçasını bile görmenin getirisi olağanüstüydü. Sadece küçücük bir hafta sonunda Faith Martin mutluluk bağımlısı olmuşum.

Colin ellerini başının arkasında birleştirmiş odada volta atıyor, verdiğim güvenceleri sindirmeye çalışıyordu.

"Ona bir araba almayacaktım," dedi. "Araba kullanmayı öğreniyor ama üniversite yaklaşırken yola çıkmasına izin vermek mantıklı bir seçenek gibi görünmüyordu."

Bu konuda yorum yapmadım. Araba kullanmasının mantıklı olmaması bana hiç mantıklı gelmedi.

Bakışlarıma karşılık verdi ve mantığını genişletmeye çalıştı.

"Faith çok ama çok genç bir on sekiz yaşında," dedi bana, sanki içeriden bir gerçeği paylaşıyormuş gibi. "Onu ergenlik balonunun içinde sakın bir şekilde tutmak zor. Her zaman başını belaya sokma riski var." Durakladı. "Bağımsız bir yetişkin olma fikrine kendini fazla kaptırmasını, sorumlulukla nasıl başa çıkacağını bilmeden önce bir tür özgürlükle kendini her yere götürmesini istemiyorum. O hala olgun olmaya çalışan bir kız ama değil. Olgunlukla uzaktan yakından alakası yok."

Bakışlarımı sürdürürken kaşlarım ağırlaştı, sözlerinin ardındaki duyguyu sindirirken çenem şaşırtıcı derecede gerildi.

"O akıllı, azimli genç bir kadın," diye karşı çıktım. "Eminim çok sorumluluk sahibidir."

Başını sallayışı dramatikti. "Faith bir kadın değil," dedi bana ve sesinde uzun yıllardır duymadığım bir hırıltı vardı. "O hâlâ kız gibi hayalleri olan, yetişkin olmaya çalışmadan önce düzgün bir şekilde büyümesi gereken bir kız. Bir arabaya sahip olmak onu kanatlarını çok erken açmaya teşvik etmekten başka bir işe yaramaz."

Bu sıradan bir konuşmaymış gibi kendimi koltuğumda rahatlamaya zorladım, ama gerçekte aynı anda tam bir duygu karmaşası içindeydim. Sesindeki tutkuyu duyduğumda gözleriyle zar zor buluşabildim. Küçük kızının masumiyetini korumaya çalışan savunmacı bir baba.

Aldığım masumiyet.

Masumiyete sahip çıktım ve onu ele geçirilmiş pis bir adam gibi parçaladım.

Masumiyeti daha sert bir şekilde parçalamayı hayal ediyordum.

"Yine de teşekkür ederim," dedi bana, sanki araba konusundaki tutumunu yeniden düşünüyormuş gibi. "Ona bu kadar yatırım yaptığın için teşekkürler. Onun hayatında olduğun için çok şanslıyız. Onu güvende tutmak için böylesine cömert, nazik bir amca figürü."

Ve bu, derinlerde yepyeni bir hastalık dalgasının kıvılcıımıydı. Sağlam bir dostum olarak gördüğüm bu adamın ihanetinden duyduğum vicdan azabıyla sertçe çarpan bir hastalık. Masama elini uzatıp tokalaşmak isteyen adam, ailesinin dışında iyi bir adam olduğuma inanıyordu.

"Teşekkürler," dedi tekrar. "Küçük prensesimizle bu kadar ilgilendiğiniz için gerçekten minnettarım. Ona gerçekten iyi davrandığın için teşekkürler."

El sıkışmayı kabul ederken gözleriyle zar zor buluşabildim. Maskemi yüksekte ve dış görünüşümü her zamanki sakinliğinde tutmak için her şeyimi harcadım.

"O iyi bir kız," dedim ona. "Çok yetenekli biri."

Biraz güldü. "Annesinden almış. Umarım bir gün iyi bir muhasebeci olur." Başımı

salladım ama aynı fikirde değildim.

Yapamadım.

Colin'in kızı için daha geleneksel bir yol umduğunu uzun zamandır biliyordum. Finans sektöründe güvenli rakamlar ve iyi ödemeler içeren bir rol. Eski mobilyaların peşine düşüp onları mümkün olan en fazla paraya alıcılarla buluşturacak bir rol değil.

Colin'in kendisi işimin emlak tarafını yürütüyordu, çünkü o da daha güvenliydi. Haftanın her günü aynı onay kutuları ve anlaşmalarla istikrarlı ve pratik.

"Ondan iyi bir müzayedeci olur," dedim, kelimeler ben onları durduramadan ağzımdan

kaçtı. İfademi bir kenara bıraktı.

"İsteddiği olsaydı yapardı, ama kızın kariyer yapmak için antika hayallerinden daha fazlasına ihtiyacı var."

Dilimi ısırdım ve sessiz kaldım, bu noktada kızının en iyi seçenekleri veya geleceği ile ilgili herhangi bir şey hakkında yorum yapmanın benim konumumdan çok ama çok uzak olduğunu iyi biliyordum.

Öyle bir şey yapsaydım çok sinirli olurum.

"Araba konusunda gerçekten emin misin?" diye tekrar kontrol etti. "Eminim değerinin bir kısmını size geri ödeyebilirim."

"Gerçekten eminim," dedim ona. "Umarım sınavı geçtiğinde bundan keyif alır."

Gülümsemesi yüzünü aydınlatmaya yetiyordu. Gözleri parlıyordu, o küçük kızına duyduğu sevgiyle tamamen canlıydı.

Çünkü onu gerçekten böyle görüyordu. Küçük bir kız olarak. Masumiyetle dolup taşan küçük tatlı bir kız.

"Oh, şimdiden tadını çıkarıyor," dedi. "Onu dün akşam yemek masasında görmeliydin, sırtıtmaktan, ciyaklamaktan ve bayiye yaptığın yolculuk hakkında gevezelik etmekten kendini alamadı."

Keşke onu orada sırtırken, ciyaktarken ve gevezelik ederken görebilseydim. Zihnimdeki görüntü kalbimi hızlandırmaya yetti.

"Bu kadar hevesli olmasına sevindim."

Gülüştü çok sıcaktı. "Çok hevesliydi. Benim küçük cimcimem çok canlı bir kız, gerçekten öyle."

Yakında yola çıkıp mülk şubesine gitme zamanının geldiğini düşündüm ve öyle de oldu. Döndü ve dışarı çıktı, fırtınada savrulan hislerim için hoş bir rahatlama oldu ama vedalaşmadan önce kapının önünde durdu ve ifadesi karardı, belli ki bir şeyleri tartıyordu.

Olası bir incelemenin acısı göğsüme sertçe çarptı. Ama bana doğru biraz daha yaklaştı ve bakışlarında suçlama değil, sır verme ihtiyacı vardı.

"Aslında senden yardım isteyebileceğimi umuyordum Miles," dedi ve nefesim kesildi, göğsümde bir tıslama oldu. "İşin bu noktaya gelmeyeceğini umuyordum ama şimdi buradayım ve seni de yanıma almanın iyi bir fikir olduğunu düşünüyorum."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden masama doğru ilerlerken sessiz kaldım.

"Faith'in geçen hafta Stephen denen depocuyla çalıştığını duydum," dedi ve ben de başımı salladım.

"Evet, öyleydi. Farklı departmanlar hakkında fikir edinmesi için ekibin farklı üyelerini gölge gibi izlemesini sağladım."

Bakışları tekrar yere indiğinde farklı bir sertlikteydi. "Stephen'ın onun hakkında konuştuğunu duydum. Ne kadar çekici olduğu hakkında, bundan daha kaba bir dille. Ayrıca onunla çıkmayı planladığını da duydum."

Kaşlarımı kaldırdım. "Sanırım onun özelliklerini ve yeteneklerini takdir ediyordur. Tam bir kişilik."

"Ve dediğim gibi oldukça küçük bir kız," diye tersledi. "Onu kızdan uzak tutmak için lütfen devreye girmenizi umuyordum. Onunla ilişki kurmasını istemiyorum."

Benim içgüdülerim de onun bu kadınla ilişki kurmasını istemediğim yönündeydi, ama çok çok farklı nedenlerden dolayı.

Bu koşullar altında dostluk taklidi yapmaya çalışırken bile kendimi rahatsız hissediyordum ama denemekten başka çarem yoktu, sandalyemde kaskatı kesilmiştim ve o devam ederken taş kesilmiştim.

"Bu yaz bir *erkek arkadaş* için hazır değil. Hiç hazır değil. Stephen, kızım daha üniversiteye hazır olmadan onu keyifsiz bir randevu gecesine götürmeyi aklından bile geçirmeden yanından geçip gidebilir."

Sesindeki zehirdi. Gözlerindeki ateş parıltısı.

O anda anladım ki, kızıyla sınırı aşmamı kabul etmesi için en ufak bir şans bile olmayacaktı. Tüm bu lanet hayatım boyunca değil.

Kör bir kürek gibi kıvrılan bağırsaklarıma saplanıyor, beni koca bir gerçek okyanusu ile sarsıyordu. Onun küçük kızını becerdiğim için gerçekten de aşağılık bir pisliktim.

Kendimden nefret ediyordum. Hem kendi ahlaki çizgimi aştığım için hem de Colin

Martin'inkine ihanet ettiğim için. Ama dahası da vardı. Kafamı karıştıran çok daha fazlası.

Kendimden nefret ediyordum ama o kızı çok seviyordum.

Tatlı Faith'i ve onun büyümekte olan kadını sevdim. Hem içi hem de dışıyla ne kadar çarpıcı olduğunu sevdim. Hafta sonuma getirdiği neşeyi ve onunkine neşe getirirken bulduğum güzel ödülü sevdim.

Onun her şeyini sevdim. Onu Faith yapan her şeyi. Ve bunun gitmesine izin veremezdim. Kolayca değil. Sorgusuz sualsiz sadık kalmam gereken uzun süreli bir arkadaşın sadakati için bile.

"Stephen sözleriyle biraz aptalca davranıyor," dedim. "Ama Faith'e karşı saygısızlık yapma riski yok. Genç bir adam olarak son derece terbiyeli."

"Umurunda değil," diye bağırdı Colin. "Onu kızdán uzak tut Miles, lütfen. Onu hiçbir yerde istemiyorum."

onun yanında." Durakladı ve gözlerinde yine o ateş parıltısı belirdi. "Kimsenin onun yanına yaklaşmasını istemiyorum."

İşte oradaydı.

Genel bir ifade.

Gerçekten inandığı genel bir ifade.

Gözlerine baktım ve kendi gözlerimi doğruyu söylemeye zorladım, en azından bu göstermelik durumda.

"Stephen'ı Faith'ten uzak tutacağım, Colin," dedim. "Ona dokunması konusunda endişelenmene gerek yok." Yüzündeki rahatlama anlıktı.

"Teşekkür ederim Miles," dedi. "Bunun için minnettarım."

Sonunda ofisimden ayrılışını nefesimi tutarak izledim, kapı arkasından kapandığında o kadar minnettardım ki.

Boku yemiştim. O dakikadan itibaren, beynim tepkilerle çalkalanırken, *bu lanet olası lanet olası nereye gidiyor* diye bir tiratla kesinlikle becerdin.

Colin bizi asla kabul etmezdi. Faith ve benim aramda en ufak bir şeyi bile. Kıyamete kadar olmaz.

Diane de aynı köşede olurdu. Aynı yargıyla saldırırdı. Ve muhtemelen tüm lanet dünya da öyle.

Yasak.

Gerçekten yasaklanmıştık.

Ve kız beni gerçekten büyülemişti. Gözlerindeki her çarpıcı parıltı beni canlı canlı yakalamıştı. Peki bu konuda ne yapacaktım?

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

İşe gideceğim için çok heyecanlıydım. Yolda neredeyse zıplayarak ilerliyordum, Bay Lindon olarak onunla tekrar bir binada olmanın nasıl bir şey olacağını ve heyecandan altıma işmeden bunu nasıl başaracağımı merak ediyordum.

Finans ofisindeki her zamanki yerime giderken sırtıyor ve hızlı adımlarla ilerliyordum, herkese el sallıyor ve harika bir doğum günü hafta sonu geçirip geçirmediğimle ilgili tüm soruları yanıtlıyordum.

Onlara bunun tüm zamanların en harika hafta sonu olduğunu söylerken yüzümün kızardığından eminim.

Bay Lindon - *Miles* - içeri girdiğinde Rachel masamda parti sonrası olaylar hakkında beni daha sert bir şekilde sorguluyordu ve ben bir anda durdum, nefesim kesildi, o bu kadar yakinken biraz bile inandırıcı bir şekilde sakın kalmaya çalışırken her bir parçam deli gibi cızırdıyordu.

Ve o da cızırdıyordu. Tıpkı benim gibi.

Bunu hissedebiliyordum. Gerginliği. Gerginliği. Gerginliği.

İkimiz de havada sertçe titreşen sıcaklığın farkındaydık. Tek yapmak istediğim onu sıkıca kavrayıp beni baştan alması için yalvarmakken, gözlerim sanki bu sıradan bir pazartesi sabahıymış gibi Rachel'da sabit kalmaya çalışıyordu.

"Günaydın hanımlar," dedi ve sesindeki her zamanki saten derinliğine bayıldım.

"Günaydın Bay Lindon," diye cevap verdi Rachel ve ben cevap vermeden önce boğazımı temizlerken buldum kendimi. "Günaydın Bay Lindon," dedim ve gözlerimi zorla onunkilere diktim.

Onunki kesinlikle çok fazla şeyle dolup

taşıyordu. Çok fazla.

Gerçekten anlamak için çok fazla.

Bu beni derinden sert bir şekilde yumrukladı, güvensizliğin bir parıltısı bana takip etmem için iyi bir bot verdi. Çünkü o

Kafam karıştı. Orada kesinlikle bir karışıklık vardı.

"Doğum günü kızının artık on sekiz yaşında olduğuna inanabiliyor musun?" Rachel ona sordu ve seçtiği soru karşısında irkildim. "O her zaman bizim küçük şirin kızımız olacak, değil mi?"

"Doğum günü kızı artık iyi bir genç kadın oldu," dedi sırtarak, gözleri hâlâ çelişkili olsa da.

Sözlerine bayıldım.

Bana kadın demesi hoşuma gidiyordu, klitorisim bana sonsuza dek küçük kızım demesi için yanıp tutuşsa da.

Lynn'in köşedeki masasına doğru ilerledi ve ona ay sonu raporlarını sordu, ben de Rachel'la konuşmaya geri dönmek için çabaladım. Gözlerimi ondan, kulaklarımı da onun sözlerinden ayırmamaya çalışıyordum ama elimde değildi - tüm vücudum onun için çılgılık atıyordu.

Takım elbisesi kesinlikle tertemizdi, vücuduna çok iyi oturmuştu. Omuzları kocaman ve güçlüydü, takım elbise ceketinin içinden dış hatları görülebilecek kadar gergindi ve saçları mükemmeldi. Her zamanki gibi kaygan ve koyu renk saçları kafa derisine kadar uzanıyordu.

Tabii kafasını yastığa koyarak uyanmadıysa ya da ben onu muhtaç parmaklarımla yakalamadıysam.

Kesin olan bir şey vardı. Bu hafta sonu, Bay Lindon'u unutmak için milyonlarca yıldır sahip olduğum her türlü şansı kesinlikle mahvetmişti. Buna hiç şüphe yoktu. *Devam* etme konusunda tamamen boku yemiştim.

Lynn'den birkaç kâğıt aldı ve yanımdan geçip giderken bakışlarımı kaçırmak zorunda kaldım. Kokusu bana çarpacak kadar yakındı ve klitorisim bir kez daha küçük bir çılgılık attı.

Sonrasında aptal gibi aval aval bakıyor olmalıydım, çünkü Rachel daha yakına eğildiğinde gözleri parladı.

"Bu adamın bu kadar muhteşem olması delilik, değil mi?" diye güldü. "Onu daha da karşı konulmaz kılmak için dünyanın en muhteşem tıraş losyonunu sürmeye nasıl cüret eder? Burası bir sağlık uyarısıyla birlikte gelmeli."

Onunla birlikte kıkırdadım ama kendimi çok yaramaz hissettim. Sanki hafta sonu boyunca onu içimde tuttuğum için bir şekilde suç işlemiştim. Yasak, boyumu aşan ve bela isteyen bir şey.

Öyle olduğunu tahmin etmiştim. Beni bu şekilde alması yaratılıştaki en doğal şey gibi gelse bile. Delik her neyse.

Bu düşünce karşısında kahkahalarım biraz daha yükseldi.

"Kesinlikle bir sağlık uyarısıyla birlikte gelmeli," diye kabul ettim ve resepsiyona geri dönmeden önce omzuma bir tokat attı.

Ekranıma bakmış bu haftanın açık artırma listelerini inceliyordum ki köşedeki bildirimden bir e-posta geldi. İsmi bir anda gözüme çarptı.

Miles Lindon. Konu boş.

Tıkladım ve kalbim bir yük treni gibi güm güm atmaya başladı.

Seni ofisimde istiyorum, diyordu. Beni duvarlara tırmandıran küçük bir cümle.

Ayaklarımın üzerinde doğruldum, bluzumu düzelttim ve saçlarımı omzumun etrafında düzgün bir kıvrım haline getirdim ve bunun onun sonsuz aşkını itiraf edeceği an olmasını umdum. *Evlen benimle Faith Martin ve ikimiz de açık artırmanın çekicini indirirken bir çocuk odası dolusu Miles Lindon bebeğimiz olsun.* Kendi aptal romantik düşüncelerime tekrar kıkırdadım ve Erica'nın yanından geçip satış salonuna giderken hâlâ gülüyordum.

Erica Tate'in yakınında kıkırdamak bir hataydı. Durdu, eli kalçasındaydı ve bana evrendeki en şirret kaşlarını çattı.

"Peki sen neye gülüyorsun?" diye sordu ve sesi kötü bir alaydan başka bir şey değildi. "Ofistesin, biliyorsun. Bu konuda lanet olası bir profesyonel ol."

Kıkırdamamı iki saniye içinde yok etti. Olduğum yerde durdum, yanaklarım alev alev yanıyor, onun önünde kendimi aptal bir kız gibi göstermekten nefret ediyordum.

Onun önünde aptal bir kız gibi davranmak istemedim.

"Özür dilerim," dedim. "Gerçekten gülmüyordum, ciddi değildim. Sadece iyi bir hafta sonu geçirdim ve sanırım eğlence hala benimle."

"Eğer bir kızın aptal gibi kıkırdayarak *eğlenmesini ve oyun oynamasını* istiyorsan, o zaman kendine bunu yapabileceğin küçük bir bebek oyun alanı bulabilirsin. Bu zihniyetle burada hoş karşılanmıyorsun."

Saldırısının tamamen abartılı olduğunu ve aşırı tepki verdiğini biliyordum ama yine de bu yerde kendimi onun karşısında çok güçlü hissediyordum.

İnsanlara saldırırken kendinden çok emindi. Küçümsemesinde çok agresifti. Çırpınmak ve ısırarak istediği herkese saldırırken çok çirkindi.

Zamanında çok kötü öğretmenlerim ve profesörlerim olmuştu, ama hiçbiri beni çizmesinin altına almak istediğinin yanına bile yaklaşmamıştı.

Bir nefes aldım ve kendimi soğukkanlılığımı korumaya zorladım, çünkü bu benim işimdi, burası benim yerimdi ve kesinlikle elimden gelenin en iyisini yapmaya kararlıyım.

"Özür dilerim," dedim tekrar ve sesimi olabildiğince olgun tutmaya çalıştım. "Kendimi olabildiğince profesyonel tutacağımdan emin olabilirsiniz."

Cevap vermedi, sadece bir kaşını kaldırdı ve dudaklarını büzdü. Ve benden nefret ediyordu. Gözlerinde benden gerçekten nefret ettiğine dair hiçbir şüphe yoktu.

Daha yakına eğilmesini beklemiyordum ve kulağıma fısıldadığı tıslamayı duymayı kesinlikle beklemiyordum.

"Sakın bir an için bile hafta sonu sana hediye edilen o muhteşem küçük mor arabadan haberim

olmadığını düşünme," dedi ve tüm vücudum gerildi.

"Pardon?" Ben de pek inanmayarak karşılık verdim.

"İnan bana, burada perde arkasında olup biten her şeyden haberim var ve dünyanın geri kalanı senin hakkında bir bok anlamayacak kadar cahil olsa bile, Miles'la aranda neler olup bittiğini çok iyi biliyorum."

Aman Tanrım.

Kelebeklerimin karnımda nasıl dümdüz olduğunu, hepsinin saatte yüzlerce mil hızla çukurlara yuvarlandığını. "Ama ben..." Nereden başlayacağımı bilmeden başladım.

Denemeye başlamamam çok iyi oldu.

Tekrar yola koyulmadan önce kin dolu bir iç çekiş daha tısladı.

"Çok cömert Miles amcasından çok cömert cüzdanıyla her türlü güzel küçük hediye alabilecek değerli küçük bir prenses olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama ben senin içini görüyorum."

"Öyle mi?" Gerçekten merak ederek sordum.

"Evet, biliyorum. Sen kendini çok özel sanan zavallı küçük bir divasın. Harika. Sana şımarık küçük bir bebekmişsin gibi davranan tüm bu yaltakçı babalar tarafından çok seviliyorsun. Ama ben senin harika olduğunu kabul ettirmek için herkesi parmağında oynatan sinsi bir sürtük olduğunu biliyorum."

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim ve devam etmesine izin verdim.

"Miles senin onun bakıma muhtaç tatlı küçük okul öncesi çocuğu olduğunu düşünüyor ama ben senin almak, almak, almak için hesap yapan bir kaltak olduğunu biliyorum."

Yüzümü onun yüzüne çevirdim, benim hakkımda gerçekten bunu nasıl görebildiğini anlayamıyordum.

Yıllar boyunca pek çok şeyle suçlandım. Heyecan patlamalarımınla saf ve biraz da aptal olmakla ve bir şeylerin peşinden koşmayı bırakmak için iyi bir zamanın ne zaman olduğunu bilememekle. Yemek masasında biraz fazla yüksek sesle konuşmakla ve antika programlarını izleyerek çok fazla zaman harcamakla da suçlandım, ancak hayatımın hiçbir döneminde başkalarının parası için manipülatif, şımarık küçük bir inek olarak adlandırılmadım.

Ağzım açıktı ve eminim gözlerim fincan tabağı gibiydi ve kelimelerim çıkarken kulağa çok garip ve uzak geliyordu.

"Ama ben öyle değilim... Ben öyle değilim... Benim yaptığım bu değil..."

"Güven bana, küçük orospu," diye tısladı. "Nasıl biri olduğunu ve ne yaptığını çok iyi biliyorum. Sana söz veriyorum, buradaki günlerin sayılı."

Her zaman giydiği o süper yüksek topuklu ayakkabılarını şakırdatarak yanımdan geçip giderken bir heykel gibi hareketsizdim. Kendimi tamamen yanlış anlaşılmış hissediyordum ve bir şekilde onu ikna etmeye çalışmalıydım ama Erica Tate ile nereden başlayacağıma dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Yanaklarım kaynıyordu, iş dünyasındaki herkesin bu işi yapabileceğini fark ettiğim için alev alev yanıyordum.

Arabayı öğrenecek ve tıpkı onun yaptığı gibi benim de sinsi bir servet avcısı olduğumu düşünecekti. Ve ben bunu istemedim. Bunu gerçekten istemedim.

İnsanların benim hakkımda böyle düşünmesini istemiyordum. Bir an için bile.

Bay Lindon'un ofisine girerken yaşadığım heyecan dalgası, kendimden şüphe duyduğum koca bir çukurun altında saklıydı. Gerçekten de insanların benim hakkımda böyle şeyler düşünecek kadar sığ biri miydim? Erica Tate bile mi?

Yani, olmamalıydım. Olamazdım. Daha önce hiç böyle bir şeyle suçlanmamıştım. Daha önce kimsenin benimle ilgili böyle bir şeye inanacağına inanmıyordum.

Peki neden karnım hala bu ihtimal karşısında sızlıyordu?

Zorla bastırdım ve yüzüme tekrar bir gülümseme yerleştirip yürümeye devam ettim, her ne kadar Tate Typhoon'un geçmesiyle yan tarafımın iyice ezildiğini hissetsem de.

Neyse ki Miles Lindon'ın kapısını çaldığımda kelebekler yeniden uçuşmaya başlamıştı.

BÖLÜM YIRMI İKİ

MILES

Parmak eklemlerinin ofisimin kapısına hafifçe vuruşunu SEVİYORDUM. Beklentim ince bir şarap gibiydi, dilimin ucuyla alay ediyordu. Arzunun en mükemmel ürpertisi.

Gelen kutusuna o çağrıyı gönderirken hem ihtiyaçtan hem de sabırsızlıktan dolayı düşüncesizce davranmıştım, ama bu kadar pervasız olduğum için mutluydum.

"İçeri gel," diye seslendim ve kol yavaşça aşağı indi, bir kez daha çok narindi. Kızla ilgili her şey o kadar lezzetliydi ki.

Onunkine verdiğim tepkide garip bir masumiyet vardı. Taze, yeni ve onlarca yıldır hissettiğim bıkkın sinizmden çok uzak bir şey.

Uzun zamandır iki insanın ilk kez bir ilişki kurma hevesinin aptalca ideallerden başka bir şeye dayanmayan saçma bir iyimserlik olduğuna ikna olmuştum. Gerçekçi değildi. Herhangi bir anlam yüklemek anlamsız.

Gençlik yıllarımda ben de bu aptalca ideallere kapılmıştım. Erica'ya karşı da böyle hissetmişim, o zamanlar, aramızda bir bok bulabileceğimize dair bir umut ışığı bile varken. Yol boyunca çeşitli fetihler hakkında böyle hissetmişim, kısa süreli küçük *aşk* dalavereleriyle.

Ama bu farklıydı.

Genç bir kadın olarak Faith'e karşı hissettiklerim daha önce karşılaştıklarımdan çok farklıydı. Kim bilir nereye gidiyorlardı, ama kesinlikle bir yere gidiyorlardı.

Bu düşünce hem büyüleyici hem de ürkütücüydü.

"Merhaba," dedi, içeri girerken pembeleşmiş yanakları pırıl pırıldı. "E-postanı aldım."

Karşımdaki sandalyeyi işaret etmeden önce yaklaşmasına izin verdim. Bakışlarını doğal tutmaya çalışırken kirpikleri titriyordu, koltuğa çöktü ve bir gün önce kıç deliğini çiğ çiğ dövmüş olmama rağmen alçakgönüllülükle dizlerini birbirine bastırdı.

Onu sevdiğim bir başka şey de buydu. Davranışları. Her zaman çok güzel davranışları vardı. "İyi bir sabah geçiriyor musun?" Sorguladım ve o da başını salladı.

Evet, teşekkürler cevabı hızlı geldi, ama kararsızdı. Çok dengesizdi.

"Sesin pek ikna olmuşa benzemiyor," diye ittim ve gözleri benimkilerle buluşmak için sıçradı. Yine emin değildi. Bir şeyler saklıyordu. Belli ki.

"Faith, seni rahatsız eden bir şey mi var?" Sordum ve bu kez ses tonum sertti.

Koltuğunda doğruldu ve sırtı dikleşti. "Hayır, pek sayılmaz," dedi ama yine ikna olmuş gibi görünmüyordu. İç çekene ve nefes verirken biraz rahatlayana kadar dilimi tuttum. "Evet, tamam, sadece bir şey... ama fazla bir şey değil," dedi, bu sefer daha rahat bir şekilde. "Sadece bu sabah pek iyi değildim. Daha iyi olmak istiyorum. Daha profesyonel olmak istiyorum. Biraz batırdım."

Sözlerindeki gerçeklik muhteşemdi. Kendi profesyonelliğine duyduğu özlem kalbimi kabartmaya yetti.

"Detaylandırmak ister misin?" diye sordum ama başını salladı.

"Yok, sağ ol. Ben halledebilirim. Sadece aptal aptal hatalarıma küfrediyor ve onları çiğniyorum."

"Sen son derece profesyonel bir genç kadınsın," dedim ona, o sabah babasına zaten söylediğim şeyi pekiştirerek. "Aptalca hatalar konusunda endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok. Bundan eminim."

İkna olmuş görünmüyordu ama yine de bana bir gülümseme

attı. "Teşekkürler, Bay Lindon."

"Miles," dedim. "En azından şimdilik duyma mesafesinin

dışındayız." Gülümsemesi genişledi. "Teşekkür ederim *Miles*."

Bunun anlamı çok büyük."

Masanın üzerinden gülümseme sırası bana gelmişti. "Daha önce baban buradaydı. Dün gece arabanız konusunda çok hevesli olduğunuzu söyledi."

Başını sallayışı çok tatlıydı, gözleri bana doğru parlıyordu. "Öyleydim. Bayıldım! Babam o kadar değil... Bir arabaya ihtiyacım olduğunu düşünmüyor. Ya da sınavımı geçmem gerektiğini. Ya da akşam yediden sonra dışarıda kalmama ya da bir brokoli baharını bile yenmeden bırakmama izin verilmesine."

Şaka yapıyordu ama sadece yüzeysel olarak.

"Evet, bana bunu da söyledi. Üniversite günlerin bitene kadar bağımsız bir ulaşım ihtiyacın olmadığına dair bana güvence verdi."

Başını salladı ve kelimeleri bu kez keskin çıktı. "Boktan bir üniversiteye gitmek bile istemiyorum. Aptal, berbat bir muhasebeci olmak bile istemiyorum. İstersem en azından etrafta araba sürebilirim."

Onu buraya çağırırken aklımda olan konuşma bu değildi. Katlandı.

Kollarını göğsünde kavuşturdu ve bakışlarını sol taraftaki ofis bitkime çevirdi. Hayal kırıklığını parazit gibi hissedebiliyordum.

"Warwick Üniversitesi'ne zaten tam kayıt yaptırdınız, değil mi?" Onayladım. "Gelecek dönem için mi?" Başını salladı. "Evet. Hepsi imzalandı, mühürlendi ve hemen hemen teslim edildi."

Ama o teslim edilmedi. Henüz değil. Yakın bile değildi.

Sorgulamak bana düşmezdi, yakınından bile geçemezdim ama kendime engel olamadım. Önündeki yolu anlamlandırmasına yardım etme düşüncesiyle kaburgalarımın sıkılaşmasına engel olamadım. Önündeki *gerçek* yolu. Gerçekten istediği yol.

"Warwick üniversitesi çeşitli derece seçeneklerine sahip olacak. Hiçbir şey kesin olarak belirlenemez."

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Sonsuza dek finans yolunu seçtim ve *mantıklı* olan seçeneğe göre hareket ettim. Tıpkı babamın yaptığı gibi. Tıpkı onun istediği gibi. Her zaman çok *mantıklı*."

Gözleri tekrar bana döndü.

"Özür dilerim," dedi. "Bu sabah kendimi biraz kötü hissediyorum. İyi olacağım." Zorla sırtıttı ama gözleri biraz aydınlandı. "Beni buraya neden çağırdın?"

Ne kadar da masum. Her zaman böyle lanet bir masumiyet.

"Bu sana bağlı," dedim, sırtışımanın iğrenç olduğunu çok iyi biliyordum. "Hafta sonundan sonra nasıl hissettiğini öğrenmek istiyorum. Hâlâ biraz hassas olduğunu tahmin ediyorum."

O pembe yanaklar yeniden güçlenmişti. "Hâlâ nerede olduğunu hissedebiliyorum," diye fısıldadı. "Bu, şey... acıtıyor."

Ağzım öyle bir sulandı ki. "Bana nasıl acıdığını söyle, Faith."

O bebek mavileri harikaydı. "Bu, şey... ağrıyor," diye fısıldadı. "Çok derin ağrıyor. Hareket ettiğimde hissediyorum. Bazen keskin bir şekilde acıyor ve bu hoşuma gidiyor. İçimde nerede olduğunu hissetmek hoşuma gidiyor."

Kız öğreniyordu. Ne kadar doğal. Nefesleri hızlanıyordu, dizleri birbirine daha da sıkı bastırıyordu, şüphesiz o küçük azgın amcığındaki böylesine kirli bir istekten kaynaklanıyordu.

Durumumuzu bundan çok daha sakın bir sohbet ortamında açıklığa kavuşturmayı planlıyordum, ancak sıcaklık zaten cehennemde bir umuda dayanamayacak kadar yükselmişti.

"Daha fazla vurmak istiyorsun, değil mi?" Ona sordum. "Beni tekrar o ağrıyan küçük deliklerin içinde istiyorsun."

Başıyla küçük azgın bir kız gibi selam verdi. Kısa. Keskin. Muhtaç.

"Söyle bana," diye ittim ve avucum masanın altındaki şişmiş sikime bastırıldı. "Bana ne istediğini"

söyle."

Oturduğu yerde kıpırdandı ve dudakları aralandı, gözleri benimkilere dikildi. Ama yine tereddütlüydü. Kendini tutuyordu.

"Anlat bana," diye ısrar ettim. "Senden dürüstlük istiyorum, Faith. Tam olarak ne istediğini bilmek istiyorum." Cevabı beklemiyordum. Geldiğinde bu kadar basit olmasını da.

"Sen," dedi, aynen böyle. "Seni istiyorum."

Nasıl da ikna etti. Sözleri beni çağırıyordu.

"Beni nasıl istediğini söyle," diye tekrar zorladım. "O pis, küçük kalbinde arzuladığın şey hakkında her şeyi bilmek istiyorum."

Ve bilmek istedim.

Onun çekirdeğine doğru o kadar derin itiyor olsam da, kendimi tutamadım. İstemiyordum da.

Sessizdi. Tereddüt ediyordu. Hala tereddüt ediyor.

"Bana gerçekten ne istediğini söyle, küçük kız," diye ısrar ettim ve nefesi daha da kesildi. "Seni Miles," dedi sonunda. "İstedğim sensin. Her zaman sendin."

Alt dudağını ısırды ve bu seksi bir diva gibi baştan çıkarıcı olma çabasından kaynaklanmıyordu. Bu, koluna gerçek bir kalp takan, gerçek sınırları olan bir kızdı.

Ve bunun için onu nasıl da sevmiştim.

Zonklayan sikim, yaklaşan heyecan arayışında arka planda kalabilirdi, gözlerim çok daha ağır bir ödüldeydi. Ama önce onu uyarmam gerekiyordu. Onu neyin yaklaştığı konusunda gerçekten uyarmam gerekiyordu.

"Bu oldukça yoğun bir hafta sonuydu," dedim. "Ama sana söz veriyorum, küçük kız, bu sadece benim başlangıcım. Kolay kolay oyun oynamam. İlgi alanlarımın hepsi çok... zorludur."

Hiç irkilmedi. "Sen nasıl oynamak istersen ben de öyle oynamak istiyorum," diye fısıldadı. "Lütfen. Seni gerçekten istiyorum."

"Ve bana sahip olabilirsin," dedim ona. "Şu andan itibaren üniversiteye kadar pis oyun arkadaşın olarak bana sahip olabilirsin, ama birlikte kurallarımızdan emin olmalıyız. Mürekkep lekelerini riske atmadan önce ikimizin de aynı ilahi sayfasına şarkı söyledikimizden emin olmalıyız."

"Oyun arkadaşı mı?" diye sordu. "Öyle mi olacağız? Şu andan itibaren sömestr zamanına kadar seks arkadaşları gibi mi?" "Ne olmamızı istiyorsun?" Tekrar zorladım.

Omuz silkti.

Ben de

baktım.

"Ne olmamızı istiyorsun, Faith? Söyle bana."

Ayağını vurmaya başladı, gözleri tekrar bitkideydi ve benimkiler ona sabitlenmişti. Çok sert yanıyordu.

"Bana ne olmamızı istediğini söyle, Faith," dedim tekrar, bir mantra gibi ve o da iç çekti. İçini çekti, baktı ve bana cevabını verdi.

"Her şeyimiz olalım istiyorum Miles. Ben senin her şeyin olmak istiyorum." Duraklaması çok sıkıydı. "Sen zaten benim her şeyimsin. Yıllardır öyleydin."

Lanet olsun, kelimeleri canlıydı.

Bu oyun arkadaşlarına hiç benzemiyordu ve bunu biliyordum. Ona doğum günü kartını vermeden önce de biliyordum. Küçük bir kızın kirli gözlerinin arkasındaki bir parıltı olduğu zamandan beri biliyordum.

"Bu konuda çok dikkatli olmalıyız," dedim ona. "Faith, tatlım, çok dikkatli olmalıyız. Eğer biri bunu öğrenirse..."

"Biliyorum," dedi. "Birlikte olmamıza asla izin vermeyeceklerini biliyorum. Hiçbiri."

Jenerik, dile getirilmeyen çok güçlü bir gücü ama çok gerçekti. Ailesi, meslektaşlarımız, arkadaşlarımız. Kasabamız.

"Üniversiteye gitmen gerekiyor," dedim. "Bu iş uzuyor. Bu iş gerçekten başlamadan önce çok dikkatli olmalıyız. Çok derine inebiliriz."

"Üniversiteye gitmem gerekiyor ama şimdi değil," diye cevap verdi. "Lütfen, şimdilik sadece birlikte olabilir miyiz? Kimseye söylemek zorunda değiliz. Kaybettiğimiz bir savaşta mücadele etmek zorunda değiliz, değil mi? Özel hayatımızda sadece biz olabiliriz... değil mi?"

Hayır demeliyim. Saygıdeğer Miles hayır demeli.

Onu çok istiyordum ama felakete doğru gidiyordu. Acı, zor kararlar ve içinden geçilmesi gereken bir sürü slalom.

Hayır demeliydim ama diyemedim. Yapamadım işte.

"Eğer istersen şimdilik biz olabiliriz," dedim ona. "Sadece çok dikkatli olmamız gerekiyor, tatlım. Bunların hiçbirinin seni bir sürü yankıyla mahvetmesini istemiyorum ve olabilir de. Güneşe oldukça yakın seyrediyor olacağız."

Bunun üzerine gülümsedi.

"Senin yanıdayken zaten güneşe oldukça yakın seyrediyorum. Uzun zamandır da öyleyim." Gözleri çok güzeldi. Mükemmel bir dürüstlüğün havuzları. Ve sonra mizahı devreye girdi, sadece birazcık. "Kıçım da güneşe oldukça yakın seyrettiğimi düşünüyor, orası kesin. Banyoda çok fena acıyor."

"Gel o zaman daha iyi öpeyim," dedim gülerek ama sesimin tamamı pislikti. Hepsi onun içindi. Bu gerçekten de güneşe yakın bir yelken açmaktı. Onun için olduğu kadar benim için de.

Yavaşça hareket etti, benim kirli küçük kızım, bakışları benimkilere karşı çok sertti. Yaklaşmasını karşılamak için sandalyemi döndürdüm ve onu masanın üzerine bastırdım, o da üzerimde dimdik duruyordu.

Boyum ona ulaşmak için mükemmeldi. Kalçalarını önümde hafifçe araladım, eteğini yukarı

kaldırdım.

"Umarım o küçük amcığın benim için tekrar gerilmek istiyordur," dedim. "Seni benim için çok sert açacağım, küçük kız. Hepsini almanı sağlayacağım."

Başparmağımı dantelli külotunun üzerinde gezdirdiğimde, pis küçük sürtük kalçalarını öne doğru eğdi. Islanmıştı. Gerçekten ıslaktı.

Onun kokusu ilahiydi. Ağzım tadına bakmak için sulanıyordu. Ama yapmamalıydım. Gerçekten yapmamalıydım. Dışarıda her an içeri girmeye cesaret edebilecek bir bina dolusu personel varken olmazdı.

"Hoşuna giden bu mu?" diye fısıldadı, başparmağıma bastırarak. "Sıkı olduğunda hoşuna gidiyor mu?" Dürüstlüğümün onunkinin rahatlığıyla eşleşmesi için şimdi iyi bir nokta olduğunu düşündüm.

"Seni iyice açtığımda hoşuma gidiyor," dedim ona. "Beni içine almak için gerilmeni, zorlanmanı ve acı çekmeni sağladığımda hoşuma gidiyor. Sana iyi bir kız olmanı ve bacaklarını güzelce ve genişçe açmanı söylediğimde hoşuma gidiyor, amın bunu kaldırmakta zorlansa bile."

Lanet olsun, hoşuna gitmişti. Çaresiz bir miyavlamayla kendini elime sürttü. "İstedğin bu mu?" diye inledi. "Beni germek mi istiyorsun?"

Sesim günahtı. Saf lanet günah. "Seni çok sert germek istiyorum, küçük kız. Hepsini almanı istiyorum, sana verdiğim her şeyi. Kendini açmanı ve durmam için bana yalvarana kadar yumruğumu o daracık küçük amına sokmama izin vermeni istiyorum. İşte benim küçük tatlı bakire kızım, acımasına rağmen bana o amcığı veriyor. O kadar sıkı olmana rağmen haykırmaya neden oluyor."

Çılgınca nefes alıyordu. Parmaklarımı külotunun içine sokup üçünü birden yarığın derinliklerine soktuğumda nefesi kesildi. Mükemmel bir mengeneydi, sertçe sıkıyordu.

"Alacağım..." diye inledi, bir orospu gibi zonklıyor olsa da elime karşı direndi. "Lütfen, Bay Lindon. Hepsini alacağım, söz veriyorum..."

Neye imza attığı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hem de hiç. Ama yakında öğrenecekti.

"Bu gece bana geleceksin," dedim ona. "Ailene Holly'lerde kız kıza bir film gecesi için kalacağını söyleyeceksin ve yine o tatlı montunun altına üniformanı giyerek bana geleceksin."

Başını salladı, başparmağım klitorisinin üzerinde hızlanırken daha hızlı nefes alıyordu.

"Üniformayla benimkine geleceksin ve iyi bir kız gibi o küçük tatlı deliklerini bana vereceksin. Günlerce beni hissedeceksin ve canın her acıdığında bana çok teşekkür edeceksin."

"Evet..." diye tısladı. "Evet, lütfen..."

Oraya varıyordu, kenara doğru yaklaşıyordu ve benim horozum zonkliyordu, oradaki güzel küçük kapışmadan bir parça istiyordu.

Onun amcığı ya da lanet mutluluğa giden diğer yol.

"Bana o güzel kıçını göster," dedim ve parmaklarımı kaygan bir gıcirtıyla çektim ve o da söyleneni yaptı. Bana sırtını döndü ve masaya sıkıca bastırdı, o arka taraf beni çok sert bir şekilde ikna etti.

Buna hazırdım. Karnımı doyurmaya hazırdım.

Ama yapamadım. Hiçbir şey alamadım. Ofisimin kapı kolunun her zamanki açılış gıcırtısını çıkarması ve kapının içeri girmesiyle tüm bu baş döndürücü olay bir anda yerle bir oldu.

Ve işte oradaydı. Bayan "Kapıyı Çalmadan Girin".

Elinde evraklar vardı, yani Faith'in benden uzaklaşması için iki saniyemiz vardı ve o da uzaklaştı. Yoldan çekildi ve dikkatini monitör ekranıma verdi, Erica bize doğru bakıp kaşlarını çatığında nefesleri hala kesikti.

"Bir şeyi mi böldüm?" diye sordu en şirret alaycılığıyla ve ben de neden hâlâ benimle çalıştığını bir kez daha sorguladım.

"Sadece doğaçlama bir toplantı," diye tersledim. "Aslında seni hiç ilgilendirmez."

"Bu her zaman beni ilgilendirir," dedi. "Bütün bu ofis benim işim Miles, şuradaki genç ofis de öyle."

"Artık masana dönebilirsin Faith," dedim olabildiğince sakın bir şekilde. "Sorularımı yanıtladığın için teşekkürler."

Başını çok hızlı salladı ve oradan çıkarken ayak sesleri de çok hızlıydı, Tate'in bakışları arasında bir anda kaybolmadan önce bana son bir kez baktı.

Cevabımı vermek için hiç vakit kaybetmedim.

"Faith lanet olası bir ofis çömezi değil," diye tersledim. "Onunla öyle konuşmaya cüret etme."

"Doğru ya," diye karşılık verdi. "Yani gelip ağlayıp sızlanıyor ve sana kurban olduğunu söylüyor, öyle mi? Zavallı küçük bir liseli gibi gülüyordu Miles. Onu bu konuda sıkıştırdım. Ne olmuş yani?"

Neden bahsettiğine dair en ufak bir fikrim yoktu ve yüz ifadem de bunu gösteriyor

olmalıydı. "Buraya kurban rolü oynamaya gelmedi değil mi?" diye sordu. "Oh, lütfen. Tabii ki geldi."

"Neden yakındığın hakkında en ufak bir fikrim bile yok," dedim ona.

En sevdiği alaycı yüz ifadesini takındı. "Bu sabah koridorda üzgün küçük bir moron gibi gülüyordu ve ona kesin bir dille böyle davranmayı bırakması gerektiğini söyledim. Ne de olsa işyerinde profesyonellik talep etme hakkım var."

"Bu sabah onu eleştirdin mi?" Ben sordum. "Gülüyordu ve sen ona gülmemesi gerektiğini mi söyledin?"

"Aynen öyle. Ona lanet bir profesyonel olmasını ve aptalca kıkırdamayı okul bahçesine bırakmasını söyledim."

Ve böylece mantıklı geldi. Faith bir şekilde iş sorumluluklarında kendini hayal kırıklığına uğrattığını hissediyordu.

Ayağa kalktım ve Erica yüzümdeki gerçek öfke karşısında şaşkına döndü, bunu görebiliyordum. Hissdebiliyordum. Alışılmadık bir şekilde kararsız görünüyordu. Kendine güveni tam değildi.

Saçmalık.

"Sakın bir daha bu işyerinde o kızı eleştirmeyi aklından bile geçirme," diye homurdandım ve bu bir palavra, sabırsızlık ya da bir kişilik çatışmasının çınlaması değildi.

Bu gerçektir. Bu bir uyarıydı. Bu bendim.

Birkaç saniye boyunca sessiz kaldı, ben yerime oturana kadar aptal aptal baktı ve sonra parmağını bana doğru uzatırken boş bir kabadayılıkla geri çekildi,

"O kız seni parmağında oynatıyor!" diye alay etti. "Seni aptal yerine koyuyor Miles, küçük prenses mükemmel. Şimdi ona ne alacaksın? Lanet olası bir yat mı? Arka bahçesine bir midilli mi?"

"Ona ne aldığım seni hiç ilgilendirmez," dedim, araba satın alma meselesini nereden duyduğunu merak ederek.

"Bakalım küçük bayan servet avcısı üniversiteye gitmeden önce seni tam bir aptal gibi sağdığında hâlâ bunu söyleyecek misin?"

Buna yüksek sesle güldüm. "Faith servet avcısı değil, Erica. O sadece antika ticaretini öğrenmek için elinden geleni yapan yetenekli genç bir kadın."

"O zaman sen gerçekten bir aptalsın Miles," diye tersledi ve ofisin kapısına doğru hışımla yürüdü. "Ciddi bir aptalsın."

"Söylediklerimde ciddiydim," diye onu temin ettim gitmeden önce. "Eğer Faith'i bu işyerinde bir daha eleştirirsen, aramızda çok ciddi laflar geçer. Bunu öğrenme riskine girme."

Ben de şaka yapmıyordum ve o bunu biliyordu. Gerçekten biliyordu.

Bugün ayrılırken bana parmak sallamadı ve iyi de oldu. Erica Tate'e

tahammül etme günlerim hızla sona eriyordu.

Çok uzun zaman olmuştu.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

İNANÇ

Ofiste günün geri kalanı nasıl geçti. Kendimi olabildiğince meşgul tuttum ve Erica'nın yolundan olabildiğince uzak durdum, ama yine de gözüme her takıldığında kaşlarını çatarak bana baktı.

Benden nefret ediyordu. Gerçekten. İşlediğim hayali suçlar için benden gerçekten nefret ediyordu.

Yine de umurumda değildi. Umursayamazdım. Kalbim göklere yükseliyor ve deli bir kız gibi patlamadan ve ofiste ciyak ciyak bağırarak koşturmadan kendimi tutmaya çalışıyordum. Nefeslerimi sabit tuttum ve parmaklarımı klavyenin başında meşgul ederek kendimi odaklanmaya zorladım ve sonunda Holly'yi çılgınca arayarak eve doğru yola koyuldum.

"Biz bir şeyiz," dedim ona. "Üniversiteye kadar gerçek bir çiftiz. Demek istediğim, bunu gizli tutmamız gerekecek ya da canlı canlı haşlanma riskini alacağız ve bu almak için çok korkutucu bir risk. Ama yine de..."

Benim için ciyakladı. Aslında telefonda çığlık atıp bana *çok şanslı* olduğumu söyledi ve ben de *çığlık* atıyordum, evren babamı arabasıyla göndermeye karar verdiğinde piyango kazanmışım gibi yerimde zıplıyordum. Emlak ofisinden eve dönüyordu ve beni gördü. Görmemezlikten gelemezdi. Yolun kenarında heyecanlı bir çocuk gibi bir aşağı bir yukarı zıplıyordum.

Bakışları çok şey anlatıyordu. O kadar ki kalbim garip bir şekilde çarptı ve karnım da aynı şekilde çarptı, çünkü bir şeylerden şüpheleniyordu ve ben bunu bir mil öteden okuyabiliyordum. Tıpkı ben küçükken olduğu gibi ve kötü bir şey yaptığımı biliyordu.

"Ne oldu?" Holly itti. "Neden bu kadar sessizsin?"

"Yardıma ihtiyacım olacak," dedim ona, içgüdülerim devreye girdi ve yolculuk için onu da yanıma aldım.

Arkasından eve geldiğimde babam kesinlikle şüpheli görünüyordu. Annemle birlikte mutfakta bir şeyler konuşuyorlardı ve ben içeri girdiğimde susmuşlardı. En rahat gülümsememi takınmaya çalıştım ama bu çok zordu. Korku ve çılgınlık arasında gidip geliyordum, içimi göreceklelerinden ve maceramı daha başlamadan durduracaklarından endişe ediyordum.

"Bu gece dışarı çıkıyorum," dedim. "Holly ile. Onun evinde bir film gecesi düzenliyoruz."

Babamın bakışları yoğundu. "Holly ile

mi?" Başımı salladım. "Holly ile,

evet."

İkisi de bana bakarken orada durmak korkunç bir andı. Sanki bu doğalmış gibi mutfak ünitelerine doğru eğildim, ama değildi.

Hava kararmaya başladığında akşam yemeğinden sonra parka gidip gidemeyeceğimi soran genç bir delikanlıydım. Etrafta beni izleyecek kimse yokken sokakta top yakalamaca oynamak isteyen genç kızdım.

Babam bana çok kızmıştı ve gerçekten yanlış bir şey yapmamış olmama rağmen kendimi suçlu hissediyordum.

"Bu gece çıkacağın kişinin Holly olduğuna emin misin? Bize söylemek istediğin bir şey yok mu?" diye zorladı, ben de omuz silktim.

"Evet, Holly," dedim ona, yalan söylemekten nefret ediyordum ama bu konuda başka ne yapmam gerektiğinden de emin değildim. "Biz gitmeden önce burada takılmak için birazdan gelecek."

Fantastik kankamla yaptığım planlar gerginliği azaltmaya yetmiş gibi görüldüğünde çok rahatlamıştım. "İyi," dedi babam. "Eminim siz kızlar iyi bir akşam geçireceksiniz."

Oturma odasına doğru yöneldi ama karnımdaki alevlenmeyi hissettim. Bu kız bebek kurulumundan daha fazlasına ihtiyaç duymanın alevlenmesini.

"Artık on sekiz yaşındayım," diye belirttim, sanki söylemeye gerek varmış gibi. Babam arkasını döndü ve bana ters ters baktı.

"Evet, on sekiz yaşındasın. Ve on sekiz yaşında, üniversiteye gitmeden önce hayatında doğru kararları verecek kadar sorumluluk sahibi olmalısın. Bu gerçekleşmeden önce sana kendini hizaya sokmanı söylememe gerek yok."

Kendimi çok aptal hissettim. Çok aptal ve çok aptalca genç.

"Hangi kararlar?" Ona sordum. "Sence yapmam gerekip de yapmadığım ne var?"

Kollarını kavuşturdu ve bir adım daha yaklaştı. "Daha çok yapmaman gerektiğini düşündüğüm şeyler Faith. Ofisinde bir sürü şey döndüğünü duydum."

Derin bir nefes almak zorunda kaldım, yanaklarım çok sert yanıyordu. "Ne demek demleniyorsun?" Bir şekilde öğrenmiş olmasından öylesine korkmuştum ki sordum.

Ama

yapmamıştı.

Gerçekten

yapmadı.

"Warwick'e gitmeden önce Stephen Jones'a bulaşmayı aklından bile geçirme."

Kendimi tutamayarak rahatlamış bir şekilde iç çektim. "Depodan Stephen'a yakalanmamdan mı endişeleniyorsun? Sence böyle bir şey mi oluyor?"

Kaşları hâlâ çok sertti ve annemin yüz ifadesi de ona uyacak kadar endişeliydi.

"Evet, depoda çalışan Stephen Jones'a yakalanmandan endişeleniyorum," dedi. "Eğitiminde böylesine önemli bir adımı atmadan önce *herhangi biriyle* takılmadan endişeleniyorum." Durdu ve anneme baktı. "İkimiz de endişeliyiz."

"İyi bir kız ol ve davranışlarında sorumluluk sahibi ol," diye katıldı annem. "İkimizin de küçük tatlımızdan buna ihtiyacı var. Bizi çok gururlandırırıyorsun, Faith. Bizi hayal kırıklığına uğratma."

Sesi çok güzeldi. Çok sıcaktı. Yani benim annem.

Bana verdiği acıdan nefret ettim. Onları gururlandırmaya devam etmeyi gerçekten istiyordum.

"Stephen Jones'a yakalanmayacağım," dedim onlara, yalan söylemediğime şükrederek. "Asla da olmayacağım." Babam annem kadar ikna olmuş görünmese de ikisi de rahat bir nefes aldı.

Durumun gerçekliğini gizlemek için Holly'nin gelmesi iyi oldu.

Sanki bir işaretmiş gibi, arka kapıyı çaldı ve içeri girdi ve büyü bozulmamıştı, biz üst kata çıkmadan önce her ikisi de ona *merhaba* dedi.

"Kahretsin," dedi güvenli bir şekilde yatak odama girdiğimizde. "Aşağıda oldukça gergin görünüyor." "İş yerinden Stephen'la takıldığımı sanıyorlar," dedim ve güldü.

"Gerçekte kiminle takıldığınızı bilselerdi çok daha kızgın görünürlerdi. O onların en iyi arkadaşlarından biri, değil mi? Hem de babanın patronu?"

Başımı salladım, o da tekrar güldü.

"Vay canına. Bu bok ortaya çıkarsa ortalık gerçekten karışacak."

Şaka yapmıyordu. Bu bok ortaya çıkarsa ortalık fena halde karıştırdı, bu yüzden hiç çıkmaması çok önemliydi. Herkesin iyiliği için, en azından Miles'ın.

Üniformamı gardırobun arkasından geri çektim ve Holly garip bir ıslık çaldı. "Gerçekten liseli kızlardan hoşlanıyorsun demek? O porno filmler yalan söylemiyormuş."

İş kıyafetlerimi çıkarırken ona hınzırca bir bakış attım. "Hayır, yalan söylemiyorlardı. Ama dahası da var."

Eminim ona doğru eğilip istediği şeyleri anlattığımda sırtışıım yakacak kadar parlak olmuştur.

Ona onu içime almak için nasıl zorlanmamı istediğini ve bundan nasıl hoşlandığını anlattım. Dar olmamdan ve onu tamamen içine almak için çok uğraşmamdan hoşlanıyordu.

Nasıl da canı yanan ama bunun için yalvaran yaramaz bir kız olmamı istiyordu, pis küçük bir sürtük gibi. Konuşmayı bıraktığımda ağzı bir karış açıktı, gözleri de aynı şekilde kocaman olmuştu.

"Tanrım, Faith," diye fısıldadı. "Bu adamla ciddi bir ilişkiye giriyorsun. Sen gerçekten

İstedığının bu olduğuna emin misin?"

Bu soruya cevap vermeme gerek yoktu, sırtışıım her şeyi anlatıyordu.

"Vay canına," dedi. "Benden daha tuhaf şeylere hazırsın. Ben olsam bu saçmalığa dayanamazdım." Ama ben bitmiş ve tükenmiş değildim. Yakınında bile değildim ve asla da olmayacaktım.

Duş için bir havlu kapmadan önce ona "Üniversiteye kadar vaktim var," dedim. "Bunu en iyi şekilde değerlendirmeyi planlıyorum."

"Bütün yumruğunu amına sokarak mı? Kulağa tam bir yaz tatili gibi geliyor."

Buna yüksek sesle güldüm, o da güldü ve sonra duş aldım. Duş aldım, tıraş oldum, şampuanlandım ve kendimi Bay Lindon ve ilk gecemiz için olabildiğince hazır hale getirdim. Resmen *biz*. Sadece geçici olsa bile.

Holly bir kez daha hazırlanmama ve kıyafetimi kabanımın altına saklamama yardım etti. Annem ve babam hiçbir şeyin farklı olduğunu anlamadan sokağa çıkmama yardım ettiği için bir kez daha çok minnettardım.

Bu sefer benden daha erken ayrıldı, yoluna devam etmeden önce büyük ve sıcak bir kucaklaşmayla. "İyi eğlenceler," dedi. "Umarım ucubenin ve onun kirli oyunlarının tadını çıkarırsın." "Seni bilgilendirmeye devam edeceğim," diye güldüm ve onu sıktım. "Her şey için teşekkürler."

Uzaklaşırken kıkırdaması inanılmazdı. "Nedense bu yaz burada çok daha fazla gizlice dolaşacağımızı düşünüyorum. Sanırım kaçış planlarınızın düzenli bir parçası olacağım."

Onu el sallayarak uğurladım ve iç çekerek bu çılgın dünyada ailemde gerçekten yetişkin biri olabilmenin bir yolu olmasını diledim. Bir erkeğe aşık olmakta ve istediği her şeyi yapmakta gerçekten özgür olan bir yetişkin. Ama hayır. Ailemin bunu kabul etmesinin hiçbir yolu yoktu. Özellikle de Miles Lindon'la.

Ve bu üzücüydü. O kadar üzücüydü ki, eminim ileride kalbim bunun için çok fazla çarpacaktı. Ama bu gece değil.

Bu gece kesinlikle olmaz.

BÖLÜM YIRMI DÖRT

MILES

Bunu yıllardır yapmamıştım. Kapım çalındığında kendimi aptal gençliğime geri dönmüş gibi hissettim ama bunu dünyalara değişmezdim.

Heyecan vericiydi. Kolayca bağımlılık yapıyordu.

Kapıyı açma gücümle bir adım geri çekildi ve ona sunduğum sırtıyla eşleşecek şekilde tüm ışıltısıyla en güzel gülümsemesini takındı.

"İçeri gel prenses," dedim ve içeri girdi.

Mekândaki kokunun farkındaydım. En iyi baharatlarla hazırlanmış bir makarna yemeği, umarım harcadığım emeğin yarısı kadar bile güzeldir.

"Evet," dedim onun şaşkın ifadesine karşılık olarak. "İster inanın ister inanmayın, buraya gelip amınızı dayak için sunmanızı beklemiyorum. Biliyorsun, tatlı bir sohbet arkadaşı olarak senin arkadaşlığından da hoşlanıyorum."

Şaka yapıyordum ve o da bunu biliyordu. Kıkırdaması

harikaydı. "Gerçekten güzel kokuyor," dedi ve ben de ona

teşekkür ettim.

Mutfağa doğru geldi ve ceketini asmasını istedim. İkinci raunt için görkemli Arlock Akademisi üniformasını giydiğinden emindim ve aletim yepyeni bir arzu seviyesine sıçradı.

"Muhteşem," dedim ona. "İyi ki önce yemek yiyoruz, yoksa şu andan itibaren sabaha kadar o daracık küçük göt deliğine vurmak zorunda kalabilirim."

Kızarması her zamanki mükemmel tatlılığındaydı. "Evet, lütfen," dedi. "Umarım güzel bir gece olur." Bir sonraki kıkırdamasında dudağını ısırdı. "Kıyafeti beğendiğine sevindim."

"Bu kıyafeti her *zaman* seveceğim," dedim ve bir şarap şişesi uzattım. "İnan bana, seni okul

üniforması içinde görmekten asla bıkmayacağım."

Şaraba *evet, lütfen* dedi ve ben ona bir bardak doldurup uzatırken garip bir merakla baktı.

"Ne oldu?" diye sordum. "Hayatın anlamını çözmeye çalışıyormuş gibi görünüyorsun."

Cevabını vermeden önce sık sık tereddütlü bir saniye duraklamasına bayıldım.

"Sadece..." diye başladı ve şarabından bir yudum aldı. "Merak ediyorum da... okul üniformasını senin için bu kadar çekici kılan şey ne? Yani sanırım kız meselesi, ama gerçekten öyle mi? Çünkü gerçekten okul üniforması giydiğimde bana böyle bakmamıştın..."

Cevap vermeden önce yemeğimizin durumu için fırını kontrol ettim.

"Bir kız okul üniforması giydiğinde neden sertleştiğimi mi merak ediyorsun?"

Güldü ve bana başıyla onay verdi. "Evet. Bilmiyorsan o başka. Kıcımlı siktenden neden hoşlandığımı bilmiyorum sanırım. Sadece hoşuma gidiyor."

Ama biliyordum. Bir kız okul üniforması giydiğinde neden sertleştiğimi kesinlikle biliyordum.

Makarna ve sarımsaklı ekmeği fırından çıkardım ve sırtarak ona yemek odasına geçmesini işaret ettim. Her şey hazır ve bekliyordu. Mumlar yanıyor, yerler hazırlanıyor ve her şey prensesim ve onun istediği *bize* ilk küçük yolculuğu için ayarlanmıştı.

"Vay canına," dedi ve ciddiye.

Mum ışığının yanında bana doğru dönerken gözleri daha koyu bir maviyle parlıyordu.

Bulaşıkları masanın ortasına koydum ve onun için sandalyesini çektim. Çok zarif bir hareketle koltuğa oturdu ve ben de parfümünü içime çektim. Hafif ve çiçeksi. Tatlı. Her zaman çok tatlı.

Boğazımı temizledim ve ona katılmadan önce kendi kadeh şarabımı

aldım. Ve sonra konuştum.

Aslında daha önce hiç konuşmadığım bir konu hakkında konuştum. Daha önce hiç konuşmak istemediğim bir şey.

"Okul üniformalarına olan ilgimin çok belirgin bir kökeni var," diye başladım ve makarnasını alması için ona servis kaşığı uzattım.

"Öyle mi?" diye sordu ve bunun için çok hevesliydi. Sözlerim için gerçekten istekliydi.

Heyecanlı küçük nefeslerindeydi, tam olarak doğru şekilde hitching. Gözleri benimkileri yakmamak için çok çabaladı ama başaramadı.

"Evet," dedim ona. "Öyle."

Yemeğini bitirmesini bekledim ve devam etmeden önce kendiminkini aldım.

"Okulda bir çocukken. Aslında senin gittiğin okulda." Kıyafetini işaret ettim. "Ceketimde aynı akademi okulunun rozetini taşıyacak kadar şanslıydım."

"Arlock Akademisi'ne mi gittin?" diye sordu, ben de başımı

salladım. "Evet, akademiye gittim. Babanla aynı zamanda."

Bir parça sarımsaklı ekmek kopardı ve bir ısırık aldı, konuşurken eliyle ağzını kapattı. "Babamla aynı okula mı gittiniz?"

Başımı salladım. "O daha eski bir okuldaydı ama evet, gördüm. Uzun, çok uzun zamandır arkadaşız. Birlikte çalışmamızdan çok önce."

Bu düşünce, böylesine uzun süreli bir arkadaşıma ihanet ettiğim için beni bir suçluluk dalgasıyla daha vurmaya yetti, ama şimdi bunun üzerinde durmanın zamanı değildi.

"Sanırım bunu biliyordum," dedi. "Sanırım bunu daha önce duymuştum, sadece emin olmak için hiç duymamıştım."

Kız masumiyetiyle çok görkemliydi. Dili, gülüşü, her şeyi. Sadece kız bebek üniforması değil.

"Okulumuzda çok dikkat çekici bir kız vardı," diye paylaştım. "Adı Catherine Whitehurst'tü. Zeki ve güzeldi. Sarışın bir sirendi ve sırtından aşağı dökülen saçları kesinlikle büyüleyiciydi." Bakışlarına karşılık verdim. "Muhteşem mavi gözleri vardı, çok çarpıcıydı. Tanıdığım bir başka özel küçük hanım gibi."

Kızardı ve gülümsedi, sonra bir şerit ekmek daha kopardı. "Biraz Catherine'e benziyorum, değil mi?"

Biraz güldüm. "İkiniz de hayatımın çok farklı noktalarında beni büyülemeyi başarmış olağanüstü yaratıklarsınız."

Zarif parmaklarının sarımsaklı bagetten peynirin bir kısmını çekmesini izlemek beni bu sefer büyülemeye yetti.

"Ee," diye zorladı. "Kız arkadaşın mıydı? Şu güzel Catherine mi?"

Şarabımdan bir yudum aldım, sonra kendi ekmeğimden bir parça kopardım. "Kesinlikle öyle olmasını istedim. Tüm okulun gözdesiydi. Netbol takımının kaptanıydı, münazara grubunun baş soru sorucusuydu ve okulu her zaman açık günlerde ve şehir etkinliklerinde temsil ederdi."

"Oldukça iyi bir kız o zaman."

"Gerçekten de iyi bir kızdı." Sırıttım. "Ya da ben öyle sanıyordum."

Makarna yemeden önce kaşlarını kaldırdı. "Kötü bir kız mıydı?" "Evet,"

dedim. "Çok, çok kötü bir kızdı."

Sonra ona hikayeyi anlattım.

Ona Catherine Whitehurst'ün lise yıllarından ayrıldığımız güne kadar nasıl hayallerimin kızı olduğunu anlattım. Onun parlaklığına nasıl takıntılı olduğumu anlattım. Mükemmel gülüşüne, harika tavırlarına ve kendisine verilen her küçük görevde ne kadar inanılmaz olduğuna.

Faith o kadar dikkatle dinliyordu ki makarnayı neredeyse hiç yemedi, çatal ağzının ortasında

durakladı.

Hikaye kötü yönde çok keskin bir dönüş yaptı.

Daha önce hiç yapmadığım bu hikâyeyi yüksek sesle dile getirmek garip hissettirdi. Ama söyledim.

"Perşembe günüydü," diye anlattım ona. "Okul sonrası futbol takımıyla maçımı bitirmiştım ve o gün için ayrılmadan önce Fizik ödevimi Bay Harrington'ın sınıfına geri bırakmam gerekiyordu. Benim açımdan aptalca bir dikkatsizlikti, öğle yemeği bitmeden masasına bırakmalıyım ama spor sahası dikkatimi dağıtmıştı." Bir nefes aldım ve şarabımdan bir yudum daha aldım. "Her neyse, okul temizdi ve ben de hiçbir şey düşünmeden fen bloguna doğru ilerledim. Kapıyı çalmadan içeri girdim, sadece ödevi bırakıp gideceğime ikna olmuştum ama içeri adımımı attığımda tamamen farklı bir senaryoyla karşılaştım."

"Devam et," dedi ve çatal hâlâ havada asılı duruyordu.

"İçeride onunla birlikteydi," dedim. "Bay Harrington, Catherine ile birlikte. Hâlâ üniformasını giyyordu ve sutyeninden sarkan tatlı küçük göğüsleri ve bluzu sonuna kadar açılmış halde masasının üzerinde öne doğru eğilmişti. Kravatı hâlâ boynundaydı ve adamın eli de onu sımsıkı tutuyordu."

Dinlerken gözlerinin o kadar geniş olmasına bayıldım.

"Onu sertçe beceriyordu. Gerçekten çok sert. Ağlıyor ve masaya vuruyordu ve o iniltileri yaşadığım sürece hatırlayacağım. Onun yüz ifadesini de yaşadığım sürece hatırlayacağım. Bundan hoşlanıyordu, buna hiç şüphe yoktu. Daha fazlası için ağlıyordu ve bunu istiyordu. Ama canı yanıyordu. Ağlama şeklinden canının yandığına hiç şüphe yoktu."

"Vay canına," dedi ve sonunda makarnayı çataldan aldı.

"Nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Elimde ödevim vardı ve aptal gibi bakıyor olmalıydım ama sikim pantolonumun içinde zonkluyordu ve izlemeden duramıyordum, daha fazlasını istemeden duramıyordum."

"Ne yaptılar?" diye sordu. "Öğretmen ne yaptı? Demek istediğim, kesinlikle korktu ve oradan kaçtı, değil mi?"

Devam etmeden önce bir iç çektim, "Tam olarak değil," dedim. "Bana baktı ve onu becermeye devam etti ve yüzünde bir sırıtma vardı. Çok pis ve çok gururluydu."

"Senin gibi," diye kıkırdadı ve ben de onunla birlikte

güldüm. "Oldukça."

"Seni böyle seviyorum."

"Sevindim," dedim. "Her neyse, onu sikmeye devam etti, çok sert sikmeye devam etti, ve kız bunu kabul ediyordu, hala daha fazlası için inliyordu, ve ben elimi pantolonuma sokup ona bir tane sağlamayı çok istedim, ama yapamadım. Heykel gibi duruyordum, ağzım bir kanış açık, o kıza dokunmak için yanıp tutuşuyordum. Fiziksel olarak da ağrıyordu. Yıllardır o kıza mastürbasyon yapıyordum ve işte karşımda göğüsleri dışarıda Fizik öğretmenimiz tarafından dövülüyordu."

"Bu çılgınca olmalı."

Başımı salladım. "Çılgınca ve oldukça büyük bir deneyim. Eğer bu yeterince yoğun değilse, Bay Harrington beni yanına çağırdı. Pantolonunun içinde sertleşmiş hasta bir piç olduğumu söyledi ve eğer biraz aklım olsaydı bu saçmalıklar hakkında çenemi kapalı tutardım."

"Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey söylemedim,

sadece baktım." "Ve onu

becermeye devam etti?"

Yine sıırttım. "Onu becermeye devam etti ve ben de izlemeye devam ettim ve bu çok büyük bir tezattı, uzun zamandır hayalini kurduğum o kızın masumiyeti ile o gün masanın üzerine eğilmiş pis küçük sürtük çok sert bir şekilde karıştı."

"Hoşunuza giden bir kontrast."

Daha sert sıırttım. "Çok hoşuma giden bir zıtlık. Yıllar boyunca her fırsatta mastürbasyon yapacak kadar hoşuma giden bir zıtlık. Hayal ettiğim farklı senaryoların sayısı oldukça fazla oldu. Onun daha çok acı çektiğini hayal ettim. Adamın onu daha sert siktiğini hayal ettim. Beni yanına çağırıp onu sikimle boğmam için ısrar ederken, göt deliğini o kadar sert sikiyordu ki kız kanlar içinde kalıyordu."

Bunun üzerine oturduğu yerde doğruldu. "Onu bir daha gördün mü? Masasının üzerinde yani."

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım, ama fantezi oldukça güçlüydü. Son duyduğumda Bayan Davis'ti ve iki çocuğu ve bir kanişiyle Bosbury köyünde saklanıyordu. Bay Harrington'a ne olduğunu kim bilir."

Kıkırdadı. "Belki de onun peşine düşmeli, eski günlerin hatırına bir kez daha masaya oturmak isteyip istemediğine bakmalısın."

Ciddi olmasına imkân yoktu ve ben de bunu biliyordum. Gözlerinde yaramazlık parıltıları vardı, arzu doluydu ve şu anda ilgilendiğim tek bir üniformalı küçük kız vardı. O da bunu biliyordu. Havada elektrik gibi canlıydı. Catherine Whitehurst fantezilerimden çoktan çıkmıştı.

"Benim için okul üniforması giymiş pek çok kadınla pek çok sınırı zorladım, Faith," dedim ona. "Ama inan bana, artık benim için küçük bir sürtük olduğun için bu bambaşka bir lig olacak."

"Makarna çok güzelmiş," dedi ama nefes alışları hızlıydı. Bir çatal dolusu daha yerken gözleri benimkilere sabitlenmişti ama ikimiz de yemeği bitirmiştik ve bunu biliyorduk.

İkimiz de aynı anda hareket ettik ama ben daha hızlı hareket ediyordum. O daha koltuğundan tamamen kalkmadan ona ulaştım ve sertçe ayağa kaldırdım. Benimki ona ulaşmadan önce ağzı ardına kadar açıktı, dili benimkini çoktan arzuluyordu ve lanet olsun, ona nasıl da verdim. Onu bir fırtına gibi öptüm. Gök gürültüsünün ikimizin de içinden geçtiği umutsuz bir fırtına.

Bu Catherine Whitehurst ve onun zihnimde bıraktığı mirasın ötesinde bir şeydi. Bu Faith Martin ve onun olmak istediği gibi benim her şeyim olmasıydı.

"Ger beni," diye inledi ağız hâlâ benimkindeyken. "İstediğin gibi acıt. Sadece almak istiyorum. Hepsini almak istiyorum."

Kekemeliğini sevdim. Çaresizliğini sevdim. Parmaklarım okul eteğinin altına uzandığında o pamuklu külotun ıslanmasını sevdim.

"Ne dilediğine dikkat et," dedim ama o gülümsüyordu. Gülümsüyor ve dokunuşuma karşı kıvranıyordu. "Her şeyi diliyorum," dedi bana. "Hepsini istiyorum."

Onu kendime doğru çektim ve o da kendini sıkıca tutmak için bacaklarını belime doladı. "O zaman onu teslim etme vaktim geldi," dedim.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

İNANÇ

KORKMUŞTUM.

Sinirlerim kelebeklerle birlikte uçuşuyordu, beni gerçekten yukarı taşıırken kollarım onu sıkıca kavırıyordu. Ona karşı kendimi çok küçük hissediyordum. Ama aynı zamanda güvende de hissediyordum.

Ve bunu istedim.

Bunu çok istemiştim.

"Zevk ve acı arasında garip bir yer var," dedi inişe vardığımızda. "Seni oraya götüreceğim ve ne kadar iyi hissettirdiğine kendin karar verebilirsin. Söz veriyorum hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Bu kadar uzun *süre* hayalini kurduktan sonra hayallerimin erkeğine yakın olmak gerçekten iyi hissettirecekti. Zevk ya da acı fark etmez. Beni hayal kırıklığına uğratmasına imkan yoktu. Milyon yıl geçse bile.

Orada, derinlerde bir karıncalanma vardı. Sinirden de öte. Her şeyden daha fazla. Yasak olanı isteyen bir karıncalanma. Bana vereceği acıyı isteyen bir karıncalanma. Onu günlerce orada hissetmek istiyordu. Onu içimde hissetmek için o kadar zorlanmak istiyordum ki, çekip gitmesini hayal bile edemiyordum. Fantezileri gerçekleşirken o pis Miles Lindon'ın gülümsemesini görmek.

Benim istediğim de *buydu*.

Beni yatak odasına götürdü ve bu sefer beni yatağın üzerine yatırdı. Geri çekilip gömleğinin düğmelerini açtı ve ben de bacaklarımı iki yana açarak ona baktım.

Çok kaslıydı. Göğsünün düzlüğü ve karnından aşağı inen kolların karanlığıyla bir erkeğe çok benziyordu. Gözlerim onu pantolonundan çıkardığı kocaman sikine kadar takip etti.

"Çok iyi görünüyorsun," diye fısıldadım. "Bu kadar muhteşem görünmene asla alışamayacağım."

Bir kaşını kaldırdı. "Bunu bana bakan mükemmel küçük siren söylüyor. İnan bana, Faith, o sensin

Bu gece bu odada harika

görünüyorsun." Sözleri beni daha da

heyecanlandırdı.

Pantolonunu yere indirdiğinde yatakta uzanırken kendimi çok iyi hissediyordum. Onun karşısında kendimi o kadar iyi hissediyordum ki, bana bakarken kendim olmaktan o kadar emindim ki. Ama o bana hep böyle hissettirmişti, çok doğru ve kendinden emin. İstedigimi. Kendisine yeterince zeki, yeterince komik, yeterince nazik olduğunun söylenmesini isteyen küçük bir kızken bile. Yeterince iyi.

Artık sevdiği adam tarafından yeterince güzel olduğunun söylenmesine çok aç bir kadındım ve o da bunu her zaman yerine getirdi. Her zaman çok fazla.

Ama bundan daha fazlasıydı. O bundan daha fazlasıydı.

Bana o kadar çok şey kattı ki, kendime inanmama yardımcı oldu. Kendime *inanmamı*.

"Bacaklarını güzelce aç," dedi sikiyle oynarken.

Bana söyleneni yaptım, kalçalarımı iyice açtım ve beyaz külotumu göstermek için eteğimi yukarı çektim.

"O klitorisi benim için ovala," dedi ve parmaklarım pamukta daireler çizerek aşağıya doğru indi.

Yatağın kenarında dizlerinin üzerine çöküp beni kenara doğru çektiğinde ne olacağını biliyordum. Ağzı parmaklarımın üzerinde çok sıcaktı, dili parmaklarımın arasında sertçe kıvrılarak tam doğru noktaya baskı yapıyordu. Parmaklarımın saçlarına gitmesi o kadar doğal bir değişimdi ki, o kadar kaygandı ki, rahatsız edilmek için o kadar temizdi ki, tutulması için o kadar mükemmeldi ki.

Beni inletti. Beni kıvrandırdı. Çaresiz küçük bir orospu gibi yüzüne doğru eğilmemi sağladı.

Bana ne istediğini göstermesi için yalvarttı. Neye ihtiyacı olduğunu. Benden alacağı şey beni günlerce acı içinde bırakacaktı.

"Sabır," dedi ve diliyle alay etmeye devam etti. Kandırmaya. Beni sınıra doğru itti. Ta ki ben üzerine düşene kadar. Sertçe.

Kendimi tutamadım. Başımı arkaya yatırdım ve çok hızlı nefes aldım, sırtımı eğdim ve adını inlerken ağzına sıkıca bastırdım.

Ama o devam etti. Yalamaya devam etti. Emmeye devam etti.

Külotumu kenara çekti ve iki parmağını derinlere soktu ve buna bayıldım. Buna ihtiyacım vardı.

İki tanesini kıcıma sokarken haykırdım, dördü birden içimdeydi ve canım yanıyordu. Acıttı ama çok iyi hissettirdi.

"Keşke parmaklarımı kavrayan o daracık deliklerinle ne kadar güzel görüldüğünü takdir edebilseydin. Çok sıkısn, Faith. Çok sıkı."

Beni onlarla becerirken çok çiğ hissediyordum. İleri geri uzun itişler, beni rahatlatmak için dairelerle karışık

Daha gevşek. Hissedebiliyordum. Çarşafıları kavradım ve hassas olmasına rağmen daha fazlası için inledim. Gerçekten, gerçekten hassas.

"Benim için alman için çok büyük oyuncaklar alacağım, Faith. Onları sana göstermek için sabırsızlanıyorum. Mükemmel kızım için mükemmel hediyeler."

Benim mükemmel kızım.

Onun mükemmel kızı olmayı ne kadar çok istiyordum. "Daha fazla," diye fısıldadım.

"Lütfen, Bay Lindon. Daha fazla."

"Bunu bir daha söyle," dedi ve diğer eli içimdekine katılmak için yukarı çıkarken yüksek sesle haykırdım. İki katıydı. Her iki delikte de iki kat parmak vardı. Öyle olması gerektiğini biliyordum. Çok sert hissediyordum.

"İyi bir kız gibi tekrar söyle," diye tekrarladı ve ben gerçekten de yatak çarşafılarını kavramaya başladım. "Daha fazla," dedim, daha yüksek sesle. "Lütfen, Bay Lindon. Daha fazla. Daha fazla, lütfen, daha fazla!"

Ve lanet olsun, bana nasıl verdi.

O parmaklarıyla bana vururken amımın ıslaklığını çok yüksek sesle duyabiliyordum ve kığım çok acıyordu ama çok istiyordum. Homurdandım, haykırdım ve içgüdüsel olarak kalçalarımı kapatmaya çalıştım ama o bana bağırdı, iyi bir kız olmamı ve bacaklarımı sonuna kadar açık tutmamı söyledi. Ben de öyle yaptım. Parmakları beni okşarken bacaklarımı geniş tuttum.

"Bu sadece başlangıç, küçük kız," dedi. "Önümüzde çok uzun bir gece var."

Sadece iç geçirebildim. Yatağının yumuşak sıcaklığına gömüldüm ve bu adam için şanslı yıldızlarıma şükrettim. Benim erkeğime.

O parmakları içimde çevirirken hepsi benim.

Yatağa, üstüme tırmandığında her şeyi unutmuştum. Parmaklarını tutmanın zorluğu arasında ağzı öyle çılgınca bir zevk veriyordu ki, çaresiz bir melodi çıkaran yüksek tansiyonlu bir keman gibi beni boşalmanın eşiğinde tutuyordu.

Ben de öyleydim.

Çaresiz.

Daha fazlası için çaresiz, daha azı için çaresiz, onun için çaresiz. Her zaman o.

Dirsekleri yüzümün iki yanındaydı ve onu üstümde tutuyordu. Gözleri benimkileri yakıyordu, sikini içime sokarken külotu hala yana itilmişti, güzel ve yavaş, güzel ve sıkı bir şekilde derinlere doğru itti ve sonra kalçalarını pompalamaya başladı.

Hayatımda hissettiğim en güzel şeydi.

Ya da o acıyı değiştirip yepyeni bir noktaya vurana kadar ben de öyle düşünmüştüm.

"İşte bu," diye hırladı bana. "İşte senin tatlı küçük amcığın mükemmel küçük oluğunu buluyor."

Bacaklarımı beline dolamaktan ve onu daha fazlası için ikna etmekten kendimi alıkoyamıyordum. Gıcırtiları duyabiliyor ve itişlerini hissedebiliyordum ve bunun beni açmasının sadece başlangıcı olduğunu biliyordum, zaten çok dolu hissetmeme rağmen. Çok güzel doluydum.

Kıçım hala hamdı, hala parmaklarının beni gerdiği yerden yanıyordu, ama yine de onu orada tekrar istedim. Gerginliği hissetmek istiyordum ve bu onu memnun etmekten daha fazlasıydı. Bu beni de memnun etmekle ilgiliydi.

"Sen gerçekten de küçük, pis bir prensessin, değil mi?" dedi ve ben de başımı salladım. "Sanırım hep öyleydin. Sadece bana göstermene ihtiyacım vardı."

"Oh, sana göstereceğim," dedi. "Sana her şeyi göstereceğim."

O hızını artırdı, ben de ona uymak için hızlandım ve homurtular ve itiş kakıştan başka bir şey yapmadık. Homurtular ve itişler ve birlikte hareket eden *biz*. Tırnaklarım omuzlarını kazıyordu ve nefesleri kulağımdaydı ve üniformamın içinde onun gücü altında kendimi çok yaramaz ve çok genç hissediyordum. Üniformamın içinde kendimi bu kadar yaramaz ve genç hissetmeyi seviyordum. Beni daha çok istemesine neden olmasını seviyordum.

"İçine boşalacağım," dedi ve ben de başımı salladım. "Dikkatli olmaya başlamamız gerekecek," dedi bana. "Ama o güzel küçük amcığın içine boşalmam gerek. O güzel küçük amcığın içine girmeye karşı koyamıyorum."

Ben de içime girmesine karşı koyamadım. Karşı koymak istemedim. Risk ne olursa olsun.

Dilinin altında çoktan defalarca boşalmıştım. Sadece uzun bir karmaşa tekrar tekrar tepe yapıyordu. Ama bu farklıydı. Bu çok farklıydı.

Sanırım itişlerinde ne kadar güçlü olduğuydu. Altında beni çok sert bir şekilde sarsacak kadar sert çarpması, etinin benimkini çok yüksek sesle tokatlaması. Sanırım kendini içime bıraktığında çıkardığı sesler o kadar alçaktı ki, boşalırken ben de haykırıyordum, o kadar derine boşaldığında kendimi onun kadar kaybediyordum.

Nefeslerimizi birlikte tuttuk, o hâlâ içimdeydi. Ağzını ağızıma bastırıp dilini derinlere soktuğunda hâlâ zor nefes alıyordum. Kendi tadımı aldım ve bu hoşuma gitti. Beni her yerimden ne kadar çok öptüğünü tatmak hoşuma gitmişti.

İçimden çıktığında uzun bir inlemeye engel olamadım.

Ne bıraktığını araştırmak için geri adım attı ve tüm vücudum onun için yandı. Külotumu indirdiğinde kalçalarımı birbirine bastırdım, ama hemen ardından tekrar açtı ve bitmediğini biliyordum. Hem de çok uzun bir süre.

Gözlerindeki şehvet bana tam olarak ne olacağını söylüyordu ve ikinci raunt için aletinin şişmesi de öyle. "Umarım daha fazlası için hazırsındır," dedi bana.

Başımı salladım. Cidden öyle olmasını umuyordum.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

MILES

Her zamanki gibi çok iyi bir kızdı. Elinden gelenin en iyisini yapmaya çok hevesliydi, bu en iyisi zor olsa bile. O daracık yarığından istediğim kadar alıyordum.

Onu bu yüzden severdim. Önündeki her şey için duyduğu coşku. Onu hep bunun için sevdim.

Onu yatağa doğru itmeden ve hemen yanına tırmanmadan önce dolabımın çekmecesinden kayganlaştırıcıyı ve dezenfektanı çıkardım.

Tüm yumruğumu hazırlayıp kayganlaştırırken beni gergin gözlerle izledi ve yüz ifadesindeki gerçek endişe ışıltısına bayıldım.

İnancım gerçekten çok güzel bir yaratıktı.

Benim güzel yaratığım. Bu sadece geçici olabilecek bir trajediydi.

Onu bekleyen koca bir hayat vardı. Bensiz bir hayat. Bu kadar doğru hissettiren bir şey için bunun ne kadar acınası bir sonuç olduğunu ifade edecek kelimeler bile yoktu.

Aynı zamanda bu kadar yanlış bir şey olması çok yazıktı.

"Bacaklarını güzelce yukarıda tut," dedim ve bacaklarını göğsüne doğru çekerken gülümsedim. O tatlı delikleri çok davetkârdı. Kıçı bana göz kırparken hala hamdı, amı hala çok kaygandı ve sikimi almaktan damlıyordu.

Dizlerini tuttu ve kalçalarının açılmasına izin verdi, bana bakarken çok doğal bir nefes aldı.

Kravatı hala bluzunun üzerinde öyle düzgün duruyordu ki, eteği en özel hazinelerinin çıplaklığıyla tezat oluşturacak şekilde yukarı doğru sıyrılmıştı. Tam istediğim gibi.

"İyi bir kız gibi derin bir nefes al," dedim ve parmaklarımı tam hizaya getirdim.

O havayı emerken üç kez ittim, bir sonraki itişimde dördüncüyü hafiflettim ve o da aldı. Sanki

Prensesim.

"Acıyor mu?" Ben sordum, o da başını

salladı. "Acıyor ama iyi."

Elimi bücktüm ve biraz daha derine ittim ve benim için inledi.

Gerçekten çok sıkıydı. Çok güzel sıkıydı.

Sikim aşağıda kendi melodisiyle zonkluyordu ve ağzım onun gerginliğini görünce sulandı.

Başparmağımı şişmiş klitorisine sürttüğümde çıkardığı inilti mükemmellik üstüne mükemmellikti.

Parmak eklemleri dizlerinin altında bembeyazdı, çok sıkı kavırıyordu.

"İşte bu," diye cesaretlendirdim. "Alabilirsin."

Bücktüm ve ittim, uzun ve yavaş, içeri ve dışarı, onu eklemlerine kadar gerdim ve kalçaları geri itmeye devam ederken bile sessizleşti. Ve işte oradaydı, zevk ve acı arasındaki o ince çizgide yürüyordu.

"Acıdığını biliyorum tatlım," dedim, "ama inan bana, çok daha iyi olacak."

Başını salladı ama konuşmadı. Sadece sessiz küçük nefesler. Çok sessizdi.

Tek bir parmağımı göt deliğine soktuğumda sesi geri geldi, kalçalarını indirirken çok keskin bir şekilde ağlıyordu.

"Bacaklar yukarı," dedim ona ve sesim sertti. "Güzel ve yüksek ve genişçe aç."

Gözlerini kapatıp ona söyleneni yaparken tüm bu güzel gösteriyi bir kenara bırakabilirdim. İçindeki her şeyi çekip çıkarabilir ve sıkımı bir tur daha sertçe sokabilirdim. Ama bunu asla yapamazdım. Bu çok iyiydi.

"İşte benim iyi kızım. Benim için çok iyi bir küçük kız," dedim ve sesim çok fazla istekle canlandı.

"Bana bak prenses. Sana bunu yaptırırken yüzünü görmek istiyorum."

Yine o sinirler vardı. Sinirler onun güzel mavi gözlerinde canlanıyordu. Çok etkileyiciydi.

"Hazırlan," dedim ve o da birazcık ağladı.

İkinci parmağımın göt deliğine girmesi titremesi için yeterliydi. Onları yerlerinde sıkıca tuttum, benim için gerilirken o kadar derindi ki, ama başparmağım klitorisini çok sert çalıştırdı. Çok sert.

"Klitorisine konsantre ol," dedim ve sesim yeniden sertleşti. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğine konsantre ol."

Ve yaptı da.

O azgın küçük yumruyu çalıştırdığımda o kadar sert konsantre oldu ki, gerginlikten bana karşı biraz sallanıyordu ve bunu tam ihtiyacı olduğu gibi kullandım. Tıpkı daha fazlasını alması gerektiği gibi.

Yumruğum parmak eklemlerine kadar girdi, dört parmağım o masum küçük amcığı sınırına kadar gerdi. Üç parmağım daha göt deliğine kalınca bir itiş yaptı ve doldu. İlk gerçek denemesi için çok doluydu. Hâlâ küçük, masum bir bakireydi. Hâlâ benim küçük tatlı meleğim.

"Parmaklarımı becer," dedim ona, bunun çok zor olacağını çok iyi biliyordum. "Şu yatağa geç ve parmaklarımı becer."

İnledi. Durakladı. Denemeye cesaret edemedi önce ellerini yatağa bastırıp kaldıraç olarak kullanarak bir *sikiş* çıkardı. Ham olduğunu biliyordum. Acıdığını biliyordum. Patlayacak kadar dolu hissettiğini biliyordum, *daha fazla* sürmemeye çok yakındı.

Ama hoşuna gitti.

Tüm zorlamalara rağmen, hoşuna gitti. Tıpkı

benim mükemmel küçük kızımın sevmesi

gerektiği gibi.

Bu iğrenç oyunda çok yeni olmasına rağmen kendini pis bir sürtük gibi ellerime doğru itti. Acı içinde klitorisine odaklandı ve oluk onu bulduğunda *evet* diye bağırdı.

Ona nasıl da verdim.

Ona her şeyimi verdim. Tüm konsantrasyonumu, tüm ritmimi, tüm isteğimi. Ve o da aldı. Hepsini aldı.

Doruk noktası hassas bir noktaydı. Yüzü yana dönüktü, çarşaflara bastırılmıştı, boşalırken attığı çığlıklardan gerginliği anlaşıyordu ve sonrasında kendimi ondan çekerken çok nazik davrandım.

Tam bir resim gibiydi. Hepsinin en güzel fotoğrafı. Tüm zamanlar için yakalamaya asla karşı koyamayacağım bir resim.

Komodinden telefonumu aldım ve kameramı çağırdım, sonra da ondan bana bakmasını istedim, yorgunluktan tükenmiş o muhteşem gözlerle.

İlahiydi. Resim sihirliydi. Kesinlikle lanet bir sihir.

Ve sonra kız, hayatında sık sık yaptığı gibi beni şaşırttı. Her zaman çok iyiydi. Her zaman çok tutkulu. Her zaman daha fazlasını yapmak için çok hevesli.

"Lütfen kıcımı sik," dedi. "Lütfen Miles, lütfen kıcımı sik. Bu sefer sadece kıcımı."

Tanrım, yüzümdeki sırtış. Güneşi yakacak kadar parlak olmalıydı. "Benim için zevkti tatlım," dedim ve tekrar üstüne çıktım.

BÖLÜM YIRMI YEDİ

İNANÇ

Kıçımı siktikten ve beni tekrar derinlemesine doldurduktan sonra yürüyebildiğime
ŞAŞIRDIM. Kendimi çok gergin hissediyordum. Ağrıyor, zonkluyor, acıyor ve bitkin
düşüyordum.

Ama
mutluyum.

Çok, çok
mutlu.

Adrenalinim endorfinlerimle birlikte çılgına dönmüştü ve merdivenlerden inip yemek masasına
dönmeme yardım ederken deli gibi sırtımdan kendimi alamıyordum; orada bornozlarla oturup daha
önce yediğimiz makarnayı bitirdik ve soğuk olmasına rağmen tadını çıkardık.

Ben böyle sevdim. *Bizi*. Gülmek, konuşmak ve çok normal olmak.

Bize biraz daha şarap doldurdu ve tatlılığının zingini sevdim ve sonra durdu, baktı ve karnımın
tekrar yepyeni bir melodiyle çırpındığını buldum.

"Ne?" Ben sordum. "Ne düşünüyorsun?"

Başını eğip düşündü ve sonra konuştu. "Hazır
olduğunu düşünüyordum."

Şarap kadehimi yere bıraktım ve başımı eğerek ona baktım. "Neye hazırsın?"

"Bir sonraki açık artırmayı yönetmeye hazırım," dedi ve kalbim deli gibi
çarpmaya başladı. "Ne?"

"Bir sonraki açık artırmayı yönetmeye hazırsın," diye tekrarladı. "Cuma günü. Bunu yapabileceğini

biliyorum."

Sadece o podyumda olmayı ve bir gün etkinliğin sorumluluğunu üstlenmeyi, ürünleri en yüksek değerleriyle ve doğru teklif verenle eşleştirmekten sorumlu olmayı hayal etmişim.

"Ama daha çok erken," dedim. "Hâlâ her şeyi yeni öğreniyorum."

Bakışları güçlü kaldı. "Sen hazırsın. Bunu biliyorum. Bu Cuma senin gösterin olacak."

Bunu tam olarak sindiremedim, böyle bir ayrıcalık. Kendimi içinde bulduğum bu muhteşem rüya aleminin çoğu gibi kalbim de bunu tam olarak kabullenemedi.

Çoğu insan o stantta bulunmanın, teklifleri yükseltmenin ne kadar büyük bir olay olduğunu göremezdi bile. Koleksiyon endüstrisini gerçekten sevdiyseniz bunun ne kadar önemli olduğunu, ne kadar beceri gerektirdiğini göremezlerdi. Ne kadar bilgiye, güvene ve kalabalıktan saygı görmeye ihtiyacınız olduğunu. Çok fazla içgüdü. Çok fazla ses tonu.

"İstiyor musun?" diye sordu ve başımı yeterince hızlı

sallayamadım. "Tabii ki istiyorum! Çocukluğumdan beri

istiyorum!" "O zaman Cuma günü," dedi bana. "Cuma şovu

senin."

Onunla birlikte o ofiste çalışmaya başladığımdan beri pek çok hedefim vardı ama bir program yönetmek her zaman en büyük hedefim olmuştu. Oradaki insanlarla çalışmaktan, özellikle de onunla çalışmaktan çok şey görmüştüm ve aklıma pek çok fikir geliyordu. Çok fazla düşünce. Ayrılmak zorunda kalmadan önce öğrenmek ve sektöre geri vermek istediğim çok şey vardı.

Ama önce bunu iyi yapmalıydım. Ona yetenekli olduğumu göstermeliydim - en az onun inandığı kadar yetenekli olduğumu.

"Teşekkür ederim," dedim ve bunu çok içten söyledim. "Bana bu kadar inandığınız için teşekkür ederim."

"Sana her zaman inandım," dedi. "Ve sen beni her zaman haklı çıkardın. Bu sefer de kanıtlayacağını biliyorum."

Ben yapardım.

Gerçekten, gerçekten isterdim.

Makarnayı bitirdik ve mutfakta yatmadan önce bir bardak süt içtik, sonra duş alırken güldük ve onun bu kadar derin olduğunu bilmek çok iyi hissettirse de ne kadar hırpalandığımı tam olarak anladım.

Bana yatakta sıkıca sarıldı ve yine kendimi onunla çok iyi hissettim, alarmı erken çalana kadar mışıl mışıl uyudum ve gerçekliğin geri gelme zamanının geldiğini biliyordum.

Gerçeklik ve normal olmanın yepyeni bir cephesi. Ailemin büyürken görmeye hiç hazır olmadığı normal genç Faith Martin.

İçimi çektim ve yüzümü ona dönerek uykulu gözlerimi açtım. "Eve dönmem gerekiyor. Annem ve babam Holly'nin evinden sonra kahvaltı etmemi ve işe gitmek için üstümü değiştirmemi bekliyor olacaklar."

"Elbette prenses," dedi ve beni öptü.

Sabah nefesiyle onu öptüm ve arzu çok fazlaydı.

O kadar ki, ona kolayca açıldım ve beni yumuşak, sıcak yatağında çok nazikçe becerdi.

Duş alırken beni tekrar öptü ve beni özleyeceğini söyledi. Tanrım, ben de onu çok özleyecektim.

Gitmeden önce bana tost ve portakal suyu yaptı ve bir kez daha ceketimi nasıl sardığına çok dikkat etmek zorunda kaldım ve adımlarımın kırım ve amımın eve yürümesi için yeterince küçük olmasına çok dikkat ettim.

Sakin bir nefes aldım ve gülümseyerek mutfağa gittim, annem ve babam yulaf lapalarını hazırlarken tost makinesine yeni bir tost koydum. Çok normal, sıradan bir günmüş gibi davranıyor, gülümsememi canlı tutuyor ve kahvaltı barına otururken yüzümü buruşturmamaya dikkat ediyordum, hala paltoma sarınmışım ve dikkat çekmemeye çalışıyordum.

"Holly'lerde iyi geceler mi?" Babam sordu, ben de tostuma tereyağı sürerken başımı salladım. "Evet, iyiydi, teşekkürler," dedim. "Çok güldüm.

Çok eğlendim."

"Burada mı kaldın?" diye sordu ve annem de gözlerini dikmiş bakıyordu.

Karnımda garip bir *uh oh* parıltısı vardı. Sanki yeniden çocuktum. Yine yaramazlık yapıyordum.

Hikayeye devam etmeden önce bir nefes aldım. "Evet," dedim. "Geç oldu, biz de yapmam gerektiğini düşündük."

"Bu çok ilginç," dedi babam ve annem başını bana doğru salladı. "Dün gece geç saatlerde Holly'nin annesini süpermarkette bu sabah için taze bir şişe süt alırken gördüğümü düşünürsek bu ilginç. Seni hiç görmemiş olması ve alışveriş yapmak için ayrıldığında Holly'nin oturma odasında tek başına televizyon izliyor olması ilginçti."

Kalbim düştü. Gerçekten düştü.

Buna ne diyeceğimi bile bilemedim. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim, sadece kıpırdamadan oturdum ve o bana karşı öfkesini kaybederken ben de yandım.

"Pek çok şey olabilirsin Faith Martin, ama yalancı bunlardan biri değil! Bize yalan söylediğine inanamıyorum! Bana ve annene! Bize yalan söylediğine ve böylesine önemli bir yaz döneminde böyle aptalca kararlar verdiğine inanamıyorum!"

Sessiz kalmalı ve özür dilemeliydim, yıllar boyunca daha önce pek çok kez yaptığım gibi. Ama yapamadım. Bu sefer yapamadım.

On sekiz yaşındaydım ve gece için dışarı çıkmışım, hepsi bu. Garaj yolunda sahip olmamam gerektiğini düşündükleri bir arabam vardı ve geceyi dışarıda tek başıma geçirmek için bir mazerete ihtiyacım vardı ve bu aptalcaydı. Çok aptalca ve çok adaletsizce.

"On sekiz yaşındayım!" Bağırđım. "Bu gece en iyi arkadaşım la kalıp kalmayacağımı sana söylemem gerekmiyor!"

"Ama sen biliyorsun!" diye bağırđı. "Bizim çatımız altında yaşarken, hayatında doğru seçimler yapması gereken kızımız olarak, bu gece en iyi arkadaşın la kalacaksan bize söylemen gerekiyor ve sakın bize yalan söylemeyi aklından bile geçirme!" Durakladı ve çok öfkeliydi. Ne kadar kızgın

olduğunu görmek midemi bulandırdı. "Sen bir yalancı değilsin, Faith Martin! Sen bundan çok daha iyi bir kızsın! Çok incindim, şaşırdım ve senden utandım. İkimiz de utanıyoruz."

Nasıl da acıttı. Gerçekten acıttı.

Yalan söylediğim için ikisinin de bu kadar üzüldüğünü görmek bana gerçekten bok gibi geliyordu ama elimde değildi. Nasıl yardım edebilirdim ki?

"Artık yaramaz bir çocuk değilim," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Gerçekten baba, ben artık çocuk değilim. Olmamı beklemeye devam edemezsin."

"Doğru kararlar verebilecek kadar sorumluluk sahibi olana kadar çocuksun, Faith. Bize yalan söylemen ve pervasız bir ergen gibi etrafta sinsice dolaşman sana kesinlikle yardımcı olmuyor."

"Peki ne yapacaksın?" Tersledim ve sesimin nasıl çıktığından nefret ettim. "Beni cezalandıracak mısın? Ne kadar yaramaz olduğumu söyleyip telefonumu elimden mi alacaksın?"

Benimle alay etti. "Kesinlikle cezbedici."

Başımı salladım, bu saçmalığa inanmakta bile zorlanıyordum. "İşe gitmek için hazırlanmam gerekiyor," dedim ikisine de. "Belli ki bunu düzgün bir şekilde yapacak kadar sorumluluk sahibiyim."

Tostumu bitirmeden kahvaltı barından kalktım ve babam oturduğu yerden ayağa kalktı, bana bakarken hala çok kızgındı.

"Eğer şu andan itibaren daha iyi bir kız gibi davranmazsan, Faith, artık o yaz işinde çalışamayacaksın. Bundan emin olacağım."

Ona doğru geri adım attım. Gözlerim onunkileri kavuruyordu. "İşimi elimden alamazsın baba! Cuma günü açık artırmayı ben yöneteceğim! Gerçekten iyi gidiyorum! Miles çok iyi olduğumu söylüyor!"

"Ve orada çalışıp çalışmaman gerektiğini söylediğimde Miles beni dinleyecek. Sana söz veriyorum Faith, o top kesinlikle benim sahamda."

Gözyaşlarımı yutmakta zorlandım, beni zaten gördüğü halimden daha aptal bir küçük kız gibi görünmek istemiyordum.

"Stephen Jones'tan uzak dursan iyi edersin," dedi ve kalbim hâlâ her şeyin depodaki adamla ilgili olduğunu düşündüğü için bir kez daha burkuldu. "Stephen Jones'tan uzak dur, yoksa kendim uzak durmanı sağlarım."

"Peki," dedim ve koridora doğru yöneldim. "Stephen Jones'tan uzak duracağım, yeter ki benim işime karışma."

On üç yaşımdan beri ilk kez yukarı fırladım ve yatak odasının kapısını arkamdan çarparak

kapattım. Yetişkin olmak buraya kadarmış, ama zaten olsam da bir şey fark etmezdi.

Annem ve babam için asla bir yetişkin olamayacaktım.

YIRMI SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILES

O sabah ofisime hışımla girdiğinde Colin'in peşimizde olduğunu GERÇEKTEN DÜŞÜNÜŞTÜM. Çok öfkeliydi, kaşları düşüktü, yanakları için için kaynayan buğuyla kıpkırmızıydı.

"Ona göz kulak olacağını söylemiştin," diye tersledi beni. "Bu konuda endişelenmeme gerek olmadığını söylemiştin." "Ne için endişelenmek?" Sorguladım ve avucunu alnına bastırdı.

"Bize yalan söylüyormuş," dedi bana. "Bize dün gece arkadaşı Holly'nin evinde olduğunu söyledi ama değildi. O aptal Stephen Jones'la dışarı çıkmış olmalı."

Lanet olsun, suçluluk hissettim.

"Stephen Jones olduğunu düşündüren nedir?" Gerçekten merak ederek sordum.

Omuz silkti. "Başka kim olabilir ki? Buradan başka bir yere gitmedi. İlgilenen tek kişi o."

Ona daha fazla yalan söylediğim için kendimden nefret ediyordum ama bu hepimiz için gerekliydi. Özellikle de Stephen Jones için.

"Sanırım ofisteki kadınlardan bazıları dün gece dışarı çıkmış olabilir," dedim. "Dışarıda birlikte olduğu kişinin Stephen olduğundan emin değilim. Belki de onlardan biriydi."

"Yalan söyledi!" diye bağırdı. "Yalan söylemeye degecek bir şeyi olmalı!"

Sessiz kaldım ve o da bana bakıp iç çekti.

"Özür dilerim," dedi. "Bunu sana yöneltmek istememiştim. Ona çok iyi baktığınızı biliyorum. Sadece endişeliyim. O hâlâ bir kız ve nasıl davranması gerektiği konusunda hiçbir fikri yok."

İçimde onun argümanına karşı çıkmak isteyen çok şey vardı, ama bu gerçekten doğru zaman ya da doğru yer gibi görünmüyordu.

"Stephen'ı ondan uzak tutacağımdan emin olabilirsiniz," dedim ona, çünkü bu yalan değildi.

En ufak.

"Güzel," dedi. "Bunu gerçekten takdir edeceğim. Bundan sonra onu çok daha yakından izleyeceğim." Durakladı ve yanaklarındaki kızarıklık biraz olsun azaldı. "Bana Cuma günü açık artırmayı yöneteceğini söyledi."

İçten bir şekilde gülümsedim. "Evet.

Öyle." "Hazır olduğuna emin misin?"

Ben de içten bir şekilde başımı salladım. "O çok hazır. Ne kadar iyi olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Gözlerinin hala öfkeli olduğu belli olmasına rağmen kendi kendine gülümsemeyi başardı. "Onu izlemek için oraya gitmem gerekecek," dedi bana. "Onu lisedeki okul pandomiminden beri sahnede görmemiştim."

Güldüm. "Evet, hatırlıyorum."

O da hemen güldü. "Elbette, evet. Sen de birçoğuna sürüklendin. Emrinde fazladan bir amcası olduğu için gerçekten çok şanslı."

Gülümsememi sabit tutmak için mücadele ettim, tüm bu maskaralığı tek bir hareketle yıkmak ve ona burada gerçekten neler döndüğünü söylemek için çok istekliydim. Sonuçların canı cehenneme.

Ama yapamadım.

Faith önümüzdeki aylarda ve üniversitedeki geleceğinde bu kadar savunmasızken olmazdı. Başa çıkmak için çok uğraşacağı büyük bir bok fırtınası olurdu.

Colin ve Diane de öyle.

"Ona bu fırsatı verdiğiniz için teşekkürler," dedi. "Ona burada harika bir deneyim yaşatıyorsunuz. Bu onun için çok şey ifade ediyor. Benim ve Diane için de."

Bir kez daha ihanet ettiğim için kendimi çok kötü hissettim.

"Benim için bir zevk," dedim ona. "O gerçekten çok yetenekli bir kadın."

Kadın kelimesinin altını çizmeye özen gösterdim, ama gözleri Erica'nın pencereden ofise yaklaşmasını takip ettiğinden umursamaz görünüyordu.

"Lütfen Stephen Jones'u kızımdan uzak tutun," dedi ve ben de başımı salladım.

Bu sabah için bu kadar yeter diye düşünmüştüm ama elini kapının kolundan çekmedi ve Erica'nın yaklaşması için kapıyı tam zamanında açtı. Erica içeri adımını attı ve Erica masama geldiğinde o da yüzünü ikimize döndü.

"Hazır ikiniz de buradayken ikinize de soracağım," dedi. "Cumartesi gecesi bizim evde. İkiniz de akşam yemeği için. Ne dersiniz? Çok uzun zaman oldu."

Erica hızlı davrandı ve ben daha cevabımı oluşturmaya başlamadan *mükemmel* bir "*bekleyemem*"

cevabı verdi.

İkisi de bana baktı, bariz olanı bekliyorlardı ve ben de bir çıkış yolu bulamayınca kendimi omuz silkerken buldum. "Elbette," dedim. "Size katılmayı çok isterim."

Bir zamanlar bu dünyadaki en doğal şey olurdu ama şu anda kendimi gezegendeki en büyük amcık gibi hissediyordum.

"Harika," dedi Colin ayrılmadan önce. "İkinizi de görmek için sabırsızlanıyorum."

Bunun üzerinde durmamaya ya da Erica ile çok fazla tartışmamaya özen gösterdim. Sadece *yapılacaklar* listemde rafa kaldırdım ve işime devam ettim.

Faith kuşluk vakti Cuma açık artırma listelerini getirdi ve benimle birlikte listeleri gözden geçirmek için oturduğunda ciddi bir şekilde yüzünü buruşturdu. Gülümsemeyi başardım ve o da öyle yaptı, aramızdaki gerilim çatırdayacak kadar canlıydı. Masasında çalışmaya devam etmek için ayrılmadan hemen önce onu kendime çektim ve babasının ziyaretini anlattım.

"Artık çok dikkatli olmamız gerekecek," dedi. "Artık Holly'nin bahanesi bile yok."

"Kesinlikle yapacağız," diye kabul ettim, her şeyi yapmamızı önermek için çok istekliydim, ama o zaten omuz silkiyordu, hayal kırıklığına uğramıştı.

"Bu sabah bana çok kızdılar," dedi bana. "Yalan söylediğim için kendimi çok kötü hissettim ama söylemek zorundaydım. Bunu kabul etmelerine imkân yok. Milyon yıl geçse bile."

Ben de aynı fikirdeydim, bu yüzden sessiz kaldım ve daha fazlasını talep etme isteğimi bastırdım. Sonunda "Dikkatli olacağız," dedim ve o da başını salladı.

"İyi ki çok ağrım var, zaten bir daha denemeye hazır olmam biraz zaman alırdı," dedi sırtarak.

Ben de onunla birlikte sırttım. "Umarım hazırsınızdır ve bekliyorsunuzdur, böylece bir sonraki atışımızda eğlenebiliriz."

Çıkarken kışına arsız bir tokat attım ve Erica içeri girerken boğazında düğümlenen bir kıkırdamayla oradan ayrıldı.

O sürtüğe attığım kaşlar çok şey anlatıyordu ve yanından geçerken Faith'e zorla gülümsedi.

İyi iş çıkardı.

Cuma günkü açık artırmayı Faith'in yöneteceğini sakince söylediğimde soğukkanlılığını korumak için mücadele etti. Bu konuda makul davranmaya çalışıyordu ama gülümsemesinin altında çenesi sıkıca kenetlenmişti ve her saniyesinden nefret ettiğini çok iyi biliyordum.

"İşin en önemli haftalık gelirini hâlâ en temel bilgileri öğrenmekte olan bir kıza emanet etmek istediğinden emin misin?" diye sordu, biraz da alaycı bir ifadeyle.

Güçlü bir baş hareketiyle ona gülümsemekten memnuniyet duydum.

"Evet, Erica. İşimin en önemli haftalık gelirini Faith'e emanet etmek istediğimden eminim. Beni çok gururlandıracağına eminim. *Hepimizi* gururlandıracak."

"Küçük prenses mükemmel için ne kadar güzel," dedi. "Ne kadar harika olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum."

Evrak işlerini bırakıp beni işimin başına bırakırken kendi kendime güldüm. Faith'in beni gururlandırmamasına imkân yoktu. Gerçekten elinden gelenin en iyisini yapacak ve bunu yaparken de çok eğlenecekti ve ben de o podyumda onu tam anlamıyla takdir etmek için sabırsızlanıyordum.

Ancak bu arada, yeteneğinin gerçekten parlamasını sağlamak için ona vereceğim çok sayıda eğitim ve destek vardı.

Şimdiki zaman gibisi yok.

Telefonumu elime aldım ve onu hemen geri aradım.

YIRMI DOKUZUNCU BÖLÜM

İNANÇ

Yavaş bir haftaydı ama iyi bir haftaydı. Kıçım ve amım çok ağrıyor olabilirdi - ki bu Miles'ın nerede olduğunu hatırlatan güzel bir şeydi - ve ailem sürekli olarak ceza alması gereken kötü bir gençmişim gibi davranıyor olabilirdi ve Erica her fırsatta bana kaşlarını çatıyor ve bunu hayal edilebilecek en kötü sahte gülümsemenin altına gömüyor olabilirdi, ama evet, iyi bir haftaydı.

Haftanın her gecesi Miles'ın evine gidemiyor olabilirdim ama zamanı çok iyi kullanıyordum. Günler boyunca bana müzayedecilik ve ilk kez kendi müzayedemi nasıl yöneteceğim hakkında öğrettiği her şeyi desteklemek için araştırma yapıyordum. Eğitici videolar izliyor, sürekli artan ürün listelerini inceliyor ve tahminlerin ne olduğunu ezbere bildiğimden emin oluyordum.

Ben elimden gelen her şeyi yaptım, Miles da bana yardım etmek için elinden geleni yaptı. O hevesli ve sabırlı harika bir öğretmendi, ben de hevesli ve kararlı harika bir öğrenci olduğumu düşünmek istiyorum.

Ve böylece

geldi. Cuma

günü.

Hayallerimdeki rol için ilk girişimim, hem de hayallerimdeki adamın önünde.

Öğleden sonraki açık artırma yaklaştıkça çok gergindim. Avuçlarım nemlenmişti, kalbim düzensiz bir şekilde atıyordu ve sabahtan beri yüzüme yapıştırdığım sinirli gülümseme yüzünden yüzüm bir tuhaftı ama iyiydim. Korkmuştum ama iyiydim. Ve heyecanlıydim. Çok heyecanlıydim.

"Fazla uzun sürmez!" Rachel depodan geçerken iyi şans getirmesi için çapraz parmaklarını havaya kaldırdı. Ben de karşılık olarak çapraz parmaklarımı havaya kaldırdım.

Ama bu şansla ilgili değildi. Yakınından bile geçmedi. Bu, bunu gerçekten yapabileceğimi göstermekle ilgiliydi. Müzayede salonunun akışını gerçekten hissetmek. İnsanları gerçekten yakalamak ve tekliflerin güçlü gelmesini sağlamak.

Bunu yapabilirim. Elbette yapabilirim.

Son dakikada tuvalete gittiğimde aynada kendime oldukça sert bir şekilde baktığımı gördüm. Derin bir nefes aldım.

nefes aldım ve kendime *bunu* başarabilirsin mantrasını verdim ve kendime bu günün uzun zamandır geldiğini ama düşündüğüm her şey olacağına dair söz verdim.

Müşteriler müzayede salonuna akın etmeye başladığında ve Miles ofisin kapısında belirdiğinde bu yine de titreyen bir enkaz gibi hissetmemi engellemedi.

Yüzünde çok cesaret verici bir gülümseme vardı, bu harikaydı ve tam da ihtiyacım olan şeydi.

"Aksiyon zamanı," dedi ve beni toplanan kalabalığa doğru götürürken eli öyle bir destek oldu ki belimi sıkıca tuttu.

Babam da dahil olmak üzere toplanan kalabalık.

Onu son anda ön sırada gördüm ve gerçekten o olduğundan emin olmak için iki kez baktım. Bana geleceğini söylememişti, *hayal kırıklığına* uğradığım için haftanın büyük bölümünde bana kısa cevaplar verip sessiz kalmıştı ve bu sadece kalbimin bir çentik daha atmasına neden oldu - beni izleyen ve gerçekten hayal kırıklığına uğratmak istemediğim bir çift göz daha.

Miles elini kaldırıp başıyla destek verdi ve babamdan çok da uzakta olmayan kenarda kayboldu. Ben de salondaki konuşmaların azaldığının farkında olarak podyuma doğru dikkatli adımlarla ilerledim.

Olmasını hayal ettiğim her şey vardı. Orada dikilen bir yığın bakış bana sabitlenmişti. Bir duvar dolusu insanla iletişim kurmam ve daha sert teklifler vermem gerekiyordu.

Ve işte oradaydı. Erica. Son dakikada içeri girdi ve kalabalığın tam ortasına, arkaya yerleşti. Yaptığı her şirretlik gibi bu da kasıtlıydı, dikkatimi dağıtmak ve beni akışımından uzaklaştırmak için kendini sıraya dizmişti.

Gözleri sinsî ve alaycıydı ve umutsuzca bana çelme takmaya çalışıyordu. Büyük anımı mahvetmek ve beni bu yerde bir bok başaramayan aptal küçük bir kız gibi göstermek için.

Ama ona izin vermezdim. Hiçbir şey

için. Bu benim parlama zamanımdı.

Önümdeki kâğıtta yer alan ürün listelerine son bir kez göz attım ve podyumun tepesindeki küçük mikrofonun çalıştığından emin olmak için boğazımı temizledim.

Stephen depo kapısından yaklaştı, ben ürün numaralarını söylerken sergilenecek küçük ürünleri kaldırmaya hazırdı ve ben de ona gülümseyerek hazır olduğumu söyledim.

Ve gitmeye hazırdım.

Zilyonlarca saat açık artırma programı izleyerek planladığım her şey beni bu ana getirmişti. Tek umudum, bunca zamandır kendi bildiğim gibi yapmayı planlamakta haklı olduğumdu. Çünkü yapacağım şey buydu. Benim yöntemimle. Ben olacaktım. Tamamen ben.

Ben ol ve bunu iyi yap.

"Herkes iyi günler," diye mikrofona seslendim. Haftalardır resepsiyonda yaptığım telefon görüşmelerinden ve farklı kanallardan defalarca yaptığım sorgulamalardan bu kadar çok kişiyi tanımak beni rahatlatmıştı.

bölümler. Birçoğunu ilk isimleriyle tanıyordum. Müşteri dosyalarına bakarak ve evraklarını dosya odasındaki klasörlerine yerleştirerek teklif verme geçmişlerini biliyordum. "İlk açık artırmam için burada olmaktan çok memnunum. Umarım bu işi batırırsam benimle kalırsınız. Beni çok fazla yargılamayın lütfen."

Kahkahalar sıcaktı, benimki de öyle.

Miles'a ya da babama bakmaya cesaret edemiyordum, dengemin bozulmasından korkuyordum. Bunun yerine derin bir nefes daha aldım ve dikkatimi ilk maddeye verdim.

"Lot bir," dedim ve Stephen vazoyu kaldırdı. "Elimizde on dokuzuncu yüzyıl Çin Kanton fildişinden, baştan sona yüksek kabartma tekniğiyle güzelce oyulmuş bir baluster kaide var. Boyun kısmında bulutlar arasında art arda sıralanmış hayvanlar ve altlarında lotus yaprağı deseni var." Durakladım. "Gerçekten muhteşem bir parça, millet."

Ayrıca muhteşem bir parçaydı. Altı yüz ila sekiz yüz pound arasında bir fiyatı kesinlikle hak eden bir şeydi.

Benim parlama ve bunu gerçekleştirme zamanım gelmişti.

"Biri beni dört yüzle başlatabilir mi?" diye sordum ve kalabalığın içinde birkaç el havaya kalkarken kalbim yerinden fırladı.

Gördüğüm çoğu müzayedeci, değerleri sunarken her zamanki hızlı ritmi tutturur, bir saniye bile durmadan akışı hızlandırır. Ama ben asla öyle olmak istemedim. Hep başka bir yolu olduğunu düşünmüştüm.

Açık artırma boyunca soğukkanlılığımı koruyup insanlarla kendim gibi ilgilenirken, vazonun o kadar çarpıcı olduğunu ve kalabalıktan en iyisini hak ettiğini söyleyerek gülerken ve müşteriler de benimle birlikte gülerken, oda uğuldarken şaşkınlığı hissedebiliyordum.

Bay Richmond teklifi yedi yüz gibi güçlü bir rakamla kazandı ve tahmin edilen fiyatın tam ortasına geldi ki bu gerçekten iyi bir sonuçtu. Beni gülümsetmeye yetti.

Onlara doğru bir bakış atmaya cesaret ettiğimde, hem Miles'ın hem de babamın parlak bir şekilde gülümsemesine yetecek kadar.

Böylece devam ettim. Viktorya döneminden kalma dökme demir bahçe bankı ve Regency parsel yaldızlı metal jardinière standları arasından. Gürcü çekmeceli sandığı ve Fransız berjer koltuğu.

Ben bendim. Elimden gelenin en iyisini yaptım. Tekliflerin gelmesini sağlamak için şaka yaptım ve ikna etmeye çalıştım. Ve işe yaradı. Gerçekten işe yaradı.

Tahminlerin üst sınırına defalarca ulaştım ve insanların iyi teklif vermesini sağladım ve temsil ettiğim parçalar hakkında tutkuluydum ve sonuna kadar eğleniyordum.

Müzayedenin yarısında babama ciddi bir bakış atmayı ve bakışlarımı onun üzerinden Miles'a kaydırmayı tercih ettim ve ikisi de bana gururla bakıyordu. O kadar gururluydular ki karnım yüksek bir yerden destansı bir düşüş yaşadı. Ben de ikisine birden gülümsemekten kendimi

alamadım. Kafam iyiydi. Çılgınca bir yükseliş, aynı anda hem sinir hem de heyecanla çırpınmak.

Gündemdeki son birkaç maddede, beni gerçekten endişelendiren bir madde, listedeki en büyük madde ortaya çıktı. Chippendale tarzında, dış kornişli kırık bir alınlıkla taçlandırılmış, on sekizinci yüzyıl maun camlı kitaplık büro.

Bunun provasını çok iyi yapmıştım.

En sevdiklerimden biriydi. Değerinin en iyi şekilde ifade edilmesini hak eden bir şeydi, geniş ve iyimser bir tahminle üç ila beş bin pound arasında bir değere sahipti.

"Bayanlar ve baylar," dedim ve oda sessizliğe gömüldü. Bütün gözler üzerimdeydi.

En iyi özelliklerini ayrıntılı olarak anlatırken kendimi sakın tutmaya özen gösterdim.

"Bu gerçekten de en sevdiğim parçalardan biri," dedim mırıldanan onay seslerine, "umarım iyi bir eve gider."

Başlamadan önce kalabalığı taradım ve Miles'a baktım, başını sallıyordu. Başını sallıyor ve gülümsüyordu. Konuşmadan beni alkışlıyordu.

Buna çok ihtiyacım vardı. Bunu çok istedim.

Bunu yapmak riskliydi ama kararına güvenecek kadar kendime güveniyordum. Bu oda, bu kalabalık. Hissediyordum. İçgüdülerimle hareket edecek kadar hissediyordum.

"Biri beni üç binden başlatabilir mi?" Tahminin sınırında yüksek bir başlangıç yaparak şansımı denemek istedim. Ve işe yaradı.

Üç el birden kalktı. Üç el ve odanın arkasında bir telefon teklifi. Ve gelmeye devam ettiler. İkisi çekilmeden önce üç binden dört bine çıktı ve diğer ikisi ön sıradaydı, birbirlerinin varlığından haberdardılar. Ama çok zorlamadım. Sesim mutlu ve hayat doluydu ve teklif verenlerin gülümsemesini sağlamak için biraz da arsızdım ve çok geçmeden teklifler beş bine kadar çıktı ve hala iki el havadaydı.

Miles'ın bana baktığını hissedebiliyordum. Devam ederken benimle ne kadar gurur duyduğunu hissedebiliyordum. Babamın da.

Rolümü yaptığımda annem ve babamın beni alkışlayacağını bilmek, okul sahnesinde yeniden bir kız olmak gibiydi. Bu sahne tamamen benim ve elimden gelenin en iyisini hak eden muhteşem öğelerin okyanusuydu.

Açık arttırma yedi bin yüz pound ile kapandı. Jacqueline Glasper sırtarak bana baktı, teklifinin birinci gelmesine çok sevinmişti.

Kendimi havaya sıçramaktan ve kendi heyecanımı haykırmaktan alıkoymak zorunda kaldım, sesimi son birkaç liste boyunca sabit tuttum ve bitip çıkana kadar.

Podyumdan ayrılışım kolay oldu ama ana ofise gidişim öyle olmadı. Müşterilerin telaşı beni sürekli bölüyordu, kolumda bir sürü el bana bir *gün iyi bir müzayedeci* olacağımı ve *harika bir gösteri için aferin* diyordu.

Babam ve Miles'ın bana doğru geleceğini, benim kadar çok insan tarafından durdurulacağını

biliyordum.

onları görmek için sabırsızlanıyordum. İkisini de. İlk denememde bu işi başardığım için kalbimin patlayacağını çok iyi biliyordum.

Babam ve Miles'ın benimle gurur duyacaklarını da biliyordum ama finans odasındaki masamın önünde bana katıldıklarında gözlerindeki gerçek sıcaklığı beklemiyordum. Erica'nın hiçbir yerde görünmemesi büyük bir şanstı. Umarım bu şekilde kalırdı.

Babamın beni kucaklaması ve ne kadar iyi bir iş çıkardığımı söylemesi kolaydı, ama Miles bana *aferin* derken gözleri *benimkileri* yakıyordu. Yine de ne söylemek istediğini biliyordum. Beni tutup sıkmak istediğini biliyordum, tıpkı benim de onu sıkmak istediğim gibi. Ondan öğrendiğim her şeyle gurur duyduğunu ve orada durup elimden geleni yaptığım için ne kadar heyecanlı olduğumu biliyordum.

Ama en önemlisi beni sevdiğini biliyordum.

Görebiliyordum. Hissedebiliyordum. Odanın içinde hissedebiliyordum. Aramızda, her nefeste hissediyordum.

Beni seviyordu.

Tıpkı benim onu sevdiğim gibi.

O anda hissedilebilecek en güçlü şeydi ve babamla özellikle iyi yaptığım konular hakkında konuşacak kadar kendimi toparlamak için mücadele ettim.

O akşam gizlice kaçmanın ve Miles'la bir gece geçirmenin bir yolunu bulmak için gerçekten çaresizdim. Bütün hafta çaresizdim, bir kaçış planına ihtiyacım vardı ve tek umudum Holly ile yapacağım bir kutlamanın bir gece daha dışarı çıkma şansını yakalamak için yeterli bir mazeret olmasıydı. Ama bu şansы yakalayamadım. Babam zaten kendi planlarını yapmaya hevesliydi.

"Bu akşam seni kutlamak için dışarı çıkaracağız, tatlım," dedi. "Ben, sen ve annem, Francesco'nun yerine pizza yemeye gideceğiz."

Francesco'da pizza yemeyi, annem ve babamla dışarı çıkmayı seviyordum ama Miles'ın babamın arkasından gülümsediğini gördüm ve onun da bir kaçış yolu aradığını çok iyi biliyordum.

Kahretsin, nasıl da ihtiyacımız vardı.

Babama "Harika, teşekkürler," dedim ve Miles Lindon'un bu geceki umutları ve hayalleri için bir sinek pisliği olsa bile bunu kastettim.

Babam gitmeden önce Miles'ın omzuna bir tokat attı. "Yarın akşam görüşürüz," dedi ona. "Bu hafta Faith'e yardım ettiğin için tekrar teşekkürler. Çok başarılı oldu ve bunun büyük bir kısmı senin sayende oldu."

Haklıydı, ama Miles hiçbir övgü almadı, başını salladı ve babasının omzunu tutarak karşılık verdi.

"Bunun için tüm övgüyü Faith almalı," dedi. "Bugün gerçekten olağanüstüydü ve bu tamamen ona bağlı. Kendisi gerçekten yetenekli bir müzayedeci. Bizimle birlikte olduğu için çok şanslıyız."

Yanaklarım yandı, kalbim kabardı ve ikisi de bana başlarını sallayınca gülümsememi tutamadım.

Gerçekten buydu. Bu Cuma öğleden sonra burada ve şimdi. Beklediğim şans. O podyumda kariyer yapma şansımı tamamen keşfetme şansı.

Hedeflediğim her şey gerçekleşmişti. Ve daha fazlası. Her zaman çok daha fazlası.

Miles Lindon etkisi. Hem Miles Lindon dünyası hem de adam.

Tüm gelecek planlarımı bir perspektife oturtan ve finans alanında bir kariyerin kalbimi fethetmek için asla yeterli olmayacağını soğuk ve sert bir gerçeklikle fark etmemi sağlayan çok utanç vericiydi. Kariyer için mantıklı bir yol ya da değil.

Ben istemedim. Ne finans ne de Warwick. İstedğim her şey şimdi ve buradaydı.

"İşten sonra doğruca eve gel," dedi babam ve her zamanki gibi kendimi başımı sallarken buldum. "Böylesine mükemmel bir günü kutlamak için mükemmel bir kutlama yapacağız."

Bundan şüphe etmedim. Bir saniye bile.

Tek dileğim bunun benim için tam bir anlaşma anlamına gelecek bir kutlama olmasıydı. Gerçek dünyamdaki gerçek tam anlaşma, çok gizli.

Keşke Miles da orada olabilseydi.

OTUZUNCU BÖLÜM

MILES

Benim deneyimlerime göre kaotik duygularla çalkalandığınızda yapılacak TEK bir şey vardır. Beyninizi bunların içinden geçmeye zorlar ve üretken bir şeye konsantre olursunuz.

Güzel prensesimle mükemmel bir ilk açık artırma girişimini kutlamak için dışarıda olmayı çok istediğim Cuma akşamı yaptığım şey buydu. Zihnimi suçluluk, istek ve yasaklanmış bir şeye bu kadar çok ihtiyaç duymanın verdiği çaresizlik çukurundan çıkardım. Kendimi "*ya olsaydı*" düşüncesinin ötesine ittim ve "*ne olurdu*" sorusuna odaklandım.

Faith için ne olabilirdi, yani.

Onu o podyumda, gerçek mesleğini icra eden bir kadın gibi açık artırmayı yönetirken görmek muhteşemdi. Coşkusu odayı aydınlatacak ve tüm yol boyunca alev alev yanmasını sağlayacak kadar şiddetliydi.

Bazı şeyleri benim için şok edici bir şekilde netleştirmişti. Görmezden gelinemeyecek kadar açık.

Warwick'teki geleneksel muhasebecinin çalışma odasına doğru yola çıkmasını izlemek, onun gerçek tutkusuna sabitlenmesine yardımcı olmadan bir travesti olurdu. Ve ben bunu yapabilirim. Gökyüzündeki gerçek yıldızlara doğru ilerlemesine yardımcı olabilirim.

Ben de başladım.

Üniversiteye yakın antika sektöründeki arkadaşlarıma ve tanıdıklarına bazı e-postalar gönderdim ve Faith'e eğitimiyle ilgili bazı eğitim ve destek fırsatları sunmalarını talep ettim. Üniversitenin kendisi ve lisans yerleştirmelerinde ne kadar esnek oldukları konusunda biraz araştırma yaptım ve bitirdiğimde hoş bir iyimserliğe kapıldım.

Çok az da olsa Faith'in yürümek istemediği yoldan uzaklaşıp gerçekten arzuladığı yola adım atması için bir şans vardı. Ve bunu yapmasına yardım edebilirdim.

Üniversiteye, sektördeki deneyimi ve yetenekleri ile antika ve koleksiyonculuk lisans dersleri için nasıl yetenekli bir öğrenci olduğu konusunda bir referans verebilirim. Yardım etmeleri için bir teşvik olarak eğitim hizmetlerine ücretsiz olarak bazı uzmanlıklar sunabilirim ve finansal

Gerekirse, tüm bunların üzerine ek bir teşvik olarak sponsorluk kapasitesinde yardım.

Bu, güzel kızımın ileride kendi merdivenine adım atmasına yardımcı olmak için uzatılmış bir eldi. Onun iyiliği içindi, benim için değil ve kesinlikle babasının da değil. Ailesi ve tüm dünya tarafından mucizevi bir şekilde bir çift olarak kabul edileceğimiz büyüğü bir evrenin habercisi değildi. Ama sorun değildi. Öyle olması gerekiyordu.

Şu anda dünyamdaki her şey için motivasyonum sadece onun içindi, kendim için değil.

Cuma akşamım evden çalışma Cumartesi'sine dönüştü ve bu da yavaş yavaş yaklaşan bir Cumartesi akşamına dönüştü. Duş alıp gece için gündelik takım elbiselerimden birini giyerken içimde yaklaşmakta olan bir kıyamet duygusu vardı; Erica ve son zamanlarda bir hıyar gibi dostluklarına ihanet ettiğim zavallı insanlarla bir yemek masasını paylaşmayı kesinlikle istemiyordum.

Yolda birkaç çiçek ve bir şişe şarap aldım ve sonunda ışıltılı bir sahte gülümsemeyle evlerinin ziline bastım, Diane spektrumun tamamen zıt tarafında bir sırtışla kapıyı açtığında kendimi son derece garip hissettim.

Onunki gerçektir. İçtendi ve beni gördüğüne çok memnun olmuştum. Bu beni daha da hain hissettirdi.

"Miles!" diye bağırdı. "Gelebilmene çok sevindim!"

Yanaklarından öpmek için eğildi ve ben ona gülleri uzatırken kibarca *teşekkür etti*. Paltomu askıya astım, sonra ona şarap şişesini verdim ve yemek odasına doğru ilerlerken ismi yüksek sesle okudu.

Erica'nın çoktan orada olduğunu ve oturduğunu, parmaklarını kadehinin sapına sıkıca sararak bana doğru kaldırdığını görünce yüksek sesle küfredebilirdim. Lanet olsun, onunla ofis dışında sosyalleşmeyi uzun zaman olmuştum.

Geceyi evde geçirebilme ihtimalinin tadını çıkarmaya başlamıştım bile.

"Seni görmek çok güzel," diye alay etti, küçük gösterişli elbisesi ve küçük gösterişli ceketiyiyle tam bir süperstar gibi davranıyordu.

Görmezden geldim, yanına otururken ona belli belirsiz bir gülümseme gönderdim. Parfümü güçlü ve menekşe kokuyordu, her zaman çok baş döndürücüydü. Bana onun yatak odasındaki inlemelerini hatırlattı ve anıların iğrençliği karşısında midem bulandı. *Onun* iğrençliği.

Onun saçmalıklarına bu kadar uzun süre neden katlandığım konusunda gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Ya da sadece bir saniyelikine öyle düşünmüştüm.

Çünkü biliyordum. Beni bu kadar uzun süre onun saçmalıklarına inandıran şeyin ne olduğunu çok iyi biliyordum.

Onun saçmalıklarına katlandım, çünkü kendi saçmalıklarımın çok emindim. Kendi saçmalıklarına. Kendi iğrenç doğam. Kendimden iğreniyordum.

Ama güzel kalpli küçük bir kız tüm bunları değiştirdi. Beni

değiştirdi.

Gözlerimi odanın içinde gezdirdim ama o güzel kız ortalıkta yoktu ve olacak gibi de görünmüyordu.

Dört yer hazırды, ki bu beni gerçekten şaşırtmadı. Faith'in ailesinin evindeki yetişkinlerin sosyal aktivitelerine dahil olduğunu bir kez bile görmemiştim. O hâlâ onların küçük kızıydı ve büyük olasılıkla erken yatmak için üst kattaydı.

Keşke üst katta ona katılabilseydim. Yine de bu kadar çok şeyi saklamak zorunda kalmak çok büyük bir rezalet gibi geliyordu.

Colin kendi kadehiyle ilerlerken Erica kadehini tekrar kaldırdı. Ona sırtışındaki rahatlık ne kadar uzun zamandır emlak ofisinde çalıştığını çok iyi gösteriyordu. Aramızda büyüyen küçümsemenin her zerresinden habersizdi, sanki çifte randevuya gelmiş sevgili bir çiftmişiz gibi bize gülümsüyordu.

"Burada olmanız gerçekten harika," dedi ve Diane onlarınkine uygun bir kadeh şarap doldurmak için yanıma geldi.

Seni kadeh kaldırırken *görmek* için onları havaya kaldırdık ve aslında tek yapmak istediğim her şeyi itiraf *etmekken* tüm bunlar çok boktan bir maskaralıktı. Günahlarımı. İhanetimi. Üst kattaki kadına olan aşkımlı.

Onun yerine ofis hakkında konuştuk. Kiralama ekibinden Jim ve nasıl yeni bir köpek yavrusu aldığı hakkında. Siyaset ve Brexit'in beş yüzüncü yılına girmesi ve bu sorunu çözüp çözemeyeceğimiz hakkında konuştuk.

Lezzetli bir çoban pastası yedik ve her zamanki gibi sohbet ettik, yeterince güzeldi ama yine de tek istediğim üst kattaki kızdı.

Diane'in gözlerindeki ışıltıyla bana sırıtması an meselesiydi. "Küçük kızımızın bugün iyi bir müzayedeci olduğunu duydum."

Erica'nın yanımda kılındığını hissettim, öfkesini bir yudum daha şarapla gizlemek için iyi bir iş çıkarıyordu.

"Bugün inanılmaz bir müzayedeciydi," dedim sevdiğim kadının annesine. "Oldukça yetenekli biri. Görünüşe göre bu onun doğasında var."

İşte o zaman Colin alay ederek araya girdi.

"Tıpkı babamın eskiden yaptığı gibi konuşuyorsun, her zaman hayattaki amacının peşinden gitmekten bahsediyorsun." Durakladı. "Aslında mesele kasalardan çok kredi kontrolüyle ilgili."

Bardağımı sabit tuttum. "Gerçekten muhasebeciliğin Faith için en iyi yol olduğunu mu düşünüyorsun?"

Başını salladı. "Bence muhasebecilik Faith için *akıllıca* bir yol. Faith için mantıklı bir yol. Gerçek işinden temel gelirini kazandıktan sonra eğlenceli küçük hobilerin peşinden koşabilir."

"Baban antikacılıktan iyi para kazanıyordu," diye karşılık verdim ve o da kahkahalarla güldü.

"Babam koleksiyonlarının bir anlamı olduğu konusunda kendini kandırmayı iyi becerdi. Evini

temizlediğimizde hepsini değersiz diye sattık ve bunu biliyorsun. Sen de oradaydın." İç çekti. "Çok fazla para boşa gitti. O parayla çok daha fazlasını yapabilirdi."

Bernard'ın vefatından önce antikalarının değerin düştüğü doğrudu ama bu onun gözünde pek bir şey ifade etmiyordu. Hastalığının son dönemecine girmeden önce onunla konuştuğumu hatırlıyorum; çok değer verdiği o muhteşem mobilya parçalarına duyduğu sevgi hâlâ canlıydı.

Colin de eskiden onun yanındaydı ama alaycılığı o kadar artmıştı ki.

Colin, "Onları sevdiğimi biliyorsun, ama antikaların her zaman çalkantılı olduğunu sen de benim kadar iyi biliyorsun," diyerek düşüncelerimle ilgili bir noktaya değindi. "Kariyerler öyle değildir. Faith'in bu müzayede şovları konusunda ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorsun. Yine de onları izleyebilecek, sadece ileride bana teşekkür etmek için önünde daha istikrarlı bir kariyeri olacak."

Erica başıyla onayladı, Colin'in benim görüşlerime ne kadar ters konuştuğunun açıkça farkındaydı.

"Faith rakamları hesaplamalı," dedi. "Mantıklı bir kariyerin tadını çıkaran mantıklı bir kız ol. Çok maceracı olmasın."

Hem Diane'in hem de Colin'in onunla birlikte başlarını sallamalarını küçümsedim. O çok canlı bir yaratırken, hepsinin onu nasıl bu kadar sıradan bir şekle sokmak istediklerinden nefret ettim.

Boğazımı temizledim. "Bugün gerçekten başarılı oldu," dedim onlara. "O podyumda öyle bir bireydi ki, kendini öyle eşsiz bir şekilde ifade etti ki. Bu onun için gerçekten işe yaradı. Bunu sen de gördün Colin. O kadar kendisiydi ki."

"Doğru yolda rehberliğe ihtiyaç duymasının bir başka nedeni daha," dedi babası. "Çok fazla özgürlük ve kendi küçük yoluna sapma eğiliminde."

"Harika bir yol, değil mi?" Ses tonuma çok fazla zehir katmamaya çalışarak sordum ve o da başını salladı ama sonra güldü.

Hem Erica'ya hem de bana taze bir kadeh şarap kaldırdı. "Belki bir gün siz ikiniz gün batımında bir bebek sahibi olursunuz ve küçük kızınız için ne istediğinizi kendiniz görebilirsiniz."

Erica tek kelime etmedi, sadece kadehindeki şarabı yuvarladı. Ve bu kadar sinirli olması garipti. Söylenmemiş, kim bilir ne kadar çok şeyle yanıp tutuşuyordu.

Ben de ne diyeceğimi bilemiyordum, sadece Erica Tate'ten bir kızım olacağı iması karşısında şaşkın şaşkın bakakalmıştım. Onu hamile bıraktığımda muhtemelen beni öldürecek bir karadul olacaktı, eğer hamile kalmak gerçekten onun radarındaysa.

Bu düşünce neredeyse öğürmemi neden oluyordu.

"Kızınızda çok fazla tutku var," diye ısrar ederek konuşmayı Faith'e geri çektim. "Eğer bunu ifade etmezse boşa gidecek."

Sıra Diane'e gelmişti.

"Belki üniversiteye yerleşmeden önce daha çok şey ifade edebilir," dedi ve ben de kaşımı kaldırarak sorguladım. Devam etmeden önce bazı düşüncelerini aktarmak için Colin'e döndü ve Colin onun nereye gittiğinin oldukça farkında görünüyordu.

"Şu anda bir kedi barınağı için bağış kampanyası düzenleniyor," dedi ve ben de belli belirsiz başımı

salladım

yerel gazeteden haberdar oldum.

"Şehirdeki çocuklar için hayır programları düzenleyen gönüllü sığınağı mı?"

"Hepsi bu kadar," dedi. "Önümüzdeki birkaç ay boyunca ilk bina bütçesini bir araya getirmek için bir sürü çalışma yapacaklar."

"Devam et," diye zorladım. "Sence bu Faith için bir çıkış yolu olabilir mi?"

Gülümsemesi bir annenin kızına duyduğu sevgiye benziyordu. Kaburgalarımın bir suçluluk duygusu daha saplandı.

"Kediler konusunda nasıl olduğunu bilirsin," dedi. "Ne de olsa ona Bayan Tiddles'ı alan sensin. Eğer zamanının bir kısmını bir hayır kurumuna yardım etmek için harcayabileceği bir yol varsa, bunun iyi bir şey olacağını düşünüyorum. Onu meşgul etmek için."

"Onu Stephen Jones'tan uzak tutmak için," diye alay etti Colin ve ikisinin de bu hayali bok fırtınasından dikkatlerini dağıtmak için konuştukları belliydi.

Bu gece beni gerçekten bu yüzden mi davet ettiklerini merak ettim. Arkadaşlık etmek ya da en sevdiğim çoban turtalarından biriyle beni şımartmak için değil, Faith'i Stephen Jones'tan uzak tutma konusundaki katılımımı bambaşka bir seviyeye çıkarmak için.

"Yardım edebileceğimi düşünüyor musun?" "Yardım edebileceğimi düşünüyor musun?" diye sordum, süs ve şatafatı bir kenara bırakıp ayrıntılara inmeye tamamen hazırdım. Birbirlerine baktılar ve Erica'nın bana baktığını hissedebiliyordum.

"Ofisteki ve antika dünyasındaki deneyimini belki de kedi barınağı için bir yardım müzayedesini düzenlemek için kullanabileceğini düşünüyorduk."

Bu düşünce kalbimi küt küt attırmaya başladı. Faith'in bu kadar güçlü ve yapılandırılmış bir şeyle bu kadar ilgili olması.

"Tabii ki mesai saatleri dışında olacak," diye ekledi Diane. "Çalışma zamanından çalmayacak ve yardımınıza ihtiyaç duyacağı için minnettarız, ancak bu iyi bir amaç için olacak ve gerçekten düşünüyoruz ki-"

"Ben yaparım," dedim, hiç irkilmeden. "Faith'in bir yardım müzayedesini düzenlemesi ve yürütmesi için seve seve zaman ayırırım. Eminim kediler çabalarımızı çok takdir edeceklerdir, tıpkı onlara bakarak fayda sağlayan çocuklar gibi."

Erica'nın gözleri hâlâ yanıyordu ve beni tartmaya çalışıyordu.

Diane ve Colin birbirlerinin ellerini masanın üstünde kavradılar, belli ki Faith'i meşgul edecek ve yaramazlık yapmasını engelleyecek hayali bir çözüm buldukları için rahatlamışlardı.

Kahretsin, gerçeklik nasıl da insanların önüne serilenin aynadaki görüntüsü olabiliyordu. Onu bana doğru itiyorlardı. Bizi birbirimize itiyorlardı. Hepsi de onu hiç istemediği bir adamdan korudukları aptal yanılsaması içindi.

Yine de en azından kediler bu durumdan kurtulabilirdi.

Tuhaf bir işaretle telefonumun iç cebimde çaldığını hissettim. Colin dördümüz için bir şarap daha doldururken, mesajımı masanın altından ve Erica'nın bakışlarından uzakta aramaya dikkat ederek çıkardım.

Ben de öyle yaptım.

Mesaj üst kattaki güzel kızdan geliyordu ve bir de fotoğrafı vardı.

Yatak odasında, yatakta çekilmiş bir fotoğrafı. Pembe dantelli bir gecelik giymiş, askıları aşağıya doğru inmiş. Kesinlikle çok güzel görünüyordu ve belli ki buna çok açtı.

Bir dakikalığına da olsa yukarı gelebilirsen gel, diyordu mesajı.

Bir saniye bile kaybetmedim, hemen işe koyuldum.

Bir elimi karnıma koydum ve masadan kalkıp gitme ihtiyacımla alay edercesine kibar bir geçirme sesi çıkardım.

"Lütfen bana birkaç dakika izin verin," dedim. "Banyonuzu kullanabilir miyim?"

"Buyurun," dedi Colin ve güldü, belli ki birkaç şarap içmişti. "Bir süre orada takılmanız gerekiyorsa üst kattakini kullanmak isteyebilirsiniz."

Ben de onunla birlikte güldüm. "Seni bu konuda ikna edebilirim," dedim ve ayağa kalktım.

Ben odadan çıkarken Diane ve Colin her şeyden habersiz, oldukça mutlu bir şekilde sohbet ediyorlardı.

Ama Erica'nın gözleri beni takip etti. Bir şeyden şüpheleniyordu.

Anlaşılan o ki o bile beni Martin'lerin küçük kızını beceren sikik bir amcık olarak görmüyordu.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

Miles'ı yatak odamda beklemek çok tuhaftı, tıpkı küçük bir kızken defalarca yaptığım gibi. Kalbim güm güm atıyor, her yanımla karıncalanıyor, sevdiğim adamla alt katta yemek yemem engellendiği için hâlâ çok sinirleniyordum.

Kapının kolu döndüğünde çok heyecanlanmışım. Çok sessizdi, yavaşça içeri girdi ve kapıyı hemen arkasından kapattı.

Annem ve babam alt kattayken kendimi çok yaramaz hissediyordum. Miles Lindon yatak odamdayken, o pis gözleri beni yiyip bitirirken kendimi hiç bu kadar kötü bir kız gibi hissetmemiştim.

"Bunu gerçekten yapmamalıyız," dedi ama hemen geldi, odanın içinde hızla ilerledi ve yatağıma uzandı. Kollarımı kaldırıp ona sarıldım, onu çok sıkı tutuyordum. Buna ihtiyacım vardı.

Buna çok ihtiyacım vardı.

"Sana dokunmayı özledim," dedim ve o da beni sıkıca geri sıktı. "Seni görebilmeyi özledim."

"Biliyorum," dedi. "Bunu ben de özledim."

Saçlarıma doğru iç çekti, sonra beni öptü. Önce şakağımla, sonra yanağımla öptü, öpücüklerini dilinin benimkini sahiplendiği ağzıma doğru serpiştirdi.

Çok şey söylemek istiyordum ama onu daha çok öpmek istiyordum. Tüm iletişim köprülerini yıkmak ve ona onu sevdiğimi söylemek istiyordum. Onun benim her şeyim olduğunu. Ona o kadar çok ihtiyacım vardı ki canım acıyordu.

Ona üniversiteyi istemediğimi söylemek istedim. Burayı istedim. Şimdi istedim. Onu istedim.

Ama yapmadım. Tek kelime etmedim, sadece ağzının ıslaklığının tadını çıkardım ve çok daha fazlasını arzuladım.

"Yarın," dedi öpücükler arasında. "Yarın yapmak zorundayız. Daha fazla bekleyemem."

Başımı salladım, bir yol bulmamız için dua ediyordum. Ailem bana kızmadan ve onları yok etme görevindeki korkunç bir ergen olduğum için kalplerini kırmadan bunu gerçekleştirmenin herhangi bir yolu.

"Nasıl?" diye sordum. "Holly'yi deneyebilirim ama artık çok şüpheleniyorlar. Muhtemelen aşırı korumacı pislikler gibi annesini arayacaklar."

Biraz güldü ve ben de güldüm. Sonra alnını benimkine bastırdı, ikimiz de birbirimize yaslandık ve senkronize bir şekilde nefes aldık.

Çok iyi
hissettirdi.

Çok doğru
hissettirdi.

"Bir yolu var," dedi ve kulaklarım hemen dikildi. "Var mı?

Bir plan mı demek istiyorsun?"

"Önümüzdeki haftalarda bizim için harika bir çıkış noktası olabilecek bir plan."

Bunu ummaya bile başlayamazdım. Gözlerim onunkilere dikilmiş, ipucu arıyordu ve o da bana karşılık veriyordu.

"Bunu ailen buldu," dedi bana ve Bayan Tiddles yatağın altından fırlayıp bize katılırken sırttı. Parmaklarını sırtında gezdirirken mırıldandı ve bu, çok küçükken onukollarından alışma dair pek çok anıyı canlandırdı.

"Öyle mi?"

Başını salladı. "Yakında bir kedi barınağı açılıyor."

Bunu biliyordum. Facebook akışımın her yerinde görmüştüm, bu konuda çok şey oluyordu. Bir sürü bağış toplama gönderisi paylaşıyor, onlara destek olmaya çalışıyordum.

"Evet, biliyorum." Ona söyledim. "Canal Walk'un aşağısında. Oraya inşa etmek için arazileri var. Eski bir depo da var."

Gözleri benimkilerin üzerinde kirliydi, şimdi bile pislikle parlıyordu. Kedi barınaklarından bahsederken bile. "Ailen bir hayır kurumunun organizasyonuna yardım etmenin senin için iyi bir çıkış ve meydan okuma olacağını söyledi. açık artırma düzenleyeceğiz. Kedi barınağı için iyi olacağını söylediler. Tutkuyla bağlı olduğunuz ve toplum için harika olacak bir şey." Duraksaması çok hararetti. Ne kadar alaycıydı. "Bu fikre çok hevesliydiler. İnsanların bağış yapabileceği ve senin de buna liderlik edebileceğin konusunda çok tutkuluydular."

Nefesimi içime çektim, bu düşünce karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Çünkü bu çılgıncaydı.

Bugün bir kez o podyuma çıkmaktan bile daha çılgınca bir rüya olurdu.

Bayan Tiddles yataktan aşağı atladı ve ben de gülümsemekten kendimi alamadım. Bunu sevecektim. Kedileri, insanları ve bu kadar değerli bir şey için gerçekten çaba harcamayı çok severdim.

Ben kelime bulamadan konuşmaya devam etti.

"Ailen yardım edip edemeyeceğimi sordu tabii ki. Bunun çok fazla zaman alacağının farkındalar.

uzmanlık ve tesislerden gerçekten yararlanma yetkisinin yanı sıra etkinliğin iş sponsorluğuna da yardımcı oluyor."

İma edilen şeyi anladığımda gülümsedim.

"Ve bu çok zaman alır, değil mi? Sen ve ben birlikte o yardım etkinliği üzerinde çalışıyoruz?"

Gülümsemesi muhteşemdi. Delicesine muhteşem.

"Bu ciddi bir zaman alır," dedi ve sesi satendi. Saf saten. "Mesai saatleri dışında çok ciddi bir zaman. Ciddi bir çalışma taahhüdü olmadan bunu zamanında yapabileceğimizden emin değilim."

Dudaklarım nazikçe onunkilere yapıştı ve elimi sıkıca tuttu. Başparmağının parmak eklemlerime sürtünmesini seviyordum.

"Benim için hâlâ acıyor musun, küçük kız?" diye fısıldadı ve elimi geceliğimin altından bacaklarımın arasına götürdü.

Başımı salladım. "Hâlâ çok derin yaralarım var. Sıkıldığımda hâlâ acıyor."

"Yarın seni yine çok acıtacağım prenses. Sana göstereceğim inanılmaz hediyelerim var."

"Lütfen..." Fısıldadım, kalbim çok hızlı çarpıyordu, çok yakında aşağıya geri dönmesi gerektiğini biliyordum. "Bana o tatlı amcığını göster," dedi ve gösterdim.

Yatağa uzandım ve geceliğimi yukarı çektim. En masum pembe dantelli olanını seçmiştim ve onunla uyumlu güzel bir kız külotu seçmiştim ve işe yaramıştı.

Gözlerindeki arzuyu görebiliyordum ve her şeyin benim için olduğunu bilmek midemi altüst etti.

"En fazla iki dakikam var," diyerek düşüncelerimi doğruladı. "Bana o güzel küçük yarığını göster, ne kadar ıslak olduğunu görmek istiyorum."

Onun için sırılsıklam olmuşum. O kadar ıslanmışım ki külotumu kenara çekerken parmaklarım sızlıyordu. Aşağıda onu düşünerek klitorisimi o kadar sert ovuyordum ki, bu çok açıktı. Kendimle yeniden oynamaya başladığımda kalçalarım hâlâ içgüdüsel olarak titriyordu.

Avucunu pantolonundaki kabarıklığa bastırdı ve ben de iyi bir kız gibi ona ağzımı açabilmeyi diledim. Beni germeden ve kendisinin yapmadan önce onu derinlemesine emmek için.

"Onlar şüphelenmeden aşağıya dönmem gerekiyor," dedi bana. "Ama parmakların klitorisin üzerindeyken burada kalmanı istiyorum. Benim için boşalana kadar o küçük amcığı ovmanı istiyorum ve sonra o pis parmaklarını o daracık amcığa sokmanı istiyorum, sokabildiğin kadar." Durakladı ve sırtışı çok iyiydi. Tekrar konuştuğunda parmaklarım klitorisimi ovmaya başlamıştı bile. "Bana bir resim göndereceksin," dedi. "Sen burada güzelce uzanmış ve beni düşünürken, ben aşağıda annen ve babanla tatlı yerken ve yarın benim evimde sana yapacağım tüm iğrenç şeyleri düşünürken."

Başımı salladım ama konuşmadım. Konuşamadım. Nefeslerim düzensizdi ve odaklanmışım. Yani

bacaklarımın arasındaki vızıltıya odaklandım.

"O fotoğrafı bekliyor olacağım," dedi ve bir öpücük için eğildi.

Ve sonra iki parmağını sertçe içime soktu. Beklenmedik ve sert.

O kadar çok bağırdım ki, ama açık, ıslak ağzı benimkini yuttuğu için sesim boğuk çıkıyordu.

Yatağımdan kalkmadan önce parmaklarını öyle bir yaladı ki, gözlerinde yine o pislik vardı. Gözlerinde hep o pislik vardı.

"Elmalı turtadan çok daha iyi," dedi ve onları emerek temizledi. "O amcığ1 benim için doldurduğundan emin ol, tatlım. Bekliyor olacağım."

Yatak odasının kapısını arkasından kapattığında iki parmağını içime sokmaya başlamıştım bile.

BÖLÜM OTUZ İKİ

MILES

Üst kattaki Faith'ten gelen bir sonraki mesaj cebimde çınladığında hissettiğim iğrenme ve tahrik olma kombinasyonunu tarif edecek hiçbir kelime yoktu. Kendi iğrençliğimden ve ahlaki değerleri tamamen alçaltmamdan iğreniyordum. Her şeyimi ele geçiren kıza duyduğum delice arzudan dolayı tahrik olmuşum.

Diane ve Colin tam karşıda oturuyorlardı ve parmaklarımda kızlarının am kokusu vardı ve bu yanılttı. Çok yanılttı.

Ama aynı zamanda çok da doğru.

Konuşmanın bu noktasında anne ve babasının genel sohbetinden tamamen uzaklaşmışım ve neyse ki Erica'yla yeterince meşguldüler de telefonumu ikinci kez dikkat çekmeden cebimden çıkardım. Başkalarının göremeyeceği bir yerde fotoğrafı aramak yeterince kolaydı.

Ve işte oradaydı, tam istediğim gibi. O kadar kirliydi ki neredeyse pantolonuma boşalacaktım. Yüz ifadesi acılı ama bir o kadar da zevkliydi. O narin parmaklar onu genişletmek için çok çalışıyordu.

Bu resme uzun süre bakacağım kesindi.

Üst kattaki yatak odasında neler olduğunu çok iyi bildiğim için elmalı turtama konsantre olmak çok çaba gerektiriyordu. Sohbet etmeye çalıştım ama her zamanki sosyal yüzüme hiç benzemiyordu.

Tatlı bittiğinde Erica bile sohbetten kopmuştu ve son şarabını yudumlarken bana sorgulayıcı bir bakış fırlatıyordu.

Ona bir tepki vererek yangına körükle gitmedim.

"Bu harika gece için teşekkür ederim," dedim Diane ve Colin'e. Ayağa kalktığımda üçünü de şaşırtmışım. "Gitmem gerekiyor, yarın yapmam gereken çok iş var."

"Kötülere rahat yok, değil mi?" Colin sordu ve masanın karşısında elimi sıkmak için ayağa kalktı.

Keşke bilseydi.

Diane ben geçerken sarılmak için eğildi ve ben de bu güzel yemek için ona tekrar teşekkür ettim.

Erica daha çok bir soğukluk içindeydi, ikimiz de garip garip bakıyor ve Colin ile Diane bakarken mesafeyi kapatmak için hiçbir hareket yapmıyorduk.

Sonunda "Pazartesi görüşürüz," dedim ve o da başını sallayarak sarısının gevşek bir telini kulağının arkasına attı.

"Evet, Miles. İşte görüşürüz." Ve

benim işim bitti.

Paltomu aldım ve serin gece havasına şükrederek oradan çıktım. Telefonumdaki resmi tekrar ararken kendi kendime gülümsedim ve Faith'in yatak odasının penceresinden perdelerin arasından gelen ışıltıya bakmak için kendime döndüm.

Onu aramak bir riskti ve bunu biliyordum. Diane ve Colin'in hâlâ alt katta şarapla meşgul olma ve Erica'ya son birkaç yıldır aramızın nasıl bozulduğuna dair sorular sorma ihtimallerini hesapladım.

Üçüncü çalışta cevap verdi. Sesi ancak bir fısıltıdan daha fazlaydı. "Miles?"

diye sordu ve ben onun heyecanını o kadar çok sevdim ki.

"Bana o amcığın nasıl hissettirdiğini söyle," dedim ve nefesleri çok hızlandı.

"Ben... Ben sana resmi gönderdim..." dedi. "Acıttı... ama hoşuma gitti... Senin için yapmak hoşuma gitti..."

Sikim pantolonumun içinde zonkluyordu ama yürümeye devam ettim, malikânenin altındaki köşeyi dönerken adımlarım çok hızlıydı.

"Peki o daracık yarık şimdi nasıl hissettiriyor?"

İstese de pantolonu gizleyemezdi. Çok açıktı. Lezzetliydi. Kendi sınırlarını

zorlamak isteyen pis bir küçük kız.

"Acıyor..." diye fısıldadı.

"Güzel," dedim. "O parmakları benim için tekrar içeri sokmanı

istiyorum." "*Siktir*," diye nefes aldı ve aletim nabız gibi attı.

"Yap şunu," dedim ona. "Ne kadar kötü bir kız olduğunu duymak

istiyorum." Ve yaptı.

O kötü küçük kız nasıl iyi bir küçük kız olunacağını ve onun talimatlarına nasıl uyulacağını biliyordu.

Acımasına rağmen parmaklarını tekrar içeri itti ve iniltileriyle, titremeleriyle mücadele etti.

Her Şeyle m¼cadele ettim. LoŐ sokaklardan geri d¼nerken, perdeli pencereleri h¼l¼ ışıl ışıl yanan bir dizi teraslı evin ¼n¼nde sikimi serbest bırakıp mast¼rbasyon yapma d¼rt¼s¼yle savaŐıyordum.

"Ben ¼n kapıdan girene kadar parmaklarını o amcıŐın ¼inde tutacaksın," dedim. "Sonra sen benim ¼in boşalacaksın, ben de senin ¼in boşalacağım."

Evet diye inledi ve ben de ona telefonunu bacaklarının arasına koymasını söyledim, b¼ylece parmaklarının sikiŐtiŐini duyabilecektim.

Hattan gelen hoş bir sestir. Tadına bakmak ¼in aŐzımı sulandıran bir ses.

Neyse ki zaman yaklaşıyordu. Kızın benim k¼¼¼k tatlı hediyem olmasına sadece bir gece kalmıştı.

Ahizeyi tekrar kulaŐına dayadıŐında "Bunu duyabiliyor musun?" diye sordu.

Benim inlemem her Şeyi anlatıyordu ve o da kendi inlemesini ¼ıkardı, ikimiz de el ele tutuŐmak ¼in can atıyorduk. İkimiz de yapamadıŐımız ¼in hayal kırıklıŐıyla dolup taŐıyorduk.

Ama b¼yle ¼alıŐıyordu. Yasak, mıknatısların teması ¼in ¼ıŐlık atmasını saŐladıŐında her zaman ¼ok gergindim.

Bu en alaycı t¼rden bir ¼n seviŐmeydi. Kelimeler ama dokunmadan. İfadesiz bir baştan ¼ıkarma.

"H¼l¼ o narin parmaklarını mı kullanıyorsun?" Dedim ve o da bana bir *evet* iniltisi daha verdi.

Artık neredeyse benimkine d¼nm¼Őt¼m, sikim aŐrıyor ve aŐzım sulanıyordu ve o da sınırdaydı, azgın klitorisini ¼ılgınca ¼alıŐtırıyordu.

Hissedeabiliyordum. Hissedeabiliyordum.

İhtiyacım var.

Evimin anahtarlarını cebimden ¼ıkarıp evimin yolunu tutmuŐtum. Kapımın kilidini aÇtım ve ite kaka ¼eri girdim, paltomu ¼ıkardım, ayakkabılarımı tekmeledim ve pantolonumu neredeyse kalçalarımından yırtıp attım.

"Şimdi benim ¼in boşalacaksın," dedim ona. "O parmaklarını ¼alıŐtır ve benim ¼in boşal."

İki kez söylememe gerek kalmadı.

"Duramıyorum," diye inledi. "Duramıyorum, ¼ok uzun zamandır kendimi tutuyorum. Yapmam gerek! İhtiyacım var!" "Aferin kızıma," dedim. "Bırak kendini gitsin."

Ben de ¼yle.

Kendimi bıraktım.

YumruŐum sikimin başının etrafında o kadar sıkıydı ki, o g¼zel kızın solukları ahizeden o kadar y¼ksek sesle ¼ıkarken ¼ılgınca ¼alıŐıyordu.

İkimiz de serbest bırakılmış güçlerdik. Kısıtlama olmadan akış. İkimiz de eter boyunca gelgitler gibi çarpıyor, daha fazlası için söylenmemiş olana yalvarıyorduk.

Sanırım bu beni gerçekten etkilediği ilk anlardan biriydi. O kıza ne kadar ihtiyacım olduğunu.

O kız beni ne kadar etkilemişti. O kızın dünyama getirdiği hayat ışıltısı beni ne kadar tüketmişti.

Onun gitmesine izin vermek ve üniversiteye ve yepyeni bir dünyaya gidişini izlemek, şimdiye kadar denediğim en zor şeylerden biri olacaktı.

Bunu başarabileceğimden bile emin değildim. Artık emin değilim.

Kelimelerim anlamını yitirdi, bu yüzden onları denemeye çalışmadım. Sadece inlemeler ve homurdanmalarla sikimi çalıştırmaya devam ettim ve onun çılgınca küçük inlemeleri bana geri çarptı.

İyileşiyorduk, dalgayı doruğa çıkarıyorduk ve aşağı iniyorduk, ama yine de hamdı. Çok hamdı.

Ta ki olana kadar. Kaçınılmaz olan.

Her zaman gelişmekte olan üzücü olayların bok çukuru.

"Kahretsin," diye fısıldadı ve korkmuştu. Gerçekten çok korkmuştu.

"Ne oldu?" İçgüdülerimle fısıldayarak sordum ama zaten biliyordum. İddia için bir içgüdü turu daha.

"Dışarıda biri var," diye tısladı çok sessiz bir şekilde. "Dışarıda, sahanlıkta biri vardı. Beni duymuş olmalılar! Kahretsin Miles, beni duymuş olmalılar!"

Kalbim en az onunki kadar hızlı atıyor, kızlarının benim için gelmesini sağlayan anne babasını hayal ederken kendimi günahkâr gibi hissediyordum.

Bir ömür boyu bana emanet ettikleri küçük kız.

"Uyumam gerek," dedi. "Kahretsin Miles, lambamı kapatıp bunlar hiç olmamış gibi davranmalıyım."

"Yappenses," dedim ona. "Biraz uyu, sabah konuşuruz."

Üç sihirli kelimeyi söylemek dünyadaki en doğal şey olurdu ve eminim ikimiz de bunu hissettik, ikimiz de aramayı kesen kişi olmak istemedenden sessizce orada durduk.

Seni seviyorum.

Çok basit ama çok zor.

Söylemek istedim. Lanet olsun, nasıl da söylemek istiyordum. Tüm dünya duysun diye çatılardan haykırmak istedim.

Ama yapamadım.

O güzel küçük kız için bu kadar çok şey tehlikedeyken olmaz.

"Biraz uyu," diye tekrarladım ve büyüü bozdum.

"Olur," dedi ve büyüü bozmaya devam etti.

"İyi geceler prenses," diye fısıldadım ve parmağımı *aramayı sonlandırma* düğmesinin üzerinde gezdirdim. "İyi geceler Miles," diye fısıldadı ve hat kapandı.

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

İNANÇ

Kahvaltı için aşağıya inmek için kendimi zorluyordum, annem ve babamla yeni bir savaşa girmekten kesinlikle korkuyordum. Telefon konuşmamı gerçekten duymuş olsalardı ortalığın nasıl karışacağını hayal bile edemiyordum.

Sabahlığıma sarınarak sahanlığa çıkarken yanaklarım alev alev yanıyordu. Basamakları çok yavaş indim, başımın belaya gireceğine dair herhangi bir işaret var mı diye kulak kabarttım.

Kıyafetlerimi giyerek mutfağa doğru ilerlediğimde hiçbir şey çok uğursuz gelmiyordu. İkisi de çoktan oradaydı ve beni yıkmak için gelmemi beklemediklerini görmek çılgınca bir rahatlama dalgasıydı. Aksine sakın görünüyorlardı. Hatta belki de mutluydular. *Holly geçidinden bu yana geçen* günlerde olduğundan çok daha mutluydular.

"Güzel bir akşam geçirdiniz mi?" Onlara sordum ve annem bana gülümsedi.

"Evet tatlım, kesinlikle öyle oldu. Erica ve Miles'ı tekrar ağırlamak çok güzeldi."

Çok doğal bir şekilde söylemesine rağmen isimleri aynı cümlede bana çok yanlış geldi. İçimde garip bir arzu parıltısı vardı. Babam gazete okurken zar zor dinliyor olsa bile, her ikisine de yüksek sesle farklı bir isim dizisi haykırmamı isteyen bir arzu.

İsimlerin bizim olmasını istedim. Faith ve

Miles. Faith ve Miles. Miles ve Faith.

Faith ve Miles Lindon.

Sonsuza dek Faith ve

Miles.

Faith ve Miles, çünkü birbirlerini seviyorlar ve tüm dünyanın bunu bilmesi gerekiyor.

"Güzel bir kase yulaf lapası ister misin?" Annem sordu ama ben başımı salladım.

"Hayır, teşekkürler. Çok aç değilim."

Bu, babamın gazetesinden başını kaldırması için yeterliydi ve tekrar bebeklik günlerine geri döndük, ikisi de şu anda kahvaltı yapmadığım için potansiyel olarak kötü bir mide rahatsızlığı konusunda beni sorguluyorlardı.

Konuşmayı olabildiğince çabuk bir kenara bıraktım. Sonunda endişelenmelerini önlemek için yine de bir kase yulaf lapası yemeyi tercih ettim.

İyi ki de öyle yapmışım. Annem kahvaltı barının diğer tarafında babamın yanına oturup dirseğiyle onu dürttüğünde kasenin yarısına gelmişim.

Aralarında geçen bakış hoş bir bakıştı. Kara bulutlarla geçen uzun günlerin ardından hoş bir rahatlama.

"Düşünüyorduk da," dedi babam ve kalbim alışkanlıktan dolayı hızlandı. "Açılan kedi barınağı hakkında çok şey duyduk ve senin bunun gerçekten yararlı bir parçası olabileceğini düşündük."

"Bunun bir parçası olmayı çok isterim!" Dedim ve hevesimi hiç saklamadım. "Bağış toplama konusunda onlara yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapmak isterim, zaten sosyal medyada üzerime düşeni yapıyorum ama çok daha fazlası olması gerektiğini biliyorum!" Kendimi nefes almaya zorladım. "Ne düşünüyordun? Bu konuda yardımcı olabileceğimi mi düşünüyorsun?"

Düzenlenmesine yardım edebileceğim bir yardım müzayedesini söylediklerinde çok şaşırmış gibi davrandım. Onlara harika bir fikir olduğunu ve bunun bir parçası olmayı çok istediğimi söyledim, sonra Miles'ın bana yardım etmek için dahil olabileceğini önerdiklerinde tekrar şaşırdım.

Miles'ın bunun bir parçası olmayı çoktan kabul ettiğini ve mesai saatleri dışında gerektiği kadar zaman ayırmaya istekli olduğunu paylaştıklarında çok memnun görünüyorlardı.

Suratımı asıp birkaç hafta içinde bir yardım müzayedesini düzenlemek için mesai saatleri dışında çok zaman harcayacağımı söyledim ve annem kahvaltı barına doğru eğilip bileğimi sıkarken çok mutlu görünüyordu.

"Miles yardım edecektir," dedi. "O harika bir adam ve ne kadar çalışması gerekiyorsa yapacaktır. Bunu biliyorum."

Babam da onunkine uygun bir gülümsemeyle başını salladı ve Miles'la benim aramda bir kadın ve erkek olarak bir şeyler olabileceğini bir an bile düşünmemeleri çok tuhaftı.

Yine de bunun iyi bir şey olduğunu tahmin ettim.

Yulaf lapamı bitirdim ve onlara kedi barınağı için yapabileceğim her şeyin beni çok heyecanlandırıldığını söyledim. Ve sonra riske girdim. İlk kaçış mazeretini riske attım.

"Sanırım hemen oraya gidip planları başlatmalıyım," dedim onlara. "Sence Miles için sorun olur mu? Yani çok yakında ve Pazar günü..."

İkisi de başını salladı. Başını salladı ve gülümsedi.

"Eminim bu onun için sorun olmazdı," dedi babam ve kendimi hayatımda hissettiğim en kötü yalancı gibi hissettim.

Ama buna ihtiyacım vardı. Miles'in da benim de buna ihtiyacımız vardı. Birbirimize ihtiyacımız vardı ve annemle babamın bunu başka türlü kabul etmesine imkân yoktu.

"Bir süre dışarıda olabilirim," dedim ve yulaf lapası kasemi bulaşık makinesine koydum.

"Bütün gün dışarıdaysan düzgün bir şeyler yediğinden emin ol," dedi annem ve bunun gerçekten de yüzyılın mazereti olacağını anladığımda büyük bir rahatlama hissettim.

Ayrıca, bir kedi hayır müzayedesini düzenledim. Herkes kazandı.

Pazar gününü fırsat bilerek Miles'a mesaj attım ve bugün için yola çıktığımı söyledim, ardından kendimi hazırlamak için duşa girdim. Alt tarafım gerçekten de hâlâ hassastı ve sabunlanırken dikkatli davranıyordum, alacağım darbeleri düşündükçe karnım şimdiden zonkluyordu. Söz verdiği hediyeler beni çok zorlayacaktı.

Bugün üniformamı giymediğim ilk gündü. Dizime kadar dar gelen hoş bir etek ve gözlerimin mavisini çok güzel ortaya çıkaran çarpıcı mavi düğmeli bir üst giydim. Saçlarımı düzelttim, biraz doğal makyaj yaptım ve beyaz külotumun güzel ve dantelli olmasına dikkat ettim.

Bahçede annemle babama veda edip şehrin öbür ucuna doğru yola çıktığımda kendimi yetişkin biri gibi hissediyordum. Güneş yüzüme çok güzel vuruyordu ve alçak topuklu ayakkabılarım kaldırımda hoş bir takırtı çıkarıyordu ve kendimi iyi hissediyordum. Doğru hissettirdi. Kendi tenimde kendimi en doğal hissettiğim andı, kendi geleceğime doğru büyüyordum.

Bay Muhteşem yüzünde artık ondan beklediğim o pis sırıtışıyla kapısını açtığında kendimi o kadar da sağlam ve sakin hissetmiyordum. Koridoruna adımımı atıp tıraş losyonunun kokusunu aldığımda tüylerim diken diken oldu. Onu yiyip bitirebilirdim.

Her yerini yaladım. Onu kokladım, her yerine dokundum ve bedenimi tepeden tırnağa onunkine bastırdım.

"Bir hayır müzayedesini için uzun bir gün geçirdiğine inanıyorlar o zaman?" diye sordu ve bana nefis lüks kahvelerinden birini yaptı.

"Kesinlikle öyle," diye sııttım. "Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunun gerçekten uzun zaman alacağını farkındalar. Herhalde buranın demirbaşlarından biri olacağım."

"Başka bir şey beklemezdim," dedi. "İyi bir hayır müzayedesini ciddi bir organizasyon gerektirecektir. İkimizin de elimizdeki işe çok bağlı olmamız iyi bir şey."

Daha fazla karşı koyamadım. Kahvem hala elimdeyken mutfakta aramızdaki boşluğu kapattım ve ona yukarıdan aşağıya baktım, yanımda olmasını istiyordum.

"Günlerdir bunun hayalini kuruyorum," dedim ona. "Başka bir şey düşünmek bana çok zor geliyor. Burada seninle olmaktan başka bir şey. Bana yaptığın tüm kirli şeyleri seviyorum."

"Sana verileni almaya bu kadar hevesli olmana sevindim," dedi. "Kendi sınırlarını zorlamanın zevkinin nerede yattığını bilen kızları severim."

Bir kızı seviyorum.

Keşke söyleseydi. Bu üç sihirli kelime tek başına.

Keşke o çizgiyi aşsa ve çatılardan bağırса da ailem de dahil olmak üzere tüm kasaba duysa.

Ama ondan bunu isteyemezdim. Bu çok fazlaydı.

İşine ve uzun süredir burada kurduğu hayata ve itibarına getirebileceği katliamla riske atamayacağı kadar çok şey vardı.

Bu kadar uzun bir süre boyunca bu kadar iyi arkadaşlıkları bir kenara atarak adım atması için çok fazla çılgınlık var.

Kendi dünyamda kaybolmuştum, başparmağı yanağımlı okşamak için uzandığında gözlerim yavaşça vücudunda aşağı yukarı yuvarlanıyordu.

"Düşüncelerin için Penny," dedi gülümseyerek ve ben her şeyi itiraf edebilmeyi diledim. Gerçekten ne istediğimi.

Sevdiğim adama karşı bu kadar bencil olamazdım.

"Bana söz verdiğiniz hediyeleri göreceğim için ne kadar heyecanlı olduğumu düşünüyordum," dedim ve bu tam olarak yalan sayılmazdı. Günlerdir onlara kesinlikle düşünme kotalarından daha fazla zaman ayırıyordum.

Kahvesini bitirdi ve boş bardağı tezgâhın üzerine bıraktı, ben de aynısını yaptım. Ve sonra ayakta durduk, birbirimize bakıyorduk. Bedenlerimiz birbirlerinin sıcaklığını hissederken ama mesafelerini sonuna kadar korurken hem çok yakın hem de çok uzaktaydık.

Cızırtıyı sevdim. Gerilimi.

Hızlanan ve zamanla eşleşen nefesler.

"Üniformamı giymediğim için özür dilerim," dedim ama başını salladı.

"Giymeyi seçtiğin hiçbir şey için üzölmene gerek yok," dedi bana. "Bana nasıl görünmeyi seçersen seç seni seviyorum. Sen her zaman benim güzel kızım olacaksın."

Her zaman doğru zamanda doğru kelimelerle doluydu ve bu her zaman çok doğaldı. Gözleri her zaman ona uygun duygularla doluydu. İfadelerindeki gerçek.

Bu, onu çok sevdiğim pek çok şeyden sadece biriydi.

Boş kupalarımız tezgahın üzerinde, porselen beyazlığında yan yana duruyordu. Onları orada gördüğüm için gülümsememi tutamadım, bu yerde çok doğru hissettiren böyle küçük bir simge.

Kupalarımızın kalıcı bir demirbaş olarak yan yana durmasını o kadar çok isterdim ki. Burada mutfakta her zaman iki tane olur. Buradaki mutfakta her şeyden iki tane var.

Aradaki mesafeyi kapatırken muhteşem kirli bir iç çekti ve sıcaklığını sıkıca benimkine bastırdı.

Parmağı yüzümü onunkine doğru eğdi ve dudakları için o kadar çaresizdim ki neredeyse onlara atlayacaktım.

"Bence am müzayedesi hazırlıklarına üst katta başlamalıyız," diye önerdi müstehcen bir kahkaha

atarak. "Yatak odamın bağışlar için çok iyi olduğunu duydum."

"Bu durumda, kesinlikle yapmalıyız," diye kıkırdadım.

Dudakları dudaklarıma değdiğinde öyle mutlu bir iç çektim ki, bugün karnımdaki sinirlerim daha yumuşaktı. Kelebeklerin uçuşması hâlâ devam ediyordu ama nabızları biraz daha sessiz atıyordu.

Güven.

Kendine güvendi.

Kendi tenime güveniyorum. Kendi isteklerime güveniyorum. *Ona* güveniyorum.

Beni nasıl istediğine ve vücudumun ayarlarını ne kadar iyi bildiğine güveniyordu.

"Lütfen bana hediyelerimi gösterin Bay Lindon," diye fısıldadım ve bugün kirli olan benim sesimdi.

"Lütfen bana hediyelerimi gösterin, ben de size sizinkileri göstereyim."

"Sana vermem gereken büyük hediyeler var, küçük kız," dedi ve sesi yine kirliydi.

"Onlar için hazırım," dedim ona.

Ve hazırdım da.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

MILES

ÇİÇEK AÇIYORDU. Küçük kızımın kanatları kadınlığa doğru açılıyor ve kendine güveni her yeni günde daha da artıyordu.

Seyretmesi gerçek bir zevkti. Göğsümden büyük bir gurur duygusu yayıldı. Masumiyeti hâlâ hissediliyordu. Hâlâ narindi. Hala ilahi.

O hala muhteşem küçük bir melekti. Hala benim tatlı Faith'im. Hâlâ gülümsemesinde kirli bir pırıltı olan mavi gözlü küçük sevgilim.

Ama o daha fazlasıydı. Yavaşça açılıyor. Yavaş yavaş kendini buluyordu. Yavaş yavaş çok daha fazlasını istiyordu. Ona vermek istediğim çok daha fazlasını.

Kahretsin, her şeyi ona vermek istiyordum. En azından üst katta bekleyen kocaman hediyeleri.

Kendini çok doğal bir şekilde bana yasladı ve bacaklarını belime doladı. Yukarı çıkarken göz göze geldik, ikimiz de çok fazla şeye açtık.

Günler haftalar olmuştu. İstek çok şiddetliydi. Yine de bu sadece başlangıçtı. Vedalaşırken hissedeceğimiz hayal kırıklığının sadece küçük bir tadımıydı.

"Bunun için o kadar çok bekliyordum ki," dedim ve başını salladı. "Ben de," dedi. "Buna çok ihtiyacım vardı."

Onu bu sefer oldukça yüksekte yatağa bıraktım, kıvranıp çırpınmasına bayıldım. Söylememe gerek kalmadan bacaklarını iki yana açtı, parmakları aşağı doğru inerek eteğini kalçalarına kadar kıvırdı.

Ama bugün daha fazlasını istedim.

Yanına çökmeden ve parmaklarımı giysilerinin üzerinde serbest bırakmadan önce ona herhangi bir uyarıda bulunmadım. Düğmelerini açmak kolaydı, eteğinin fermuarını kaydırmak kolaydı. Kumaşı çekiştirdim

Yardıma etmeye çalıştı ama onu durdurdum. Ellerini yatağa sabitledim ve ona eğlencenin tadını çıkarmama izin vermesini söyledim.

Onu ambalaj kağıdından soymak ve katmanların tadını çıkarmak çok eğlenceliydi.

Sütyeninin düğmelerini açmak çok keyifliydi, yumuşak pembe meme uçlarıyla o şımarık küçük göğüslerinden nazikçe çekip çıkarıyordum. Ağzımı birbiri ardına meme uçlarına bastırdım ve dilimi hızla gezdirdim. O kadar hızlıydı ki tüyleri diken diken olurken ürperdi.

Külotu o kadar nemliydi ki aşağı inerken kalçalarına yapışmıştı ve bu da çok hoşuma gitmişti. Nemli izleri görünce ağzım sulandı. Kalçaları tadına bakmak için çok yalvarıyordu. Dilimin uzun taramalarıyla temizlenmek için olgunlaşmışlardı.

Ağzım yarığına ulaştığında çoktan muhtaç bir orospu gibi kıvranmaya başlamıştı. Önceki geceden beri neresinin hassas olduğunu hissedebiliyordum, amı hâlâ biraz pembe ve benim için kendini zorladığı yerden kabarıktı.

"O aç küçük deliği iyi bir kız gibi güzelce ve sertçe çalıştırdın," diye homurdandım ve başını sallamak için bana baktı.

"İstedim," diye fısıldadı. "O aç küçük deliği senin için güzelce ve sertçe çalıştırmayı gerçekten istedim."

Lanet olsun, o pis ağız beni nasıl da şaşırtmıştı. Neredeyse pantolonumun içine boşalıyordum, taşaklarım o kadar gerilmişti ki.

"Lanet olsun, balkabağım," dedim. "Bir daha söyle."

Bunu yaparken gülümsedi ve bu yaramazlık tüm parlaklığıyla ortadaydı. Kendi şeytani tarafı benimkiyle oynamak için dans ediyordu.

"Hadi sana şu güzel büyük hediyeleri gösterelim," dedim ve sırtarak gardıroba yöneldim. En üst raftaydılar. Üç tanesi büyük kutular içindeydi.

Bir tanesi kocaman kafası olan kocaman bir dildo idi. Bir tanesi daha küçüktü. Daha kısa ama kalındı. Hâlâ zorlanacak kadar kalındı. Diğer ise bir popo tıkacıydı, güzel ve şişmandı, ucunda iyi bir tıkaç vardı ve onun o büzülmüş küçük halkasına güzel ve sıkı bir şekilde sıkışmasını sağlıyordu.

Onları uzattım ve o da doğrulup oturdu, kutuları açarken gözleri fal taşı gibiydi.

En büyüğü elinde o kadar kalındı ki parmaklarını etrafına kapatamıyordu. Ağırlığını test etmek için yukarı ve aşağı kaldırdı ve şeyin büyüklüğünü anladığında bana başıyla onay verdi.

"Operasyonun en önemli kısmı bu," dedim ona. "O koca şişko orospu çocuğunu kaldırabildiğinde yumruğumu içine almaya hazır olacaksın."

O fincan tabağı gözleri, elinde hâlâ sıkıca tuttuğu kocaman dildoyla benimkilere dikilmişti.

"Gerçekten yumruğunu içime mi sokacaksın?"

"Eğer izin verirsen," dedim ona. "İnan bana tatlım, en büyük zevki artık ihtiyacına karşı"

koyamadığın zaman alıyorum. Zorlansan bile sonuna kadar içine almak için yalvaracaksın.

Arzularımın gerçekten var olduğu yer orası." Ağır plastik aleti elinden aldım ve ağırlığını kendim test ettim. "İnan bana, zihnın kadar bedenın de bu hislere kendini kaptırdığında çığlıkları duymak çok çarpıcı bir şey."

Nefes alış verışı hızlandı. Parmakları şimdi popo tıkacını sıkıca kavramış, ağırlığını kontrol ediyordu.

"Göster bana," diye fısıldadı ve bunu istedi.

Bunu gerçekten istiyordu.

"O zaman benim için şu lanet yatağa yaslan," dedim ve kayganlaştırıcıya uzandım.

Uzun bir Pazar öğleden sonrasını onun vücudunu şımartarak geçirmek çok güzel bir şeydi. Başlamadan önce rahatladığından emin oldum, ağzımla o güzel göğüslerini emerek onu ikna ettim.

Parmaklarım bacaklarının arasında çalışıyordu. İki parmağımla klitorisini okşuyor, sonra üç parmağımla o kaygan, kabarık kıvrımların arasında geziniyordum. O inerken açık ağzını öptüm ve o dudakları kayganlaştırdım ve eşleşecek şekilde kabarık hale getirdim ve o kirli bir meleğin olması gereken her şeydi.

Muhtaç, çaresiz ve benim için küçük bir sürtük kadar azgın.

Parmaklarımla amının dudaklarını güzelce araladım ve dilimi doğrudan o küçük tomurcuğun üzerinde gezdirdim. Ayaklarını yatağa doğru savurdu ve ben onu emerken yüksek sesle bağırdı.

Hassas. Çok hassas.

Ama iki kalın plastik horozdan daha küçük olanı kayganlaştırdığım ve sonuna kadar ittiğim zamanki kadar yumuşak değildi.

"Aferin kızıma," dedim ve dişlerini sıkıp benim için inerken sikimi derinlemesine soktum. Hâlâ çok sıkı ve çok masumdu, vücudu o kadar güzel geriliyordu ki, daha gidecek çok yolu vardı.

"Tanrım, şimdiden acıyor," dedi ve başını çarşaflara doğru eğdi.

"O zaman klitorisıyla oyna," dedim ve parmaklarını sertçe o noktaya doğru yönlendirdim. "Bana bak," dedim. "Zorlanırken gözlerinin üzerimde olmasını istiyorum."

Bakışları acı içinde o kadar saftı ki, çok da güzeldi.

"Böyle olmana bayılıyorum," diye fısıldadı. "Beni bu kadar kirli hissettirmene bayılıyorum."

"Ben de öyle," diye homurdandım ve sikimi onun içinde döndürdüm. "Sana küçük kızlarla iyi oynamadığımı söylediğimde yalan söylemiyordum."

"Lütfen bana asla iyi davranma," diye inledi. "Lütfen Miles, bana asla iyi davranma." Öyle bir niyetim yoktu.

Kayganlaştırıcı ve tükürük ve itme horoz, ve o aldı. Hepsini aldı. Döndürdüm, ittim ve o plastik siki sonuna kadar soktum ve o bugün fişkırıyordu. Gerçek bir fişkırıcıydı.

Emdim, tokatladım ve parmaklarımı hassas noktalarına sertçe bastırdım.

O endorfin treni, vücudunun benim için kaldırabileceği kadar sertti. Yumruğa hazır değildi. Ne amına ne de o daracık göt deliğine. Yine de onu buna hazırlarken çok eğlenirdim.

"Kendimi çok açık hissediyorum," diye fısıldadı ben dildoyu sonuna kadar çekerken. "Sanki o kadar genişlemişim ki her yerimi görebiliyorsun."

Bu beni homurdandırdı, sikimin seğirmesine neden oldu. "Keşke yapabilseydim," dedim.

Parmaklarım gömmek istiyordu, bu yüzden olabildiğince derine daldılar ve bir *owww* çıkarmasına rağmen o uylukları geniş tuttu. Parmaklarım lezzetli gıcırtilar çıkarıyordu, o kadar sıcaktı ki onları daha yüksek sesle duymak için yüzümü yaklaştırdım ve işte o zaman bugünün sınırlarını gerçekten zorlamaya karar verdim.

Üçü arasındaki en büyük dildoyu aldım ve ıslak bir rüya gibi yağladım. Beni çalışırken gördükçe klitorisini ovuşturuyor, o muhteşem korku ve ihtiyaç karışımını gizleyemiyordu.

"Bunun uygun olduğunu hayal bile edemiyorum," dedi ve ben de sııttım.

"Yapabilirim, tatlım," dedim ona. "Bütün hafta boyunca ona uyduğunu hayal ettim."

Bunun için yanına tırmandım, vücudum onun yanına sıkıca bastırıldı ve yüzüm onunkinin içindeydi. Önce alnını, sonra dudaklarını öptüm, yumuşak bir şekilde onu yatıştırdım.

Sonra o koca kafayı yarığına bastırdım ve baskı uyguladım. Çok sıkıydı.

Çok sıkıydı.

Nefes nefese kalarak gözlerini kapamasına bayıldım.

"Al onu," diye fısıldadım. "İyi bir kız gibi benim için o daracık amcığa sok. *Benim* iyi kızım." "Senin iyi kızın olmak istiyorum," diye haykırdı. "Lütfen Miles, iyi bir kız gibi almamı sağla." Onu nasıl da iyi bir kız gibi becerdim.

Yavaş ve acılıydı ama istikrarlıydı. O koca aleti kısa itişlerle çalıştırdım, onu daracık bir oluğu saklayan ıslak yapraklar gibi açtım.

Tam olarak sığdıramadım ama kafasını aldı ve bu kadarı yeterliydi.

Bugünlük bu kadarı yeterliydi.

O siki içinden çıkarırken gözleri doluyordu ama gülümsüyordu. Çok sert gülümsüyordu. "Yaptım mı?" diye sordu en güzel küçük sesiyle. "İyi bir kız gibi kabul ettim mi?"

O ağız nasıl öptüm. Ona sahipmişim gibi öptüm. Sanki o ağız benimmiş ve ben ona sahip çıkıyormuşum gibi. O benim havam, suyum ve hayattaki tek şansımış gibi sahipleniyordum ve o kollarını bana doladı ve beni kendine çekti. Çok yakındı. Sanki beni hiç bırakmak istemiyormuş gibi.

"İyi bir kız gibi karşıladın," dedim ona ve bunda ciddiye dim.

"O zaman bana bir sonraki hediyesi ver," diye fısıldadı, gözleri benimkilere sabitlenmişti ve hâlâ doluydu. "Becer beni Miles. Lütfen sik beni."

Çok kaygan ve sıcaktı ve tam da ihtiyacım olan yerdeydi.

Taşaklarına kadar soktum ve o çok hazırды, o şişmiş olukta beni sıkıca emiyordu. "Hâlâ küçük bir bakırsın," dedim ona ve başını salladı.

"Ben böyle seviyorum," dedi. "Her zaman senin küçük bakiren olmak istiyorum."

Tekrar içine girmek başka bir riskti, ama bir kez daha umursamadım ve o da umursamadı. Derinlere boşalttım ve o beni kendine çok sıkı tuttu, bacakları beni hissettiği acıyla çelişen bir mengene gibi kavradı.

Çekmedim, sadece sikimi derinde zonklatmaya devam ettim, güzel manzaraya bakacak kadar uzaklaştım. Ve sonra onu ovdum. Kukusunu avuçlarımla ovdum, ta ki o titreyip sarsılana ve sikimin etrafında çılgık atan küçük bir sürtük gibi boşalana kadar.

Heyecandan titrerken saf bir mutluluk gibi hissetti. Mutluluktan da öte.

Mükemmellik gibiydi.

Sonunda ondan kurtulduğumda kafası güzel olduğu için kendi kendine kıkırdıyordu. Kollarına yığıldım ve onu kendi kollarımla sıkıca sardım ve birlikte nefes aldık. Birlikte nefes aldık ve ten tene olmanın tadını çıkardık.

"Oldukça güzel hediyelerdi," dedi sırtarak ve ben de başımı sallayarak burnumu onunkine sürttüm.

"Eminim bundan sonrakiler için de aynı şeyi söyleyeceksin," dedim ve oturması için onu rahatlattım. "Buzdolabında sana birkaç farklı çikolata ikramım var."

Mutfağa doğru ilerlerken yalınayak ve yarı giyiniktim, o da bornozuma sarınarak beni takip etti.

O en sevdiği çikolatalı atıştırma seçti ve sırtarak mideye indirdi, ben de başka bir seçkiden kendime bir kare aldım. Ve bu doğrudu. Biz haklıydık.

İki insanın birbirinin dünyasında hissedebileceği kadar doğru.

Ta ki kapı çalınana ve bizi her şeyden koparana kadar.

"Aldırma," dedim önce, o panikle zıplarken bile, ama çalmaya devam etti ve kapı çalındı. Kapıya ağır bir şekilde vuruldu ve hiç susmadı.

"Bunu almalısın," dedi ve yemek odasına doğru baktı. "Onlardan uzak durmak için bir dakikalığına oraya dalabilirim."

Başımı salladım ve gitti, ama o zaman bile bu alanda saklanıyor olması çok yanlış geldi. Ait olduğu bir yerde.

Ön kapıya ulaştığımda kaşlarımı çatmıştım, kapıyı açarken yüz ifademi nötr hale getirmeye çalışıyordum.

Yank.

Ve işte oradaydı. Lanet bir kasırga. Erica Tate kasırgası yanımdan geçip içeri girdi ve kollarını göğsünde kavuşturmuş, topuklarını yere vurarak gerçek bir göreve çıkmış bir kadın gibi durdu.

"Konuşmamız lazım," dedi.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

İNANÇ

Kendimi duvara yasladım, yemek odasının kapısının köşesine saklanmaya çalıştım ve bu durumdan dolayı kendimi yeniden çok kötü hissettim. Burada, bu noktada olmak istemiyordum. Onun mutfağında gururla durmak, biz olarak birlikte olmak istiyordum. Ama olamadım. Korkunç bir acı, felaket ve tüm toplumu şoke eden bu yolda nereden başlayacağımı bile bilemezdim.

Koridorda onun sesinin mırıltısını duydum ve ardından ofisten çok iyi bildiğim ses geldi. Tanıdık bir sestir ve kötü, büyük bir zorba ona doğru ilerlerken karnımın çaresiz küçük bir çocuğunki gibi dönmesine yetti.

Erica'nın topukları mutfağın yer karolarında yüksek sesle çınladı ve kendimi yemek odasının duvarına daha da sıkı bastırdım.

Bu koca kabadayı benim için nefret doluydu. Bana kızgınlık. Her şeyle doluydu ama ona beni tanıması için bir şans vermeyi bile düşünmüyordu. Ve işte buradaydı, Pazar günümüze doğru ilerliyordu. Bizi yıkacak kişi o olsaydı gerçekten çok tipik olurdu.

"Burada ne yapıyorsun?" Miles sordu, sesi en az benim kadar sinirli çıkıyordu.

"Bazı şeyleri açıklığa kavuşturmamızın zamanı geldi," dedi ve sesi ona karşı soğuktu. "Konuş o zaman," dedi adam. "Bana yarın işe kadar bekleyemeyecek kadar acil olan şeyin ne olduğunu söyle."

Topuğunun bir adım öne çıktığını duydum. "Bunun lanet olası işle hiçbir ilgisi yok," diye tısladı. "Bu bizimle ilgili."

"*Biz diye bir şey yok,*" diye karşılık verdi. "Bunu uzun zaman önce anladığınızı sanıyordum. Sen neden bahsediyorsun?"

Duraklama çok gergindi. O kadar gergindi ki zar zor nefes alabiliyordum.

"Belki yüzeyde işimizin bittiğini söylemiştik," diye devam etti. "Ama ben bunun saçmalık olduğunu düşündüm. Sadece aptalca bir oyun, her zaman bir yanılsama, her zamanki gibi bir varız bir yokuz. İkimizin de bunu oynamaya alışkın olduğunu sanıyordum."

"Yanlış düşünmüşsün."

Sözleri çok basitti. Çok dürüşttü.

"Ah, öyle mi?" diye sordu, bir başka soğukluk dalgasıyla. "Peki tüm bunları birdenbire değiştiren ne oldu, ha? Bunca yıl sonra beni bir bok parçası gibi bir kenara atmaya neden olan şey ne?"

Sesindeki şaşkınlık çok samimiydi. Ama o hep öyleydi.

"İkimiz de birbirimizi bok gibi bir kenara attık Erica. Sürekli olarak. Bir ileri bir geri, bir açık bir kapalı. İkimizin de birbirimize katlanma çabalarımızın çoktan bittiğini ve toz olduğunu sanıyordum."

"Belki senin için!" diye tersledi ve ben bunu duyduğuma inanamadım. Uzun zamandır ilk kez içinde gerçek bir duygu olduğunu duyuyordum.

Sessizlik o kadar ağırdı ki nefesimi tuttum.

"Bu benim için yeni bir haber," dedi sonunda. "Cidden Erica, bu benim için yeni bir haber. Gerçekten umurunda olmadığını sanıyordum."

Gülüşü çok acıydı. "Evet, şey. Belki de bunu ben düşünmemiştim. Belki bu benim için de bir haberdir." Yavaşça el çırdı. "Yani, bravo, Miles. Sıkimde olduğunu kanıtladık. Eski günlerin hatırına bir kez daha denemeye ne dersin, belki bu sefer daha az sürtük gibi davranırım."

Lütfen Tanrım, hayır. Kalbim korkunç bir şekilde çarptı, midem de öyle ve birkaç hafta içinde üniversiteye gideceğim ve bir kez daha denemek zorunda kalacağım düşüncesiyle kendimi hasta hissettim.

Çünkü neden yapmasınlar ki? Ben yokken Miles neden çok iyi bildiğı bir şeye devam etmesin?

Oraya hücum edip elini tutmamak için her şeyimi verdim. Onu en az onun kadar sevdiğimi söylememek için her şeyimi verdim. Ondandır çok. Ve ona ihtiyacım olduğunu. Üniversiteye hiç gitmesem bile onunla bir hayata ihtiyacım vardı.

Ona bundan çok daha fazla ihtiyacım vardı.

Ona neler söyleyebileceğini dinlemeye dayanamıyordum. Ellerimi karnıma koydum ve bunun gerçekten olmaması için çok dua ettim.

"Seni sevmiyorum," dedi ona ve yine çok dürüşttü. "Üzgünüm Erica, ama sevmiyorum. Uzun zamandır yapmadım."

Bir acı kahkaha daha. "Belki şimdi değıl," dedi. "Ama yapabilirsin. Seni yapabilirim. Buna değıer mi? Ben buna değıer miyim?"

Başını sallamış olmalı, çünkü nefes alışını duydum. Şok olmuş gibiydi. Cidden şok olmuştu.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Gerçekten öyleyim ama bunu yapamam. Bu ikimiz için de adil olmaz." Durakladı. "Ben de Glyn Morris'le görüşüğünü sanıyordum? O iyi bir adam. Eminim seni eğlendirebilir."

"Glyn'in Morris'i sikmesini istemiyorum!" diye bağırdı. "Ben seni istiyorum!"

Bunun olduğuna gerçekten inanamıyordum ve burada olup bu kadar özel bir şeye kulak misafiri olduğum için kendimi çok kötü hissediyordum. Odanın etrafına bakındım ama hiçbir çıkış yolu yoktu. Burada sıkışıp kalmıştım ve onun acısını duyduğum için çok suçluydum.

"Özür dilerim," dedi tekrar. "Üzgünüm ama aynı şekilde hissetmiyorum."

Sesi nazikti ve nefes alışları çok düzensizdi ve bu şekildeyken kulağa çok garip geliyordu. Hiç de hayal edebileceğim gibi değildi.

Bana karşı her zaman çok kötü davranmış olmasına rağmen onun için çok üzüldüm. Miles ve ben çok doğru hissetmemize rağmen kendimi diğer kadın gibi hissettim.

"Başka biriyle mi ilgili?" dedi ve bu kez sesi çok daha yumuşaktı.

"Bunun ne hakkında olduğunun bir önemi var mı?" diye sordu. "Olan oldu ve uzun zamandır bekliyordum. Gerçekten de işimizin çoktan bittiğini düşünmüştüm."

"Önemli!" diye tekrar bağırdı. "Benim yerimi alacak küçük, pis bir kaltak mı var?"

Tek kelime etmedi ve nasıl hissettiğini görmek için yüzünü görebilmeyi diledim. Gerçekten nasıl hissettiğini.

"Erica, her şey bitti," dedi. "Önemli olan tek şey bu. Arkadaş olabiliriz." Gülüşü çok hoş olmaya çalışıyordu. "Arkadaş bölgesini deneyebiliriz, değil mi? Nasıl sonuçlanacağı konusunda pek iyimser değilim ama bir deneyebiliriz."

O da gülmedi. "Kim

o?"

Sessizdi. Çok sessizdi.

"Cidden Miles. Kim bu kız?"

Bir parçam ona söylemesini çok istiyordu. Ben olduğumu itiraf etmesini ve bu işi bitirmesini. Ama yapmadı.

"Rachel mı?" diye sordu. "Seni onunla konuşurken

gördüm." "Rachel değil," diye cevap verdi. "O kadını çok az tanıyorum."

"O zaman kim?" diye tekrar sordu. "Bunu bize kim yaptı?"

"Bunu bize kimse yapmadı," dedi yine çok sakın bir şekilde. "Bu sadece aramızın iyi olmamasıydı. Olur böyle şeyler. Pek çok insanın başına geliyor."

Yine ağır bir sessizlik oldu ve ona çok sert baktığını hissettim. Keşke ortadan kaybolabilseydim. Parmaklarımı şıklatıp evdeki odama geri dönmeyi ve onları özel meselelerini baş başa halletmeye

bırakmayı.

"Yarı giyinişsin," diye duyurdu, sanki yeni bir şeymiş gibi. "Buraya geldi mi? Bizi sikip atan orospu mu?"

İç çekişisi sabitti. "Kimse bize kazık atmadı Erica."

"Buradaydı, değil mi?" diye tersledi. Mutfakta topuk seslerini duydum ve kalbim tekrar hızlandı, beni burada bulacağından çok korkuyordum.

Ama bir yanımda bunu istiyordu. Bir yanımda onu çok istiyordu. Sadece bir şans için. Bizim için.

"İki lanet kahve fincanı!" diye tısladı. "Bugün burada seninle birlikteydi, değil mi? Dün gece bu yüzden mi bu kadar erken ayrıldın? Buraya, onun yanına dönmek için mi?"

"Erica, bu kadar yeter," dedi. "Bunun hiçbir şeye faydası yok."

"Oh, öyle mi?" dedi ve sonra geldi. Bardakların yere çarpması beni zıplattı. Bağırıldığını duydum, itiş kakışı duydum ve topuklarının çok sert koştuğunu duydum.

"Kes şunu!" diye tersledi ve sesi bu kez soğuktu. "Cidden Erica, bu ikimizi de hiçbir yere götürmüyor."

Ve sonra ağladı.

Çok ağladığını duydum. Ve beni vurdu. Karnımdan vurdu. Çünkü çok geçmeden ben de onu kaybetmenin acısını yaşayacaktım.

"Özür dilerim," dedi ve onu tuttuğunu biliyordum. "Yemin ederim hiçbir fikrim yoktu." "Bize bir şans ver!" diye bağırdı ama adam sessizdi.

Duygularım karmakarışık, onun için çektiğim acı gözlerimin dolmasına neden oluyordu. Onu çok istiyordum. Ona çok ihtiyacım vardı.

Ama o da öyle.

Onun da öyle olduğu çok belliydi.

"Siktir git o zaman," dedi gözyaşlarının arasından, sesi şimdiden çok daha kendisi gibi çıkıyordu. "Senin de, sahip olduğumuzu düşündüğüm her şeyin de canı cehenneme, seni bok parçası."

"Böyle olmak zorunda değil," dedi ama kadın haince bir kahkaha attı.

"Bensiz bir şey olacağını mı sanıyorsun? Hiçbir şey olmayacaksın. Kesinlikle hiçbir şey. Sen hastalıklı fantezileri olan pis bir pisliksin. Ben senin daha iyi bir adam olman için her şeydim."

"O zaman sanırım sensiz nasıl yapacağımı görmemiz gerekecek," dedi. "Eğer haklıysan yüzüme gülebilirsin."

Topuklu ayakkabılarının koridorda hışımla uzaklaştığını duyduğumda çok rahatlardım ve ön kapı çarparak kapandığında derin bir nefes aldım.

Hala duvara çok sıkı bastırılmışım, çok fazla şeyle çalkalanıyordum ve çok endişeliydim.

İkisi için de çok endişeliyim ve incindim. Onun için çok endişeliyim ve incindim.

"O gitti," dedi ve sesi yine çok sakindi. "Dışarı gel prenses, kedilerden konuşalım."

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

MILES

HÂLÂ SINİRLENİYORDUM, ama o yemek odasından çıkıp bana katılırken nefesimi sabit ve gülümsememi parlak tuttum. Saklamaya çalışıyordu ama üzgün olduğunu görebiliyordum. Gözleri dolmuştu ve çok korkmuş görünüyordu. Hiç şüphesiz Erica'nın içeri girip bizi öğrenerek dünyasını başına yıkacağından korkuyordu.

"Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim ve başını salladı.

"Hayır," dedi. "Bunu duymak zorunda kaldığım için üzgünüm. Bu senin için çok özeldi."

"Bunu gerçekten beklemiyordum," dedim ve kupa parçalarını toplamak için eğildim.

Faith bana katılmak için geldi ve kendini kesmesi ihtimaline karşı onu uzaklaştırmaya çalıştım ama başını salladı ve yardım etmeye devam etti.

"Seni gerçekten seviyor," dedi ve sesi o kadar içtendi ki.

"Hayır, istemiyor," dedim ona. "Sahip olamayacağı şeyleri istiyor. O böyle bir kadın." Omuz

silkti. "Belki de. Ya da belki gerçekten önemseydiğini fark etmiştir."

Kupa parçalarını bir elime koydum ve diğer elimle yüzünü bana doğru eğdim.

"Onu sevmiyorum," dedim. "Umrunda olsun ya da olmasın, onu sevmiyorum."

Gözleri çok vahşiydi. Çok fazla şeyle doluydu ve keşke aklını okuyabilseydim. Keşke onu kendim gibi sahiplenebilseydim ve onun için bu yıkıma değmesi için her şeyimi verebilseydim.

Yüzünü dokunuşumdan çekerek ve kupa parçalarını temizlemeye devam ederek gerginliği kırdı.

"Aranızdaki ilişkinin bittiğinden gerçekten emin misin?" diye sordu, gözleri yerdeydi.

"Aramızdaki ilişkinin bittiğine eminim. Bu ikimiz için de adil olmaz," diye devam ettim.

"Özellikle de onun için. İki insan arasındaki bağlılık gerçek bir şeye dayanmalı, yoksa ne anlamı var? Daha azı için kendini satmanın ne anlamı var?"

"Bilmiyorum," dedi. "Sanırım çok emin olman gerekiyor, değil mi? Gerçek bir anlaşma olduğundan ve böyle bir risk almaya değeceğinden çok emin olmak?"

Başımı salladım. "Kesinlikle öyle. Erica'yla aramızdaki gerçek anlaşma bu değil. Hiçbir zaman da olmadı." Son porselen parçalarını da alıp ayağa kalktım, sonra da ona yardım ettim.

"Bunu duymak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedim tekrar. "Onun geleceğinden gerçekten haberim yoktu."

"İyi ki daha erken değil de daha geç geldi," diye cevap verdi ve bana pis bir gülümseme attı. "Belki de eve girmenin bir yolunu bulur ve beni içimde o kocaman dildoyla bulurdu."

Gülüşündeki sıcaklığı sevdim ve kendimi de gülerken buldum.

"Bence bu iki kırık kupadan çok daha fazlasına yol açardı," dedim.

Kupa parçalarını ondan aldım ve mutfak havlusuna sarıp çöpe atmadan önce dilimi ısırma ve Faith'e gerçekten nasıl hissettiğimi söylememeye kararlıydım. Bir parçam Erica'nın gerçekten o odaya girip kimliğimizi açığa çıkarmasını umuyordu. Başladığımızdan beri bunu arzuluyordum. Bunun benim için gerçek bir anlaşma olduğundan emin olduğumdan beri bunu arzuluyordum.

"Gerçekten de hayır amaçlı müzayede işlerine başlamalıyız," dedi ve ben de başımı salladım. "Evet, gerçekten de başlamalıyız."

Yanılmıyordu. Mazeretle birlikte gerçekten de bir yığın gerçek vardı.

Gerçekten de bir yardım müzayedesini yapılacak, format konusunda bir dizi karar verilecek ve bizi oraya götürecek bir yığın çalışma yapılacaktı.

Ben de bize kahve yaptım, buzdolabından kalan çikolataları aldım ve dizüstü bilgisayarım ve birkaç not defteriyle yemek masasına kurulduk.

Ve o bizdik. Diğer tarafımız. Onun hevesli, hırslı ve elinden gelenin en iyisini yapmak için çabalayan tarafı. Ve ben. Onu bunun için seven. Onu bunun için cesaretlendiriyordum. Üniversite planlarına ve geleceğine müdahil olmaya başlamakla ne kadar doğru bir karar verdiğimi şüphesiz biliyordum.

Faith kendini mantıklı olan için feda edemeyecek kadar bireysel bir kadındı.

Bunu yaparken onu izleyemezdim. Hiçbir şey için.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu ve bana etkinlik fikirlerinin bazı karalamalarını gösterdi. Müzayededeki sonra bir yardım balosu, herkesin bir şeyler içmesi ve satın aldıklarının üzerine başışta bulunması.

"Bence bu harika bir fikir," dedim ve bunda ciddiymdim. "Yine de gerçekten çok fazla iş olacak."

Gülümsemesi çok cesurdu.

"Çok çalışmaktan korkmuyorum," dedi ve ben de başımı salladım. "Ben de öyle," dedim.

Ve biz de yaptık.

O gün öğleden sonra başlayıp akşama kadar devam ettik.

Akşam yemeği için lazanya pişirirken açık artırma planları hakkında konuştuk ve masayı hazırlarken yemek odasından bazı yeni düşüncelerini haykırdı.

Yemeğimiz harikaydı. Sıcak, kolay ve bir sürü fikir ürettiğimiz için çok eğlenceliydi ve olacağını bildiğim kadar yetenekliydi, kendini heyecana kaptırırken gözleri çok güzel parlıyordu.

Onu burada tutabilmeyi ne kadar isterdim. Benim yerimde, ıslıl ıslıl. Buraya ait olduğunu çok iyi bilerek gece boyunca yatağında ona sıkıca sarılabilmeyi nasıl da isterdim.

"Gitsem iyi olacak," dedi sonunda. "Annem ve babam nereye gittiğimi merak edecekler."

O giyindi ve ben de onunla birlikte yatak odamda tazelandım. Seks olabilirdi. Seks, oyuncaklar ve başka bir pislik. Ama ben zorlamadım, o da zorlamadı. Ve bu bizim için ilk kez kartlarda yoktu.

İstemediğimiz için değil, ruh halimiz çok farklı olduğu için. Şehvetin yeniden kabarmasından daha fazlası.

Bu, iki insanın sadece o anda kendileri olmalarının verdiği rahatlıkla ilgiliydi.

Kaçınılmaz olanı elimden geldiğince erteledim, ta ki koridora indiğimizde eli kapının kolundaydı.

İçimi çektim ve yanağını okşadım, benimle kalmasını istemek için çok istekliydim. Ama yapmadım. Onu öpmek için eğildiğimde yüzünde tatlı bir gülümsemeyle öylece durdu.

"Erica için gerçekten çok üzgünüm," dedi uzaklaştığımızda. "Bunun senin için zor olduğunu biliyorum."

Keşke onun gidişini izlemenin ne kadar zor olduğunu bilseydi.

"Ben Erica konusunda iyi olacağım," dedim ona. "O da benim için iyi olacak." Başını salladı. "Umarım öyle olur."

"İlgilendiğiniz için teşekkür ederim," dedim.

"Gitsem iyi olacak," dedi tekrar, ama bu sefer elini tuttum ve onu geri çektim.

"Bu sefer seni eve bırakmamam için hiçbir neden yok," dedim ona. "Ailen benimle olduğunu biliyor."

Sırtışı çok etkileyiciydi. "Evet," dedi. "Belki içeri gelip bir kahve içebilir ve biraz sohbet edebilirsiniz. Onlara tüm fikirlerimizi anlatabiliriz."

Bu düşünce içimi ürpertti ama yine de başımı salladım.

Onunla vakit geçirmek için her bahaneye iki elimle sarılırdım.

"Hadi yapalım," dedim ve arabamın anahtarlarını kaptım.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

İNANÇ

OH WOW, kaçınılmaz sona doğru ilerlerken işler nasıl da tırmanıyordu. Üniversite çağırıyordu, haftalar geçiyordu. Her zaman orada, zihnimin arkasında demlenen ayrılış, gökyüzüne yükselirken çok ağır bir şekilde beliriyordu.

Yurt odam, ders programım ve öğrenci arkadaşlarımı tanıyabileceğim açılış oturumları hakkında onaylar geliyordu. Eğitimimin bir sonraki aşaması için heyecanlı olmak ve kendimi mantıklı küçük bir muhasebeci olmak için gerçekten zorlamak istiyordum. Ama değildim.

Bunların hiçbirisi için

heyecanlanmadım. Sadece onun

için heyecanlıyım.

Miles için. Sevdiğim adam. Her geçen gün bana daha da yakınlaşan adam, tabii bu mümkünse.

Annem ve babam hayatımızı çok daha kolaylaştıracak mükemmel bir plan yaptıkları için çok şanslıyım.

Kedi müzayedesini gerçekten de bir mazeretten çok daha fazlası haline gelmişti. İnanılmazdı. Heyecanlı, eğlenceli ve gün yaklaştıkça hem Miles hem de benim için çok şey ifade ediyordu. Ona kendimizden çok şey vermiştik. Zamanımızın çoğunu. Bu zavallı kediler için gerçekten işe yaraması için çok çaba sarf ettik. Afişlerde etkinliğin maskotu olarak Bayan Tiddles'ın bir resmini bile kullanmıştık ve bu çok şirindi. Çok şirin ve harika.

Ailem en ufak bir şüphe duymadı ve haftalar geçtikçe hayatımızdaki normal günlük rutini bulmak çok kolaydı.

Ofiste birlikte çalışıyorduk, sonra evde üstümü değiştirip etkinlik organizasyonu ve akşam yemeği için onun evine gidiyordum ve bazen yemeği ben pişiriyordum.

Hatta arabamı benim evimle onun evi arasında gidip gelmeye başladık, her seferinde yolcu koltuğuna o oturuyor ve öğrenmeme yardımcı oluyordu.

Ve sikiştik. Sert ve kirli bir şekilde sikiştik ve yavaş ama emin adımlarla bana çok daha fazlasını yaptırdı.

Kıçım onu almak için her zaman açtı. Amım ağrımaya çok alışmıştı ama yine de çok iyi hissediyordum. Popo tıkacını artık sonuna kadar alıyordum ve o da bana her zaman çok daha fazlasını sunarak bir dizi yeni dildo ile beni açtı. Belki de vedalaşıp Warwick'e gitmeden önce tüm elini istediğı şekilde alabileceğim konusunda hâlâ umutluydum.

Ama bunlardan daha fazlası vardı. Pislikten daha fazlası. Pis konuşmalarından ve gözlerindeki mutlak ateşten daha fazlası vardı. Bana pisliğini yansıttasından ve daha fazlası için yalvarmamdan ve benim bunu sevmemden daha fazlası vardı.

Yakınlık vardı. Yorgun olduğumuz, akşam yemeğı ve kedi düzenlemeleriyle dolu olduğumuz zamanlar. Beni sıkıca tuttuğı, nazıkçe öptüğü ve aletini yavaşça içime soktuğı zamanlar.

Seviştiğimiz zamanlar.

Çünkü sevişmek buydu. Ve bu beni ürpertirdi. Ve karıncalanmama. Ve kalbimi bambaşka bir seviyeye yükseltirdi.

Yine de söyleyemedim. Hâlâ çok daha fazlasını isteyerek onun dünyasını yıkmayı kendime yediremiyordum.

Günler sona erdiğinde ve etkinlik için son hazırlıklarımızı yaptığımızda çok gergindim. Bir gece önceydi ve yemek masasındaki son durağıımızdı ve ben gergindim. Çok heyecanlıydım ama olacaklardan çok korkuyordum. İkimizden de çok şey alan çok büyük bir şeyin kreşendosu.

"Her şey yoluna girecek," dedi endişemi okuyarak. "Daha da ötesi, harika olacak." "Umarım öyle olur," dedim ve sırıttı.

"Bu konuda umut yok," dedi. "Bu bir kesinlik."

Uzun bir nefes aldım ve bu şeyin büyüklüğünü iyice kavradım.

Çok şey yapmıştık. Açık artırma için bağışlarıyla pek çok insanı ve işletmeyi bir araya getirdik. Otel akşamlarından dizüstü bilgisayarlara, ünlülerin imzalı posterlerine kadar her şey.

O kadar çok insan geldi ve teklif vermek için o kadar çok online kayıt yaptırdı ki, ülkenin dört bir yanındaki gazeteler ve internet sayfaları hayır kurumunu tanıtmamıza ve çatılardan müzayedeyi duyurmamıza çok yardımcı oldular.

Akşamki etkinliğin davetli listesindeki katılımcıları son bir kez taradım ve birkaç yeni kişi vardı. İkimizin de kayıt yaptırdığını görmediğimiz kişiler.

Kalbimi göğsümde sıkıştıran en alttaki oldu, bunu kaydederken ağzım açık kaldı.

"Erica arıyor," dedim ve listeyi masaya doğru ittim. "Erica yarın gece için yer ayırttı."

"Ciddi misin?" diye sordu ve listeyi kendisi için aldı.

Bunu gerçekten anlamak zordu, gerçekten orada olmak isteyebilirdi. Haftalardır tüm ofise kaşlarını çatan ve iş dışında kimseye tek kelime etmeyen bir kâbus gibiydi.

Onu gerçekten iyi tolere etmişti ve ona izin verecek kadar medeni davranmıştı ve ben onun acı çektiğini ve bunu gizli tutmaya çalıştığını biliyordum ve ona karşı nazik olmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışmışım, dosyalamadan başka bir şey yaptığım için hala benden nefret etmesine rağmen.

"Vay canına," dedi.

"Belki de kendini biraz daha iyi hissediyordur?" Ben sordum ama sırtışı her şeyi anlatıyordu.

"Bir hayır etkinliğine gidip, yaptığım iş hakkında iyi bir insan olmak istemesi için cehennemin buz tutması gerekirdi. Özellikle de sen kürsüdeyken, onun zehirli merheminde fazladan küçük bir sinek olarak."

Bu da ne?

Hayır.

Mümkün değil.

Olamaz. Mümkün değil.

Elimde olmadan başımı salladım, hâlâ sözlerini anlamaya çalışıyordum.

"Pardon?" Birden patladım. "Kürsüde benimle ne demek istiyorsun?"

Gülümsemesi inanılmazdı. Masanın karşısındaki elime uzanıp onu sıkarken çok parlaktı.

"Bunu bilerek son dakikaya bıraktım, sırf programdan önce sinir küpü olmanı engellemek için. Ama orada sen olacaksın. Yarın müzayedeyi sen yöneteceksin."

Hâlâ başımı sallıyordum. "Ama yapamam," dedim. "Müzayedeci sensin. Çok iyi iş çıkaracak olan sensin."

O da bana doğru başını sallıyordu. "Hayır, prenses. Bu sefer müzayedeci *sizsiniz*. İnanılmaz derecede iyi iş çıkaracak olan sensin."

Gözyaşlarımı tutamayıp hüngür hüngür ağlamamak benim için her şeydi ve bunlar mutluluk gözyaşlarıydı. Mutlu ama çok gergin.

Gülümsemesi bir kez daha değişti, öylesine sıcak bir gülümsemeydi ki, patlamamla savaşıırken eli hâlâ benimkini sıkıyordu. "Ne oldu?" dedi. "Konuş benimle."

"Ne hissedeceğimi bilemiyorum..." Dedim ve sesim çok çocukça geldi. "Çok heyecanlıyım, çok korkuyorum ve bunun anlamı çok büyük." Ben de onun elini sıktım. "Bunu yapabileceğimi düşünmen çok anlamlı."

"Bunu yapabileceğini biliyorum," dedi. "İnan bana Faith, bunu yapabileceğini biliyorum. Seni orada görmek için sabırsızlanıyorum prenses. Gerçekten bekleyemiyorum."

"Teşekkür ederim." Gözyaşlarımla etkisiyle kelimelerim zayıf kalmıştı ve hemen yanıma gelip beni güçlü kollarıyla sımsıkı sardı. Gömleğine sırttım, yanağımı göğsüne bastırdım ve o kadar çok onun kokusunu aldım ki karnım yerinden oynadı.

"Annen ve baban da seni orada görmekten çok gurur duyacaklar," dedi ve ben de bunun üzerine ciddi bir şekilde hüngür hüngür ağladım. "Sana söz veriyorum Faith, hepimizi çok gururlandıracaksın." Gözlerime bakabilmek için beni omuzlarımdan çekti, gözlerimin şiş, pembe ve yaşlarla dolu olduğunu biliyordum ama ne kadar duygusal hissettiğime gülüyordum ve bunu hafifletmeye çalışıyordum.

"Bunu görmezden gel," dedim ona. "Regl oldum. Hormon şehri."

O da buna güldü. "Umarım bunun seni akşamki doruktan kurtardığını düşünmüyorsundur. Bu gece kediciklerle işimiz bittikten sonra senin için bir dünya kedicik planım var."

Başımı salladım. Çok mutluydum. Delicesine mutlu.

"Yeni bir mazerete ihtiyacımız olacak," dedim. "Yani, kediler sonsuza dek bitecek."

Sırıtişı tam ona göre idi. "Eminim bir tane buluruz. Parti sonrası için ikna edici bir şeyler uyduracağımdan emin olabilirsiniz."

"Heyecanlıyım," dedim ona. "Biliyorum şu anda öyle görünmüyor olabilir ama gerçekten heyecanlıyım." Alnıma bir öpücük kondurdu ve ben de gözlerimi kapatarak bunun tadını çıkardım.

Bunu söylemek için mükemmel bir zaman olabilirdi. Gelecek hafta üniversiteye gitmeden ve büyük vedamdan önce bir kereliğine de olsa o üç sihirli kelimeyi söylemem için.

"Seni eve götürmeliyiz," dedi. "Büyük günden önce büyük bir gece."

Nefes alarak başımı salladım. "Büyük bir gece, büyük bir uykuya ihtiyaç duyar."

Beni ayağa kaldırıp sarıldı ve bunun sonsuza dek sürmesini diledim. Gerçekten sonsuza kadar.

"Hadi gidip annene ve babana yarınki büyük müzayedecinin kim olduğunu söyleyelim," dedi. "Değerli küçük kızlarını orada görecekleri için onlar da en az benim kadar heyecanlanacaklar."

Gözyaşlarımı sildim ve yüzlerini hayal etmeye çalışarak bir kez daha

kıkırdadım. "Hadi yapalım," dedim.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

MILES

Bunun için çok hazırdım. Prensesimin ait olduğu podyumda ışıltı ışıltı parladığını görmeye o kadar hazırdım ki.

Davetliler yerlerini aldıkça salon hareketleniyordu ve hepsi çok şık giyinmiş, müzayede biter bitmez caddenin karşısındaki salonda düzenlenecek yardım balosunun tadını çıkarmaya hazırdı.

Kenardan saatimi kontrol ettim, en büyük müşterilerimizden biri olan Edwina Lancett'e gülümsedim, bana el salladı ve kocasıyla birlikte yanımdan geçti. Burada, kucaklarında ilan sayfalarıyla kendi aralarında itişip kakışan ve sohbet eden o kadar çok insan vardı ki. Çok fazla bağış yapma potansiyeli olan çok fazla insan.

Kendim öyle düşünsem de Faith ve ben gerçekten harika bir iş çıkarmıştık. Hem müzayede salonunu hem de caddenin karşısındaki salonu gerçekten yüceltmıştık, bir sürü harika kedi resmi ve yardım afişi asmıştık ve salonu şampanya kadehleri, güzel masa örtüleri ve ücretsiz sahne alan harika bir canlı grupta birinci sınıf bir mekan gibi giydirmıştık.

Ceketimin yakalarını düzelttim, en iyi smokinimin içinde kendimi en iyi hissediyordum ve onun için ağırıyordum. Tatlı prensesim için haftalarca süren çabalarımın doruk noktasını yaşıyordum.

Ve sonunda oradaydı. Odanın arka tarafına gelmiş, içeri girerken ailesiyle birlikte gülümsüyordu.

Kahretsin, o inanılmaz yaratığın mucizesi karşısında şaşkına dönmüştüm. O her zaman çok güzeldi. Her zaman çok çarpıcıydı. Her zaman kalbimi hızlandırmaya ve sikimi pantolonumun içinde o güzel küçük sevgilim için zorlamaya yeterdi. Ama bu bambaşka bir oyundu. Nefesimi kesen yepyeni bir olay.

Tam o anda, satış odasına adım attığımda, kesinlikle öyleydi. Lanet olası. Sansasyoneldi.

Üzerinde bir balo elbisesi vardı, kloş olmadan önce çok sıkı oturmuştu. Koyu deniz mavisi satendi, göğüs kısmının etrafına pırlantalar serpiştirilmişti ve bir kedi müzayedesinden değil de Hollywood galalarından fırlamış gibiydi. Saçları güzelce toplanmıştı ve kıvrımlarında bir sürü pırıltı daha parlıyordu.

Gözlerinin etrafta uçuşmasına, yüz ifadesinin gerginliğine ama bunu saklamak için gösterdiği çabaya hayran kalarak bana doğru yönelmesini izledim. Bir kez daha, yaklaşmakta olan şeyin farkına varmak beni içimden vurdu. Bu kadını bensiz yepyeni hayatına uğurlamayı nasıl başaracağımın dehşeti.

Colin önce beni görüp işaret etti ve üçü birlikte oraya doğru giderken o muhteşem gülümsemesi dünyam oldu.

Onu kollarıma almamak için kendimi zor tuttum, Colin'in elini sıkmayı ve Faith'i podyuma doğru yönlendirmeden önce eğilip Diane'in yanağından öpmeyi ihmal etmedim.

İnsanlar başlamaya hazır bir şekilde sessizleşmeye başlamıştı ve sahneye ulaştığımızda prensesim yanımda uzun ve derin bir nefes aldı.

"Çok gerginim," diye fısıldadı. "Kesinlikle altıma sığıyorum."

Bana titreyen parmaklarını gösterdi ve ben de elini tuttum, başparmağımı parmak eklemlerinde nazikçe gezdirirken kalabalığın görüş alanından çıktığından emin oldum.

"Harika olacaksın, Faith. Bu senin anın. Bu senin zamanın."

Başını salladı ve parmaklarımı sıkarak karşılık verdi. Ve sonra yoluna devam etti, ayağa kalktı ve podyuma çıkıp kalabalığa hitap ederken yüzünde kocaman bir sırıtiş vardı.

"Herkes iyi akşamlar," diye başladı ve ben de Colin ve Diane'in durduğu odanın arka tarafına doğru yöneldim. Tam ortadaydık, doğrudan ona bakıyorduk ve gösteriyi izlemek için en iyi konumdaydık ve kalbim onlarınkiyle birlikte yükseliyordu, üçümüz de oradaki kız için çok fazla sevgi ve gururla çiçek açıyorduk.

"Vay canına," diye devam etti Faith. "Bu gece çoğunuzu burada görmek çok şaşırtıcı. Gelebildiğiniz için gerçekten çok minnettarım." Odanın içinde beni aradı. "İkimiz de öyleyiz."

Pek çok insan bana baktı ve Colin, küçük kızına büyük etkinliğinde yardım etme çabam için bir tür sessiz teşekkürle kolumu dürttü ve kendimi çok mutlu hissettim.

O kadar mutluyduk ve biz olmakta o kadar haklıydık ki, pek çok insan bize çok yanlış

şeyler söylese de. Oradaki kız çok özeldi. O *kadın* benim dünyamdı.

Ve böylece başladı.

Canlı bir sesle kalabalığa hitap etti ve kendine özgü akışında kendini yeniden ileri itti. Onları cesaretlendirdi, kıkırdadı, sırtıttı ve onları daha yüksek ve daha yüksek teklif vermeye zorladı ve bu izlemesi gereken bir gösteriydi. Keyif alınacak bir gösteri.

Listelerin yarısına yaklaştığımızda Colin bana "O çok iyi," diye fısıldadı. "Onunla çok gurur duyuyorum."

"Çok iyi," diye kabul ettim. "Gerçekten çok yetenekli. Bu onun için gerçek bir meslek."

Başını salladı ama başka bir şey söylemedi ve ben de fark etmesini umdum. Warwick'te sayıları hesaplamaktan çok daha fazlası için çağrısının ne kadar güçlü olduğunu anlamasını umuyordum.

Onu haftalarca seve seve izleyebilirdim, sahnede o kadar güzel ve büyüleyiciydi ki. O canlı sesini dinlemekten asla bıkmazdım, kendinden çok keyif alıyordu.

Zamanın bu kadar çabuk akıp gitmesi çok yazık oldu. Listeler göz açıp kapayıncaya kadar geçti ve Faith herkese orada oldukları için bir kez daha teşekkür etti.

Kalabalık bir anda büyük bir alkış tufanı kopardı ve kızım derin bir nefes alıp bir kez daha *teşekkür* ederken onu çabasımdan dolayı tebrik etti. Birçoğu ayağa kalktı ve mükemmel kızım sahneden uzaklaşırken ailesiyle birlikte çılgınlar gibi alkışladığım için kalbim kabardı ve güm güm attı.

Teklif değerlerini zihnimde kabaca hesapladım ve çok etkileyiciydi. Gerçekten çok etkileyiciydi. O kediler ve o sığınak için bir servet kazanmıştı. Colin ve Diane'e de aynı şeyi söyledim ve onlar da bunu çoktan fark etmiş olarak başlarını salladılar.

Muhteşem kızım odanın arka tarafında bize doğru gelirken Diane'in gözleri dolmuştu. Onu öyle sıkı tuttu ve öyle sert sıktı ki, Colin de hemen ardından onu yakaladı.

"Seninle gurur duyuyoruz tatlım," dedi ve gözleri omzunun üzerinden benimkilerle buluştu.

Keşke uzanıp onu kendim yakalayabilseydim. Keşke ona sıkıca sarılabılseydim ve kalbimi çalan kadının o olduğunu tüm odaya gösterebilseydim.

"Hadi şu şampanyaya gidelim," dedim ve satış odasının yolunu gösterdim.

Colin ve Diane'e gülümseyerek yolun karşısına kadar rehberlik ettim, Faith ve benim gerginlikten nasıl uğuldadığımızın farkındaydım. Girişte şampanya ikram edildi ve salon heyecanı hissetmek için yeterince canlıydı ve gerçekten de bu kadar mükemmel ürün tekliflerinin yanı sıra bu kadar çok bağış vaat eden muhteşem bir mekandı.

Faith ailesiyle birlikte dans pistinin uzak tarafında yerini aldı ve ben de hemen onun yanına gittim. Tam yanında duruyordum, cesaret edebildiğim kadar yakındım ve onun için çaresizdim. Onun için çok çaresizdim.

"Kahretsin. Vay canına, işte orada," diye fısıldadı ve başını ana girişin yanında aniden beliren Erica'ya doğru eğdi.

Küçük siyah bir elbise giymişti, kalabalığın içinde beni bulduğunda sert bakışları beni delip geçti ve ben de içimden lanet okuyarak defolup gitmesini ve geceyi mahvetmeye kalkışmamasını diledim. Glyn Morris smokiniyle çok şık giyinmiş olarak ona katıldığında rahat bir nefes aldım.

"Bu onun yeni erkek arkadaşı mı?" Faith sordu, ben de omuz silktim. "Umarım öyledir."

"Bu iyi, değil mi? Hoşlandığı biriyle tanıştıysa?"

Ama ondan hoşlanmadığını biliyordum. Yakınından bile geçmiyordu. Bakışları tamamen benim içindi, istek ve nefret bir aradaydı. Neyse ki benim keyfim onun acımasızlığından bir yumruk yemeyecek kadar yerindeydi.

Bizler şampanyalarımızı yudumlarırken, konuşmalara ve şakalara kendimiz de katılırken, salonda gülüşmeler, şakalaşmalar ve danslar eşliğinde akşam nefis bir şekilde ilerledi. Grup ancak akşam gerçekten çekilmeye başladığında şarkılarını biraz daha yavaş parçalara çevirdi.

Faith'in nefesini kesen ve yerinde zıplamasına neden olan özellikle yavaş bir numaraydı. Birini tanıımıyordum bile. Görünüşe göre ailesi biliyordu. Kolunu dürttüler ve dans pistini işaret ettiler ama o başını sallayarak oraya tek başına çıkamayacağını söyledi.

Bana baktılar - hem Colin hem de Diane - ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Aslında gözlerindeki saygı ve sıcaklıktan dolayı.

"Ne dersin Miles?" Colin sordu. "Küçük sevgilimizi dans pistine çıkarıp en sevdiği şarkının tadını çıkarmasını sağlamaya ne dersin?"

Diane elini göğsüne götürdü. "Oh, evet! Bu çok güzel olacak! İkinizi kutlama yaparken görmek çok güzel!"

Şampanya kadehimi Colin'e uzatıp elini tuttuğumda Faith'in gözleri yasakla parlıyor, nefesleri hızlanıyordu.

"Benim için büyük bir zevk," dedim ve Diane, Faith'in itiraz etmesine fırsat vermeden kadehini elinden aldı.

Dans pistinde yerimizi alırken sessizce "Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" diye sordu. "Yani, istiyorum, çok istiyorum, ama bilmiyorum, çok gerginim..."

Cesaret edebildiğim kadar sıkı tuttum onu, bedenini kendime yaklaştırdım. "Bunu gerçekten yapıyoruz," diye fısıldadım. "Ve bu gerçekten benim için mutlak bir zevk."

Yüz ifadesi çok hoştu.

"Benimki de öyle," dedi.

Bir saniye bile kendimi tutamadım. Vücudum sıkıca bastırılmıştı ve gülümsemem ona karşı çok açtı. Gözlerimin onunkilere karşı sert bir şekilde yanmasına engel olamadım, çok fazla istek, ihtiyaç ve sevgiyle doluydu.

Çok fazla sevgi.

"Hiçbir fikirleri yok," diye fısıldadı Faith ve bakışlarını dans pistinin kenarında sırtan anne babasına çevirdi. "Bizim hakkımızda gerçekten hiçbir fikirleri yok."

Yine de bir parçam gerçekten öyle olmalarını diledi.

Ritme göre hareket ettik, bedenlerimiz senkronize oldu ve her şey yolundaydı. Her zamanki gibi. Her zaman çok doğru.

Kollarıyla omuzlarımı sımsıkı tutarak şarkıya eşlik etti ve ben de ona hayran kaldım. Tamamen kendimden geçmişim.

Odadakiler fısıldaşıyor, işaret ediyor ve birlikte yaptığımız dansta olduğuna inandıkları masumiyet hakkında sırtıyorlardı. Bunu hissedebiliyordum. Ailesi benim onun yaşlı bir amcası olduğumu

düşünüyordu ve kasabanın geri kalanı da öyle, herkes bunun olabildiğince platonik olduğunu düşünüyordu, ikimiz de

Gülümsüyor, sallanıyor ve birbirlerine sımsıkı sarılıyorlardı.

Erica hariç herkes.

Bir başka yavaş dönüş için bara doğru döndüğümüzde onu gördüm ve işte oradaydı, yan çizgilerden bize bakıyordu.

Onu, bakışlarının gerçek anlamını bilecek kadar iyi tanıyordum, tıpkı onun benimkini açıkça bildiği gibi.

Başını bana doğru salladı, içim ürperdi ve beni okuyabildiğini anladım. İkimizi de okuyabildiğini biliyordum.

Faith de onu gördü ve bir anda gerildi. Erica şampanya kadehini en yakın masaya bırakıp hışımla oradan uzaklaşırken onu daha sıkı kavradım ve Faith'in fısıltıları kulağıma çok gergin bir şekilde geldi.

"Biliyor, değil mi? Bizi biliyor mu? Bizi nereden biliyor?" Ben de fısıldayarak karşılık verdim, hâlâ ritimle hareket ediyordum. "Çünkü *beni* tanıyor."

Böylece şarkı bitti ve Faith uzaklaştı. Ailesinin yanına dönmek istedi ama ben elini tutup başımı salladım ve dans pistinden ayrılan birkaç çiftle birlikte onu diğer tarafa yönlendirdim.

Karşı koyamadım.

Bir saniye daha olmaz.

Artık değil.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu ama ben hiçbir şey söylemedim, sadece onu yanıma çektim ve mutfağa giden koridorda, yardım afişlerinden birinin arkasında duvara yaslanmış ve ana odanın görüş alanının hemen dışında kalana kadar önden gitmeye devam ettim.

Faith'in gözleri kocaman olmuştu, Erica'nın bakışlarını anlamaya çalışırken hâlâ çılgınca nefes alıyordu ve bana ne olacağını düşündüğümü ve dans pistinden hakkımızda gerçekten ne kadar şey bildiğini sorarak çok sert, çok hızlı bir şekilde sorguluyordu.

Ve sonra söyledim. Sonunda, söyledim işte.

Yüzünü kendime doğru eğdim, gözlerimi onunkilere diktim ve sesim o kadar sert ve dürüsttü ki.

"Seni seviyorum Faith Martin," dedim ona. "Seni o kadar çok seviyorum ki Erica'nın ne bilip bilmediği umurumda bile değil. Eğer beni geri isteme ihtimalin bile varsa, bunu çatılardan avazım çıktığı kadar bağıracağım ve artık hiçbir şeyi umursamayacağım."

Sessizdi. Kesinlikle

sessizdi.

"Özür dilerim," dedim. "Bir şey söylememem gerekiyorsa özür dilerim, ama kendimi tutamadım, artık değil,

Sadece -"

Dudakları benimkilere değdiğinde çok canlıydı. Beni sertçe öptü. Sert, aç ve hayat doluydu.

Mutluluktuk. Saf mutluluk. Her şey saftı.

Ben de onu öptüm, dilim onunkine sahip çıktı, çok fazla şey için çok çaresizdim. İnledik ve sertçe kavradık, birbirimize karşı çok sıkı sürtündük, ikimiz de temas için çıldırdık.

Bir anlığına uzaklaştığında kalbim güm güm atıyordu ve ben de onunkinin göğsümle eşleşmek için attığını hissedebiliyordum.

"Ben de seni seviyorum," dedi. "Seni o kadar çok seviyorum ki bu beni deli ediyor. Buna ne kadar ihtiyacım olduğu beni hep çıldırtıyor. *Sana* ihtiyacım var."

Alnımı onunkine bastırdım, yardım pankartının diğer tarafında o kadar çok insan geçip gitmesine rağmen bu çılgınlık içinde sakince gülümsedim.

Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, burada ve

şimdi değil. Sadece biz vardık.

"Warwick'e gitmek istemiyorum," dedi. "Muhasebeci olmak istemiyorum."

Başımı salladım ve haftalardır ona söylemeyi planladığım şeyi söyledim.

Ona antikacılık ve koleksiyonculuk alanında alternatif eğitim seçeneklerini nasıl araştırdığımı ve eğitimiyle ilgili bazı harika ekstra eğitim fırsatları ayarladığımı anlattım. Ona hayallerinin peşinden gidebileceğini, istediği her şeyi başarabileceğini ve her adımında onu cesaretlendirmek için yanında olacağımı söyledim.

İkinci gün üst üste mutluluk gözyaşları dökmeye başladığında elini ağzına götürdü ve seçeneklerini sindirmeye çalışırken başını salladı.

"İnan bana prenses," dedim ona. "Senin için çok doğru olacak, yemin ederim. Her şey senin için orada, eğitiminden istediğin her şey, sadece bana bir evet vermen gerekiyor ve biz de harekete geçeceğiz. Tek ihtiyacın olan bu, Faith. Sadece bir evet ve önündeki tüm üniversite yolu çok farklı olacak. Çok farklı ve çok sen."

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum," diye ağladı ve ben onun sevincini benimkine karşı hissetmeyi sevdim. "Senin için elimden gelen her şeyi yapacağım," dedim ona. "Her zaman."

"Tamam, bu bir evet," dedi ve başını salladı. "Evet, diploma programımı değiştirmeyi gerçekten istiyorum. Gerçekten istiyorum." Sırıtişım alev alev yanıyordu. "Mükemmel," dedim. "Yarın işe koyulacağız."

Ellerimi öyle sıkı sıkı ki. "Mezun olduğum bölümü değiştirmek istiyorum ama gerçekten buradan ayrılmak istemiyorum. Bir saniye bile." Duraksaması çok ağırdı. "Seni bırakmak istemiyorum."

Onu alnından öptüm. "Burada bekliyor olacağım," dedim ona. "Sana söz veriyorum Faith, burada olacağım."

Bekliyor. Hafta sonları, dönem tatilleri ve görüntülü sohbetler. Bunu başaracağız."

"Bunu yarın konuşuruz," dedi ve yeni bir sırtışıla gözyaşlarını sildi. "Ama şimdilik geri dönelim ve dans pistinden en iyi şekilde yararlanalım, değil mi? Demek istediğim, diğer herkesle birlikte tadını çıkarmak için bu şeye yeterince emek verdik."

Onunla birlikte ben de taze bir sırtışıla ana salona doğru yürüdük; insanların arasına yeniden katıldığımızda sersemlemiş, neşeli ve ısıltı ısıltı yanıyorduk. Ve doğruca sıra halinde duran Colin, Diane ve Erica'ya doğru yürüdük.

Arka arkaya dizilmişler ve hayatımda hiç görmediğim kadar nefretle bakıyorlardı. Özellikle de Colin.

Babası beni öldürmek isteyecek kadar vahşi görünüyordu. Yumruklarını iki yanına sıkarken yanakları kıpkırmızı yanıyordu.

Ve anladım. Gerçekten anladım.

"Kızımdan uzak dursan iyi edersin," dedi.

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM

İNANÇ

Bunun olduğuna bir an bile İNANAMADIM. Erica telefonunun ekranını bize göstermek için çevirdiğinde nefesim kesildi ve midem yere düştü.

Neredeyse onlar kadar sert bakıyordu, gülümsemesi kesip biçecek kadar şeytaniydi.

"Hastalıklı oyunlarını gizlemeye çalışma bile, seni sapkın pislik," diye tükürdü ve ekrandaki fotoğrafta biz vardık, afişin arkasındaki duvara yaslanmıştık ve açıkça çok sert öpüşüyorduk.

"Hiçbir şeyi gizlemeyecektim," dedi Miles. "Burada *hastalıklı oyunlar* dönmüyor."

"Sana kızımından uzak dur dedim!" Babam bağırdı ve annem ağlıyordu, gerçekten ağlıyordu.

Kendimi çok hasta hissettim. Çok kötü. Onları

incittiğim için çok korkunç. Ama ağlamadım.

Ona yakın bile hissetmedim.

"Gel lan buraya, Faith," diye homurdandı babam ve bileğime yapıştı, ama onu bir anda savuşturdum, başımı salladım ve geriye doğru adım attım.

Miles'ı tuttum, parmaklarını sıkıca kavradım.

"Hayır," dedim ve kendi sesime inanamadım.

Babam şok olmuş gibiydi. Deli gibi şaşırmıştı.

Beni tekrar yakalamaya çalıştı ama kolumu çektim.

"Hayır dedim!" Tersledim ve bu sefer daha güçlüydü.

Bu sefer daha güçlüydüm.

"Bizimle eve geliyorsun!" dedi ama ben hiçbir yere gitmiyordum. Miles olmadan olmaz. Ben de söyledim. Sadece söyledim.

Haftalar önce söylemem gereken şeyi söyledim.

"Onu seviyorum," dedim onlara. "Ben onu seviyorum, o da beni seviyor."

Babam alay etti, annem daha yüksek sesle ağladı ve Erica küfürler savurdu ama Miles elimi daha sıkı sıkarak yanıma iyice yaklaştı.

"Onu seviyorum," dedi. "Üzgünüm Colin ve üzgünüm Diane, ama bu doğru. Kızınızı seviyorum." Annemle babama bu kadar dürüstçe bakması kalbimi yerinden oynattı. "Kızınıza aşığım."

O odada artık sadece üçü bize bakmıyordu. İnsanlar dürtüklüyor ve fısıldıyordu, pek çok göz bizim gösterimize ziyafet çekmek için dönüyordu ama bu da umurumda değildi. Artık umurumda değil.

Bir tavır almayı düşündüğüm için bile kendime inanamıyordum ama elimde değildi. Boğazımı temizledim, gururla ayağa kalktım ve dinlemek isteyen herkese söyledim.

"Miles'a aşığım!" diye bağırdım. "Hepiniz bizim hakkımızda istediğinizi düşünebilirsiniz ama gerçek bu!"

"Kapa şu lanet çeneni!" Babam tısladı ve annem gözyaşları arasında başını sertçe sallıyordu. "Küçük bir velet olmayı bırak ve bizimle birlikte eve dön. Şimdi, Faith. ŞİMDİ!"

Ve sonra beni vurdu. Uzun zaman önce olması gerektiği gibi vurdu.

Ona doğru bir adım atma sırası bendeydi ve bu sefer yanan *benim* gözlerimdi.

"Hayır," dedim ona. "Ben artık küçük bir kız değilim baba. Üzgünüm ama değilim. Bu benim hayatım, bunlar benim seçimlerim ve ben ondan isteyebileceğim her şeyi yapan bir adama aşık on sekiz yaşında bir kadını ve bundan vazgeçmeyeceğim. Kimse için değil. Sen ve annem için bile."

Yüzüne bir tokat atmışım gibi görünüyordu. Gözleri çok acıyordu, yanakları bembeyazdı ve annem gerçekten üzgün bir feryat koparıp kendini onun omzuna attı.

"Özür dilerim," dedim ve bu sefer fısıldadım. O kadar sessiz bir odadaki bir fısıltı ki, sahnedeki grubun bile sesini duyabilirdiniz. "Üzgünüm ama kendim olmak zorundayım. Hayatımın geri kalanında pembe, kabarık bir yatak odasında yaşayabilecek bir çocuk değilim. Üzgünüm ama yapamam."

"Ne kadar aptal bir kaltaksın sen," diye hırladı Erica ve bizden uzaklaşarak oradan uzaklaştı, yolda Glyn Morris'i yakaladı ve annemle babamı katliamın içinde bıraktı.

"Özür dilerim," dedim tekrar ve aşık olduğum adama doğru bastırdım. "Bu gece eve gelmeyeceğim. Miles'la kalacağım."

"İyi," diye bağırdı babam. "Sen bilirsin. Aklın başına gelene ve o yalancı puştal sallayana kadar bir daha asla eve gelme."

"Böyle yapma," dedim. "Lütfen baba, böyle yapma... sadece bana bir şans ver... lütfen bana açıklamam için bir şans ver..."

Ama elini kaldırdı ve hıçkıran annemi de yanına alarak uzaklaştı.

Miles'i hala gururla kucaklarken gözyaşlarımı tutamadım, sonra kalabalığa baktım, en azından Holly'nin geniş ağızlı yüzünün sokağın aşağısındaki garsonluk mesaisinden sonra son dakikada ortaya çıkıp bana aval aval baktığını görünce rahatladım. Annem ve babam hemen yanından geçip gittiler ve o da geri çekilirken aval aval onlara baktı, sonra tekrar bize baktı.

"Miles Lindon'a aşığım," dedim odadakilere, müzayedeci sesimin verdiği güvenle. "Artık her şey ortada olduğuna göre bu konuda söylemek istediği bir şey olan var mı?"

Miles, "Ya şimdi konuşursun ya da sonsuza dek susarsın," diye ekledi ve ben de tüm bu olanların saf üzücü çılgınlığı karşısında küçük bir kahkaha kıvılcımını tutamadım.

Yine, iğne atsan yere düşmez.

"Güzel," dedi Miles, müzayedeci sesinin *verdiği* güvenle. "O zaman sanırım bandonun yeniden başlama vakti geldi. Burada görecektir başka bir şey yok, millet."

Canlı bir şarkıyla yeniden başlamadan önce sahnedeki kız ve erkeklerin telaşı bir omuz silkme dalgasıydı ve kalabalık yavaş ama emin adımlarla omuz silkip sohbetlerine devam etti.

Miles iyice yaklaşarak kulağıma bir gülümseme bastırdı. "Gerçeğimizi açıklamak için oldukça dramatik bir yoldu," dedi ve yüzümü ona çevirdim.

"Bir taşla bütün kasabanın dedikoducu kuşlarını öldürmenin yolu," dedim ve herkesin önünde ilk öpücüğümü dudaklarına kondurdum.

İçini çekti ve alnını benimkine bastırdı. "Ailenle anlaşmaya çalışmak için senin evine dönmemizi ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır. Seninkine dönmek ve resmi bir çift olarak ilk gecemizi kutlamak istiyorum. Ayrıca, annem ve babam bu konuşmaya hazır olmayacaklar. Uzun bir süre için değil." Durakladım. "Yeni Faith ve Miles hayatımızın başlangıcını birlikte vaftiz edebileceğimizi umuyorum."

Gözleri parlıyordu.

Gülümsemem parladı.

"İşte bu gerçekten bir kutlamaya benziyor," dedi ve yolu gösterdi. Biz ona ulaştığımızda Holly hala ağzı açık bir şekilde kapıda bekliyordu.

"Vay anasını!" diye güldü. "Tanrım, Faith, en azından tüm evrene büyük bombayı patlatmadan önce ben içeri girene kadar bekledin."

Sarılmak için onu kendime çektim. "Özür dilerim," dedim. "Gece bitmeden en azından seninle bir şampanya içmek için burada olmayı planlıyordum."

Onu baştan aşağı süzdüm, bu kadar geç saate kadar çalıştığı düşünülürse ne kadar göz alıcı makyaj yaptığını görünce şaşırdım. Koyu kırmızı bir balo elbisesi ve ıslıl ıslıl parlayan güzel simli göz makyajı.

Yanakları pespembe yanıyordu ve yıllardır süren arkadaşlığımızda ilk kez yüz ifadesini

okuyamıyordum.

Ta ki arkamızdan biri boğazını temizleyene kadar...ve bu kişi depodan smokin giymiş Stephen Jones'tu.

"Vay canına," dedim sırtarak, Miles da sırtıyordu, belli ki benim kadar şaşırmıştı. "Bu ne zaman..."

Gözlerini devirdi. "Belki de milyonlarca yavru kediye kurtarmak için yaptığın çılgınca uzun çalışmalardan biri sırasında." Gülüşü inanılmazdı. "Bunun bir sürpriz olabileceğini düşündüm."

Bu kesinlikle iyiydi ve iyi bir şeydi. Onun yanında pozisyon alıp bir kolunu gururla omzuna doladığında o da en az onun kadar mutlu görünüyordu.

"Meğer kuzenlerimiz birbirini tanıyormuş," dedi. "Küçük bir kasaba."

"Kesinlikle öyle," diye kabul ettim ve Miles'ı sıkıca kavrarken odayı işaret ettim. "Herkes herkesi tanıyor."

"Ve diğer herkesi ilgilendirir," diye ekledi Miles ama bunun bir önemi yoktu.

Artık önemi yoktu. İkimiz de bizimkiyle gurur duyuyorduk. Eminim ikimizin de yüzünde bu gurur ışıldıyordu.

Holly gülerek, "Defol git," dedi. "Neredeyse eve gitmek için can atıyorsunuz. İkiniz de bunun için kaşınıyorsunuz."

Ona bir kez daha sarıldım ve beni kollarının arasında öyle sert salladı ki.

"Hayaline kavuştuğun için gerçekten çok mutluyum," diye fısıldadı.

"Bunu hak ediyorsun."

"Ve sen de Stephen'la güzel bir rüyayı hak ediyorsun," diye fısıldadım. "Onun iyi bir adam olduğunu duymuştum."

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedi.

Stephen onu dans pistine götürürken sırtarak izledim ve Miles da dans etti.

"Hazır mısın Sindirella?" diye sordu, ben de başımı salladım.

"Prensimle eve gitme vakti geldi," dedim ve oradan el ele çıkmak hayatımda yaşadığım en güzel duyguydu.

KIRKINCI BÖLÜM

MILES

O gece el ele eve doğru yol alırken çok derin renklerden oluşan bir havuzdu. Umut ve acı ve suçluluk ve heyecan, hepsi karanlıkta gökkuşağı tonları gibi harmanlanıyordu.

Tüm bu tonlar ve aşk.

İkimizden de sevgiler, nihayet ifade edilebildiği için çok minnettardım.

Kızlarını alarak çok kötü bir şekilde ihanet ettiğim arkadaşlarım için ben de derin bir suçluluk duyuyordum ama aşk sınır tanı mıyordu. Özellikle de yanımda ruhumu ele geçiren on sekiz yaşında güzel bir kadın varken.

Dönüş yolunda sessizdik, birbirimize yakın sallanıyorduk ve yeni dünyamızı birlikte düşünüyorduk, ikimiz de önümüzdeki yeni yolu sindirmeye çalışıyorduk.

Sadece gerçekten minnettardım. Bir daha asla beni bırakıp giderken sessizce veda edişini izlemek zorunda kalmayacağım için minnettardım.

Anahtarların sesi ön kapıdan öyle yüksek geliyordu ki, içeri adım attığımızda koridor o kadar sessizdi ki. Ben daha ışığı yakmadan beni kavradı ve o lezzetli ağzını benimkinin üzerine bastırdı.

"Beni yukarı çıkar," diye fısıldadı. "Lütfen beni yukarı çıkar ve bunun her zaman için olduğunu göster."

Topuklu ayakkabılarını tekmeleyerek çıkardı ve ben de onu kollarıma alarak yüzümde kocaman bir gülümsemeyle karanlıkta merdivenlerden yukarı çıktım. Onu yatağa bıraktıktan sonra başucu lambasını açtım ve elbisesi göz alıcı bir deniz mavisi rengindeydi. Mükemmel kızım için mükemmel bir hediye paketi.

Hala smokinimin içindeyken yanına uzandım ve o da bacaklarını etrafıma doladı ve sandalyesindeki pırlanta ışıltılı bir hale oluşturarak üstüme çıktı.

"Regl oldum," dedi özür diler gibi, ama ben başımı salladım, yüzümde en cesur sırıtışlarımdan biri vardı.

"O zaman şuna bir bakalım tatlım," dedim ve onu geriye yatırdığımda ciyakladı.

Balo elbisesi tenini okşayan güzel bir yumuşaklıktaydı ve külotu kalın beyaz pamuklu ve dolgulu bir kontrast oluşturuyordu.

En iyi kontrast. En sevdiğim kontrast.

"Çarşaflar..." diye başladı çarşafları kalçalarından aşağı indirirken, ama ben başımı salladım, sırtıtışım hâlâ tüm ışıltısıyla devam ediyordu.

"Çarşafları sikeyim," dedim ve bacaklarının arasına sertçe çöktüm.

"Oh, kahretsin," diye fısıldadı, dilimi onun küçük azgın klitorisinin üzerinde gezdirirken kıvranıyordu. "Kahretsin, Miles... kesinlikle yapamazsın..."

Ama yanılıyordu.

Ne kadar da yanılıyordu.

Gözleri hala çok masumdu. Benim yöntemlerimle ilgili deneyimsizliğiyle çok canlıydı ve ben bunu sevdim. Kesinlikle bayıldım.

Onun tadı bakır, istek ve kıvranan inançsızlıktı. Onun tadı çok lezzetliydi.

Dudaklarım kabarmıştı, bir kez kıpırdandı ve ciyakladı ve kirli bir kız gibi bir doruk noktası boyunca inledi, nefesleri şiddetli bir şekilde nefes alıyordu, horozumu pantolonumdan kurtardım ve bakışlarım onu canlı canlı yiyerek çıplaklığının üstünde kendimi konumlandırımdım.

Onu canlı canlı yiyor ve ondan çok şey arıyordu. Amından kan. Kan, şaşkınlık ve masumiyet. Uyluklarından aşağı kan akıyordu, tıpkı benim küçük bakire kızım gibi. Bacaklarını iyice açtım ve sikimi içine soktum.

"Owww..." diye inledi, şefkatliydi ve bu tam da istediğim şeydi. Tam da arzuladığım şey.

"Al onu. Benim iyi kızım gibi al," dedim horozumu tamamen derine batırırken.

Yüzünü yana yatırdı, iki kalın parmağımı sikimle birlikte o yarığın içine sokarken gözleri sımsıkı kapalıydı ve çok sıkı gerildiğini biliyordum, sikimin her yerinde böyle muhteşem kırmızı lekeler bırakıyordu.

"Evet..." diye nefes aldı. "Evet, lütfen... İstiyorum... Almak istiyorum..." Sikimi sertçe içeri sokarken çok yüksek sesle homurdandım.

"Sen benim güzel küçük kızımsın ve seni çok seviyorum," dedim ona, parmaklarımı daha derine sokarak.

Çok tatlı bir şekilde haykırdı ve ben devam ettim. İçindeki tüm o lanet gerginliği hareket ettirmeye

devam ettim.

"O kalçaları iyi bir kız gibi salla," diye inledim ve o da yaptı. Gözleriyle benimle buluştu ve kalçalarını sertçe aşağı iterek bunu yaptı.

Kanın o amdan bulaşmasını izlemek çok güzel bir manzaraydı. Sikimi taşaklarına kadar soktuğumda ağzımı sulandırdı.

"Benim için gel..." diye fısıldadı. "Lütfen Miles, içime gel..."

Ama başımı salladım ve yüzümde başka bir pis sırıtışla onu tamamen dışarı çektim.

"Şu anda Bay Lindon," dedim ve parmaklarımı taze taze soktum. Dört tane, parmak eklemlerine kadar. "Ben Bay Lindon, küçüğüm ve seni sonuna kadar götürmemin zamanı geldi."

"Ama yapamam..." diye nefes aldı. "Çok sıkı..."

"Güven bana," dedim ve o da başını salladı. O kocaman mavi gözlerinde büyük bir güvenle başını salladı. Ve sonra beni aldı.

Ona verileni aldı.

Yavaşça ve derinden aldı ve o kanlı amcığın vıcık vıcık sesi beni çılgına çevirdi.

Kayganlaştırıcı ve sabırla onu rahatlattım ve başparmağımı o aç küçük klitorisinin üzerine koydum ve kıvranmasını sağladım. Çırpınıyor, haykırıyor ve itişlerimde kendini kaybediyordu.

"Hazır ol, küçük kız," dedim sonunda ona, bir başka doruk noktasından nefes nefese kalmıştı. "Hazırlan ve derin bir nefes al."

Kahretsin, benim için nasıl derin bir nefes aldı, yumruğumu sonuna kadar içeri sokarken yüksek sesle inledi. Ve işte oradaydım. İçine öyle derin girmiştim ki. Bütün ellerim çok sıcaktı ve çok sıkı kavramıştı.

"Aferin kızıma," dedim ve başını yataktan kaldırdı, gerilmenin gerçek derinliğini hissederken gözleri fincan tabağı gibiydi.

"İçimde misin?" diye sordu ve karnı çok gergindi. "Gerçekten içimde misin?"

"Sonuna kadar içimdeyim," dedim ve elimi biraz bükтім.

Kan, ıslaklık, ter ve çok fazla aşk. Hepsi benim için. Bütün bir arzu okyanusunun zirvesi.

Yatağa tırmandım ve iğrenç ağzımı onun mükemmel dudaklarına bastırdım ve sonra onu öptüm. Onu yumruğumu sonuna kadar sokarak öptüm ve o da benim için inledi. Ağzıma karşı çok sert inledi.

Ve sonra söyledi. Gerçekten söyledi.

"Hoşuma gitti..." diye fısıldadı. "Garip hissettiriyor ve acıyor... ama hoşuma gidiyor... Gerçekten hoşuma gidiyor..."

Elimi serbest bıraktığımda bir sürtük gibi inledi, sikimi doğrudan geri soktuğumda amı o kadar özensizdi ki.

Faith'im hala çok tatlı bir gençti ve beni çok güzel kavrayan küçük, sıkı bir amcığı vardı ve beni

sağdı. Beni sağdı, bacakları belimin etrafına dolandı.

ağrıyordu.

"Beni alın Bay Lindon," diye fısıldadı ve sırıtışı ilahiydi, en az benimki kadar kirliydi. "Lütfen, Bay Lindon, içime girin."

Alnımı onun alnına bastırarak derinlemesine soktum ve gözlerim çok sert yanıyordu.

"Ve şimdi Miles," dedim ve onunla seviştim.

Gece boyunca prensesimle seviştim. O da benimle sevişti.

Çarşafların arasında hafif bir uyuklama bile yakaladığımızda SABAH DOĞUYORDU. Bir önceki geceden kalma smokinimin yarısı üzerimdeyken, dışarıdan gelen bir araba kapısının çarpmasıyla irkilerek uyandım.

Colin'in hışımla sokağa geri döndüğünü ve küçük mor bir arabanın garaj yolunda beklediğini görmek için kendimi pencereye doğru sürükledim.

"Ne oldu?" Faith sordu ve ben de iç çektim.

Dışarıya bakmak için bana katıldı ve saçlarındaki pırlanta taşlar hâlâ parlıyordu.

Acısını gizlemeye çalışarak usulca başını salladı ama ben yine de ona sıkıca sarıldım ve başına nazik öpücükler kondurdum.

"Bunu düzelteceğiz," diye söz verdim ona. "Gerçekten Faith, her şeyi yoluna koyacağız." "Umarım öyle olur," dedi ve bana sıkıca sarıldı.

Dışarı çıktığımızda arka koltuğa atılmış bir sürü kıyafet bulduk. Giysiler, tuvalet malzemeleri ve karmakarışık telefon şarj aleti.

Ayrıca, sürücü koltuğunda buruşturulmuş bir istifa mektubu vardı. Bir sürü küfürle dolu, acilen işe gelmeme mektubu. Kendi kendime başımı salladım ve ona yoluna devam edebilmesi için makul bir ücret vermeye tamamen hazır olduğumu belirttim.

Faith katliamı incelerken, "Gerçekten de gitmemi istiyorlar," diye fısıldadı ama ben başımı salladım. "Kızgınlar. Kızgın ve incinmişler. Biraz zamana ihtiyaçları var."

O sindirmeye çalışırken ben kahvaltı hazırladım. Sessizdi. Sessiz ama gülümsüyordu.

Gün aynı anda hem hüznü hem de mutluydu. Onu eve götürme konusunda herhangi bir zaman kısıtlaması olmadan birbirimizin arkadaşlığının özgürlüğünün tadını çıkardık.

Duş sonrası bornozlarla gün boyunca rahatladık ve gardırobumda onun kıyafetleri için yer açtık, banyo malzemelerini banyoya koyduk ve telefonunu şarj ettik.

Ailesinden hiçbir mesaj gelmemişti. Bütün gün hiç mesaj gelmedi, hatta

gönderdiğinde, telefonlarına cevap vermediler.

Ön kapı çalındığında Pazar sabahıydı. Kapıyı ciddi bir yüz ifadesiyle açtım, neyle karşılaşacağımdan pek emin değildim ve özellikle Colin'in elinde bir kedi sepeti tuttuğunu ve Bayan Tiddles'ın miyavladığını görünce şaşırdım.

Faith hızla ilerledi ve ellerini ağzına götürdü, babasına mı yoksa kedi arkadaşına mı bakması gerektiğinden emin değildi.

İçeri girmesine izin vermek için kenara çekildim ve içeri girdi, sepeti Faith'e verirken ve kapıyı sıkıca kapatarak oturma odasına koymasına izin verirken kaşları hala ağırdı.

Ona başımı salladım ve paltoma uzandım, kızıyla açıkça konuşabilmesi için onu yalnız bırakacağımı söyledim ama başını salladı ve kolumu tuttu.

"Konuşmak istediğim kişi sensin," dedi ve gözleri hâlâ sıcaktı ama bir yığın soruyla doluydu.

Ben de başımı salladım.

Ben başımı salladım, Faith de salladı ve paltosunu askıdan alan o oldu.

"Gidip annemi görebilir miyim?" diye sordu ve babası başıyla onayladı.

"Bu hoşuna giderdi," dedi ve ben de bundan memnun oldum. Gerçekten sevindim.

Dışarı çıkarken başını öptüm ama Colin'in canını acıtmamak için başka bir şey yapmadım, onun yerine mutfakta ona bir kahve ikram etmeye odaklandım, o da *hayır, teşekkürler* anlamında bir el kaldırdı.

Kendiminkini yapmayı bırakıp kahvaltı barına yaslandım ve onun başlamasını bekledim.

Tahmin edilebileceği gibi, bir öfke okyanusu ve volta atmayla başladı ve *neden lanet olsun, neden?*

Cevaplarım olabildiğince sakın ve dürüsttü. Kızını ne kadar sevdiğimi ve hep sevdiğimi anlattım. Ona karşı gerçekten bir şeyler hissetmek istemediğimi ve onunla ilişkiyi küçük bir kız olarak sürdürmeyi tercih ettiğimi anlattım.

Ama o küçük bir kız değildi. Artık değildi.

Ne kadar zeki ve yetenekli bir kadın olduğunu. Zeki, komik ve tutkulu. Canlı, yetenekli ve kalbimin şarkı söylemesini sağlayan her şey.

Kendimi ona adadığımı ve hep öyle kalacağımı, üzgün olduğumu ama artık ona yalan söyleyemeyeceğimi ve kesinlikle ne kendime ne de ona çekip gidecek kadar yalan söyleyemeyeceğimi anlattım.

"Kızımı gerçekten seviyorsan, lanet olası üniversiteye gitmesine izin verirsin," dedi ve parmağını bana doğru salladı.

Gülümsedim. Gülümsedim ve ona üniversiteye gitmesine izin vermenin zaten gündemimde olduğunu söyledim. Kararlarını takip etmesine izin vermek ve eğitimini tam olarak kendi seçtiği şekilde *sürdürmesine* yardımcı olmak.

Ona bir süredir seçeneklerini araştırdığımı, ilgisini çekmeyen bir merdivene değil, gerçekten tırmanmak istediği merdivene adım atmasına yardımcı olmak istediğimi söyledim ve boğazındaki yumruyu yutarak başını öyle bir salladı ki içim bir kez daha suçluluk duygusuyla doldu.

"Bunu gerçekten onun için mi yaptın?" diye sordu. "Warwick'teki kızım için koca bir öğrenim hayatı mı kurdun?"

Ben de ona anlattım. Ona her şeyi anlattım. Üniversiteye gönderdiğim referanslardan, onlarla görüştüğüm seçeneklerden ve sponsorluktan ve müzayedeci arkadaşlarımdan bazılarıyla onun için hazırladığım deneyimden. En az benim kadar iyi tanıdığı ve saygı duyduğu müzayede ortakları.

"Mecburdum Colin," dedim. "Mesleği antika ve koleksiyonculuk, ilgisini çekmeyen numaraların peşinden koşmak için tutkusunu kaybettiğini görmeye dayanamazdım."

"Ama bu mantıklı -" diye söze başladı ve ben başımı sallayarak sözünü kestim.

"Bunun mantıklı olduğunu biliyorum," dedim. "Ama bu *onun* hayatı, tutkusu ve seçimleri."

"Duymaya devam ediyorum," dedi ve ellerini yüzüne götürdü. "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum," diye bağırdı. "Bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum ve bu konuda ne düşünmem gerektiğini de bilmiyorum."

"Bir kez daha özür dilerim," dedim. "Umarım sorularınızı anlamanızı sağlayacak kadar yanıtlayabilmişimdir."

İçini çekti ve koridora doğru yola koyuldu.

Onu ön kapıya kadar takip ettim, arkamdan oturma odasının kapısını işaret ederken son bir özür dileyerek gülümsedim.

"Bayan Tiddles biraz baş belasıdır," dedi bana. "Onu perdelerinizle izlemek istersiniz, perdelerinizin altını üstüne getirir."

Ve böylece gitmiş oldu.

Faith eve geldiğinde öğleden sonraydı ve gözleri bariz bir gözyaşı nöbetinden dolayı pembe ve şiş olmasına rağmen yüzünde oldukça sakın bir gülümseme vardı. Bayan Tiddles şeytani bir bakışla bacaklarımı okşarken ben de kanepede en son çıkan *Country Antiques* dergisini tarıyordum ve Faith onu görünce güldü.

"Her şey yolunda gitti mi?" Ben sordum, o da başını salladı, birazcık.

"Umarım öyledir. Belki. Biraz zaman alabilir. En azından artık benden nefret ediyor gibi görünmüyorlar."

Başımı eğdim. "Senden nefret etmiyorlar Faith, sen onların küçük kızıydın. Ne kadar büyürsen büyü, ne kadar kadın olursan ol, her zaman onların küçük kızı olacaksın. Benden nefret ediyor olabilirler ama senden kesinlikle nefret etmiyorlar."

Geldi ve kendini yanıma bıraktı, yan tarafıma bastırdı ve Bayan Gıdık'ı gıdıklamak için uzandı.

Kulaklarının arkasını karıştırıyor.

"Sanırım biraz zaman vermemiz gerekiyor," dedi.

"Zaman büyük bir şifacıdır," diye cevap verdim ve bir öpücük için eğildim, o da bana sıkıca sarıldı. Onu öyle sıkı tuttum ki, sadece miyavlayan bir Bayan Tiddles'ın pencerenin kenarındaki perdelere saldırmasıyla bölündük.

"Öyle yapıyor," diye güldü Faith ve ben de onunla birlikte

güldüm. "Baban bana öyle söyledi."

"Babam sana pek çok şey anlatmış olmalı."

Omuz silktim. "Ona söylediğim kadar çok değil. Umarım bir fark yaratmışlardır." "Öyle görünüyor," dedi. "Onlarınkine döndüğünde o kadar öfkeli değildi." *Onlarınkine.*

Şimdiden *onlarınkini* çok sevdim.

"Üniversiteye bir hafta kaldı," dedi. "Tüm bunları, ben üniversiteye gitmeden önce sizde geçireceğim bir hafta için yaşıyoruz. Buna inanabiliyor musun?"

Başımı salladım. "*Bizimki*," diye karşı çıktım. "Üniversiteye gitmeden önce *bizimkinde* sadece bir hafta kalacaksın. Ama geri döneceksin."

"Şimdiden sabırsızlanıyorum," dedi bana ve o gözler yine benim göz kamaştırıcı ışıltıları oldu.

Tıpkı her zaman olduğu gibi.

Yeni bir haftaya ölümcül bir sessizlikle başladık, ofisimiz hep birlikte içeri girdiğimizi görünce sustu. Erica'dan hiçbir iz yoktu ve kedi gecesinde olan hiçbir şeyden bahsedilmiyordu.

Sonunda bir çay ve gülümsemeyle buzları eriten Rachel oldu, Faith ve ben finans ofisinde her zamanki gibi önümüzdeki Cuma günkü açık artırma listelerini tartışırken yanımıza geldi.

"Buyurun çocuklar," dedi ve onları bize uzattı. Sonra göz kırparak ve sırtarak eğildi, bize yüksek sesle fısıldarken sesinde hafif bir kahkaha vardı.

"Her zaman iyi bir çift olacağınızı düşünmüşümdür," dedi.

Colin'in yokluğunda yapıda yapılması gereken talihsiz değişikliklere başlamak için emlak ofisine gittiğimde öğle yemeği vakti geçmişti. Bill'i vekil olarak düşünmüştüm, kiralık mülklerin bakımını gayet iyi yapabileceğini umuyordum ama

Tüm bunların üzücü saçmalığıyla iç çekiyordum. Colin gibi iyi bir adamı, birlikte geçirdiğimiz kocaman yıllardan kaybetmenin üzüntüsü.

Ana ofise girerken evrak çantamı hazırladım, Colin'in bugün neden gelmediğini açıklamaya tamamen hazırdım, her ihtimale karşı kulaktan kulağa yayılan spekülasyonları duymamış olabilirlerdi.

Ama işte

oradaydı. Colin.

Masasında gururla oturuyor ve gözleri hala bana karşı büyük bir öfkeyle dolu olmasına rağmen başını hafifçe bana doğru eğmeyi başarıyordu.

"*Miles*," dedi.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim ve boğazını temizlemeden önce evraklarını biraz daha karıştırdı.

"Buraya özellikle bir şey için mi geldin?" diye sordu. "Yoksa sadece geviş getirmek için mi buradasın?"

Gözlerimiz buluştu. Bakışlarımız çok

şey anlatıyordu. Ve ben başımı

salladım. Gülümseyerek başımı

salladım.

Gerçekten iyi bir gülümseme.

Sadece bir saniyeliğine o da karşılık vermeyi

başardı. "Özel bir şey yok," dedim ve onu kendi

haline bıraktım.

EPİLOG

İNANÇ

Miles beni Warwick Üniversitesi'ne götürürken, yurt odamdaki valizlerim arkaya yığılmıştı ve kendimi hâlâ acemi bir sürücü kadar kararsız hissediyordum. Kucağındaki telefonumdan bir ping daha duyduğumda güldüm ve o da benimle birlikte güldü.

"Evet," dedi. "Bu kesinlikle o." O olduğu için çok mutluydum.

Annemden gelen son mesajı okudu ve yatakhane mutfağında bana yardımcı olması için ihtiyacım olan malzemelerle ilgili bir sürü talimat verdi.

Daha ilk günlerdi ama ilerleme kaydediyorduk. Babam en azından Miles'a işle ilgili e-postalar göndermeye başlamıştı ve artık bu e-postalarda hafif bir genel sohbet havası vardı.

"İşte burası," dedi Miles ve sağa doğru bir dönüşü işaret etti. "Şuradan devam edersek neredeyse..." Durakladı. "İşte bu, yurt odalarınıza yaklaşıyoruz... hemen... şimdi."

Ve işte oradaydık, arabalarının bagajlarından çantalarını ve valizlerini alıp merdiven boşluklarına taşıyan bir sürü öğrencinin bulunduğu otoparka doğru ilerliyorduk. Onlara katılmadan önce bir nefes aldım ve bunun Miles'la evimizin sakinliğinden ne kadar farklı olacağını bir kez daha fark ettim.

Koridorda yanlarından geçerken sırttan birkaç kıza merhaba dedim ve bu yerde kaç arkadaş edineceğimi merak ettim. Ortak mutfakta bazı eşyalarımı çekmeceye bırakırken ve Miles başka bir bavul almak için dışarı çıktığında, birkaç oda aşağıdaki pembe saçlı kızlardan biri kıkırdayarak kendini tanıttı.

"Vay canına, baban çok seksi," diye güldü ve ben de onunla birlikte güldüm.

"Kesinlikle öyle," dedim. "Ama o benim babam değil."

Miles tekrar içeri girdiğinde onu öpmek için sıkıca kendime çektim.

"Kahretsin, çok üzgünüm," dedi o - *Emily* - ama ben oldukça mutlu bir şekilde sırttım ve böylece buzlar kırıldı, birbirimizin kaselerini ve sürahilerini kullanma özgürlüğü garanti altına alındı.

Odam gece için hazırlandığında kendimi çok garip hissettim. Dizüstü bilgisayarım, defterlerim ve kalemlerim masanın üzerindeydi, bazı zaman çizelgeleri panoma asılmıştı ve yatağım yeterince tatlı mor nevresimlerle iyi görünüyordu.

Ama ev değildi. Ev gibi bir şey değildi. Miles yanımdayken her gece sıcacıktı.

Yanımda oturdu ve odayı son bir kez gözden geçirdi, sonra kolunu omuzlarıma doladı ve oldukça güzel küçük bir alan için beni tebrik etti.

Başımı ona yasladım ve inledim ama sorun değildi. Gerçekten. Bu iyiydi.

Sonuçta antika ve koleksiyon üzerine çalışıyordum. Benim tutkum. Heyecanım.

"İyi ki bu dönem gireceğim bir finans değil," dedim ve o da başını salladı.

"Elbette öyle prenses. Bu derecede uçacaksın. İşin bittiğinde ülkenin en iyisi olacaksın."

Öğretim görevlilerinin listesini tekrar gözden geçirdim, bazıları hakkında ne kadar şanslı olduğumu söyledim ve o da aynı fikirdeydi. Özellikle de yeni gelecek olanlardan bazıları hakkında.

"Gerçekten müzayedeci olacağım," dedim, bir gün kendime ait bir satış odam olmasını dört gözle bekliyordum.

"Evet," diye kabul etti. "Kesinlikle bir müzayedeci olacaksın."

"Bayan Tiddles'ın perdeleri yıkmasına izin vermediğinden emin ol," dedim ve ayağa kalkmadan önce dudaklarıma çok ağır bir öpücük kondurdu.

"Bu dönemki yeni öğretim görevlilerinin kimler olduğu konusunda beni bilgilendirdiğinizden emin olun. Bazılarını tanıyor olabilirim. Ders saatleri dışında sana ekstra bir bilgi kahvesi ayarlayabilirim."

"Ekstra bonuslar," diye kıkırdadım. "Bu kariyerde her saniye iyi bir müttefik olmaktan hiç vazgeçmeyecek misin?"

"Sanırım bunu görmemiz gerekecek, değil mi?" diye sordu ve onu arabaya kadar götürmek için inleyerek ayağa kalktım.

Küçük mor motorumla ona el salladım, elini kaldırıp kornaya bastığında güldüm.

Kalbim yepyeni bir melodiyle çarpıyordu ve midem onsuz olma düşüncesiyle çırpınıyordu. Ama heyecan da vardı. Heyecan ve bu yerde elimden gelenin en iyisini yapmak için büyük bir hırs.

Sosyal etkinliklerin ilk haftası yoğun geçti. Arkadaşlar edindim - özellikle de Holly ile mizahını paylaşan pembe saçlı Emily ile. Öğrenci diskoları olan barlarda dans ederek, kampüsü keşfederek ve çevrimiçi portal aracılığıyla tanıştığım bir sürü diğer antika öğrencisiyle derslerimiz hakkında spekülasyon yaparak takıldım.

Ve sonra geldi. İlki.

Çok gergindim. Delicesine gergin ve delicesine heyecanlıydım.

İşte buydu. Gerçekten. Gerçek derece kursuma ilk adımım.

Annem ve babam bana üzerinde *iyi şanslar, tatlım* yazan bir sürü yeni ping göndermişlerdi ve ben vızıldıyordum. Gerçekten vızıldıyordum ve gerçekten canlıydım.

İçeri girerken Miles'a son bir mesaj gönderdim, hazır olduğumu ve bu konferans dizisini kimin sunduğunu öğrenir öğrenmez kendisine bildireceğimi söyledim.

Belki Charles Hanson, diye cevap verdi. *Harika bir konuşmacı olacak.*

Tek umudum Charles Hanson olmasıydı, onu yıllar boyunca gündüz kuşağı TV programlarında defalarca izlemiştim.

İçeri girdiğimde Kelly Ryan bana el salladı, portalda tanıştığım kızlardan biriydi. Gülümseyerek hemen yanına oturdum ve defterimi hazırladım, kalemim karalamaya hazırды ve oda ilk dersimiz için seslerle kaynıyordu.

İşte buradaydı. Gerçek anlaşıma.

Arka kapı açılıp yeni uzmanımız içeri girdiğinde sinirlerim tepeme çıkmıştı. Charles olması için dua ettim, gerçekten dua ettim, onun da benim gibi Maple and Co. mobilyalarına tutkuyla bağlı olduğunu çok iyi biliyordum.

Ama Charles Hanson değildi.

Takım elbise giymiş, uzun boylu, iri yarı bir adamdı; saçları şakaklarına dökülmüştü.

Yüzünde bir sırıtış, duruşunda ve bakışlarında büyük bir özgüven olan bir adamdı ve gözleri benimkine gelene kadar oturma alanını taradı.

Kutsal. Kanlı. Bok.

Boğazını temizleyip odadakilere hitap ederken inanamayarak başımı salladım.

"İyi günler," dedi. "Ben Lindon ve Ortakları'ndan Miles Lindon, bu dönem konuk eğitmeniniz olarak sizlerle birlikte olmayı dört gözle bekliyorum."

Sunum için ilk ders slaytını çağırdığında gülmemi engelleyemedim, mümkün olduğunca sessiz tuttum.

Herkesin karalamalarını bitirmesine izin vermek için konuya ara verdiğinde, çok uzun bir saniyeliğine göz göze geldik.

Seni seviyorum, diye bağırdım ve gülümsemesiyle bana karşılık verdi.

O anda onun da beni ne kadar çok sevdiğini bir kez daha anladım.

Ders bittiğinde uzun bir süre kendimi tuttum, herkes dışarı çıkarken kalemlerimi ve not defterlerimi yavaşça topladım. Hâlâ ders masasının başında durmuş, elindeki kâğıtları

kariştırıyordu.

Sonunda ön tarafa geçip elimi tam onun yanına koyduğumda kendime geldim.

"Ee," dedim. "Bu sefer ne güzel bir sürpriz hazırlamışsın, değil mi? Diğerlerini geride bırakmamı sağlayan bir başka mükemmel hediye için teşekkür ederim."

Kaşları, sırtıındaki ukalalıkla uyumluydu. Tam da sevdiğim gibi.

Yaklaştı ve fısıldamak için ağzını kulağıma dayamadan önce odanın boş olup olmadığını kontrol etti.

"Bunun senin için bir hediye olduğunu düşündüren nedir?" diye sordu ve parmaklarını omurgamda gezdirdi. "Şimdi şu masanın üzerine eğil," dedi bana. "Sanırım benim öğretmen olma zamanım geldi. Bu küçük tatlı fanteziyi yaşamak için bir ömür boyu bekledim. Bir sonraki konuk dersinde bluz ve etek giymeyi unutma lütfen."

Ve gülümsedim.

Gülümsedim ve ağzımı onunkine bastırdım ve yüzüncü kez onun inanılmaz pisliğine

kıkırdadım. Sonra kendimi ders masasının üzerine eğdim ve onun gerçek Catherine Whitehurst'ü oldum.

Benim kadar çok sevdiği gerçek Catherine Whitehurst. Faith Martin.

Tüm zamanların geri kalanı için onun tek ve biriciğı.

SON

TEŞEKKÜRLER

Her zaman olduğu gibi, pek çok kişiye teşekkür etmek için söylenecek çok şey var.

John Hudspith, inanılmaz editörüm, o kadar çok seviyorum ki, bazı sabahlar sabahın beşinde eroin içen Tinkerbelle gibi olsam bile, her zaman benimle kalacak.

Her zaman inanılmaz kapak tasarımcım olan Letitia Hasser. Bu kadar harika olduğun için ve bu sefer psişik olarak bana kapakta gerçek Miles Lindon ilham perimin en sevdiğim fotoğrafındaki kravatın aynısını verdiğin için teşekkür ederim.

Give Me Books'a, bu yayımla onlara bir kabus yaşatmış olsam da, inanılmaz sokak ekibime ve Sam'e yorulmak bilmedikleri için teşekkür ederim.

Isabella, bana karşı her zamanki gibi çok iyiydin. Dürüst olmak gerekirse, yolculuğun her aşamasında harikası. Sözlerinle, kahkahalarınla, çılgınlığımla, iniltilerinle, heyecanıyla ve gözyaşlarıyla. Her şey için teşekkürler.

Jo, ruhun için teşekkür ederim. Haberci penceresinin diğer tarafında benim için her zaman oradasın ve çok şey ifade ediyorsun.

Muhteşem okuyucularıma ve beni her adımda destekleyen tüm blog yazarlarına teşekkür ederim.

Ve arkadaşlarıma. Jana ve Siobhan, Leigh ve Lauren ve James ve bana her gün çok fazla ilham veren siz muhteşem yazarlar.

Boo'ya - Boos foreverrrrr - ve Maria'ya, ve Nick'e, ve Lisa'ya, ve Lynne'e, ve Tom ve Sue'ya.

Son zamanlarda sabahın erken saatlerinde uyumam gerekirken beni komik bir şekilde altıma işeten Hanni'ye.

Ve Dom'a. Michael Bolton için özür dilerim ama hayatımın en utanç verici gecesi olsa bile onun her zaman söyleyecek güzel sözleri vardır.

Umarım Missing You adında bir başka şarkısı daha olduğunu biliyorsunuzdur, ki bu oldukça balad bir şarkıdır, bu yüzden eğer bir sabah saat altıda bu şarkının bitmesini istemiyorsanız, o zaman ping'lerin gelmeye devam etmesini öneririm.

Şaka yapıyorum.

Tabii ki anneme, babama, büyükanneme, Brad'e ve Stevie'ye. Misha'ya ve Rodia'ya. Her zaman hatırlayacağım bir İrlanda gezisi için ve harika oldukları için Andrew ve Wendy'ye. Ve çok takdir ettiğim tüm muhteşem teyzelerime, amcalarıma ve kuzenlerime.

Ve hala Bay Lindon'a takılı kaldığım için istemeden atladığım diğer herkese. Hepinize teşekkür ederim. :D

YAZAR HAKKINDA

Jade'in zaman geçtikçe kendisi hakkında söyleyecek çok az şeyi var, bir yazar olduğu dışında, ama bu gerçeğe oldukça mutlu. Hayali gerçekliklerde yaşamak ve meşru bir mazerete sahip olmak gerçekten istediği tek şey.

Jade, romanlarından beklediğiniz kadar edepsiz ve müstehcen konuşmak onu gülümsetiyor.

Yakın zamanda epilepsi teşhisi konulduğundan beri yeni bir hayata alışıyor ve ilaçlardan çok keyif alıyor.

Ayrıca inanılmaz yetenekli bir kuaförün yardımıyla saçlarını gökkuşağı rengine boyatmaya çalışıyor - teşekkürler Megan. Kuaför bu hafta başında müstehcen konuşmanın Jade'i kesinlikle gülümsettiğini kendi kendine keşfetti.

Jade'i şu adreste bulabilirsiniz (ya da onu takip edin - buna

bayılıyor): <http://www.facebook.com/jadewestauthor>

<http://www.twitter.com/jadewestauthor>

<http://www.jadewestauthor.com>

[Haber bültenine buradan kaydolun, size spam göndermez ve bazı güzellikler kazanabilirsiniz :\)](#)

